

**EPITOME GRAECAE
PALAEOGRAPHIAE ET
DE RECTA GRAECI
SERMONIS
PRONUNCIATIONE...**

Dionisio Gregorio Piacentini

5. 8 16

5A3

10
P. 1000000

EPITOME
GRAECAE PALAEOGRAPHIAE

ET
*De reſta Graeci Sermonis
Pronunciatione*

DISSERTATIO

AUCTORAE R. P.

D. GREGORIO PLACENTINIO

Hieronymus de Cypruferratusſi Ordinis
S. BASILII MAGNI.

ROMAE.

TYPIS JO. MARIE SALPIONI.

M. DCC. XXXV.

Superiorum privilegio.

Excellentissimo Domino
D. C A R O L O
A L B A N O

G. PLACENTINIUS S.P.D.

*I quod erat tempus
optandum maximè,
in quo studium erga Te meum pu-
blico aliquo documento testari pos-
sem ;*

*sem ; hoc suis profectò , Nobilissime
Puer . Quum enim ab ipsa prima
etate, tenerisque annis, Græca Lin-
guæ operam, Præceptore P. D. Phi-
lippo Vitali ex Familia nostra Cry-
ptoferratenfi, navare institueris ;
gratius nihil Tibi me facere posse
existimavi , quàm si statim juvan-
dis Literis Tuis, brevi hoc Commen-
tariolo Græca scriptiois Ortum,
Progressumque comprehenderem .
Quarè Tibi debetur , si aliquod ego
adjumentum studiosis etiam cæteris
attulerim Adolescentibus , quibus
brevis planoque stylo eam hæc Opellâ
parare studii eruditionem , quam
plerique aut nunquam , aut serò
certè , ab aliis sparsim apprehende-
rent*

rent Scriptoribus. Quò etiam magis
Te oro, ut Libellum hunc Tuum ve-
ritis, quàm meum, semel atque ite-
rùm patienter legere ne dedigneris.
Erit fortasse, ut Obsequii erga Te
mei fructum me uberrimum tulisse
gaudeam, si ea modò lectio fuerit
Pueritia Tue ad Græcas literas in-
dies magis excolendas incitamento:
licet ad id egregiam Tuam indolem
excitent satius doctissimus ille Aci-
tū germanus Frater CLEMENS
XI. Catholici Terrarum Orbis Sum-
mus, & immortalis memoria Anti-
stet, & dno Patrii Tui Eminentissi-
mi, HANNIBAL, inquam, & ALE-
XANDER, qui magna cum laude &
ipsi ab infantia cum Græcis Latina

vi
conjunxerunt; Nec minùs etiam
Magnus Tuus Avunculus FRANCIS-
SCUS Cardinalis BARBERINUS, litera-
rum, ac literatorum de more Gentis
Columen, ac Tutela. Horum Tu si
domestica vestigia, atque illustria
sceleris exempla, verendum minimè
est, quin Et easdem olim, quas illi,
Dignitates amplissimas assequare.
Hac autem dum procul jucat ex ani-
mo Tibi augurari, obsequentissima
hoc voluntatis erga Te mea Testi-
monium eà, quã soles, Princeps
optime, humanitate beneconsule.
In Tusculano. Idibus Sextilibus.
MDCCLXXXIV.

I M P R I M A T O R .

Si videlicet Reverendissimo Patri Mag. Sac. Pal. Apost.
N. Episcopo Bajonensi Præfati.

FACULTAS REVERENDISSIME AEMULI GENERALIS.

N° 2. D. Apollonio Cassin^o abbas Propositor & Nominat^{us}, Episcopi Cassinensis,
et aliorum Ordinis S. Basilii Magis abbas Generalis.

Cum Opus, cujus Inferiorum Capituli Flavimontis Hibernicæ Cry-
ptographice Codicis & Basilii Magis Episcopi Crævi Palæographæ, &
de eodem Crævi Joannis Pomeraniæ Dilecti, Fines quibus Theologi
conceptissimæ, & si licet, ubi post præfatos, ut typis transcriberet
facillime concordantem, & sic, ut quæ perierat, redderet, Deamque
Vir. Abbatem S. Philardi Episcopi anno VIII. Kal. Septembris, MDCC. LXXIV.
Episcopus abbas Generalis.

D. Nicolaus Oberholzer, Curæ. V. adjecta. Hujus.

APPROBATIONES REVISORUM.

LIBRARI, cui titulus est: Episcopi Crævi Palæographæ, & de Basilii Crævi
Episcopi Pomeraniæ Dilecti, Codicis, & Basilii Magis, & Crævi
Joannis Pomeraniæ Dilecti, Fines quibus Theologi conceptissimæ
typis, abbas Reverendissimus N. P. S. Benedictus Joannellus Vir. Palæo-
graphus, & abbas Crævi Joannis Pomeraniæ Dilecti, Fines quibus
Theologi conceptissimæ, & si licet, ubi post præfatos, ut typis transcriberet
facillime concordantem, & sic, ut quæ perierat, redderet, Deamque
Vir. Abbatem S. Philardi Episcopi anno VIII. Kal. Septembris, MDCC. LXXIV.
Episcopus abbas Generalis.

N° 3. D. Joannes abbas Crævi S. Basilii Magis, & Crævi Joannis Pomeraniæ
Dilecti, Fines quibus Theologi conceptissimæ, & si licet, ubi post
præfatos, ut typis transcriberet facillime concordantem, & sic, ut
quæ perierat, redderet, Deamque Vir. Abbatem S. Philardi Episcopi
anno VIII. Kal. Septembris, MDCC. LXXIV.

APPROBATIONES LEYTONIUM.

Quoniam Reverendissimi P. Fr. Benedicti Zamorilli Sac. Pal. Apostolic. Inq. Librarij, cui titulus Episcopi Curie Palenquensis etc. d. D. Gregorius Nazencio Yoritago Hieromonacho Cryptostomati, Impetiti qualitates deciderunt diligenter expenditis, in rebus non vulgatis et sancti Græci studium, ac veram literæ dignissimum tractationem possiderent, à veteri Patri, Christianissimeque eruditæ doctissimæ viri et abhorrentem, publici juris fieri posse censuit. In quorum fidem etc. Roma 17. Jul. Dec. MDCCXXXVII.

Franciscus Marinus Pater. Rector Scola
et Bibliotheca Scola Græci.

Librum, cui titulus, Episcopi Curie Palenquensis etc. Auditione S. P. D. Gregorius Nazencio et Hieronimo Magis Familis Cryptostomati, publici Reverendissimi Patris Fr. Joannis Benedicti Zamorilli Sacri Palatii Apostolici Magistri, Imp. et reprobatione per quosdam Monachos, monachos adversariis Catholicis et Patris, ac veram morem etiam videri etiam, et nonnulli non parva et doctissima, sapientissimi Artis bene etque instructio et hanc diem etiam, utilissimus fieri videtur. Itaque hanc publici dominari debere etc. Roma. Pater Ioh. Gregorius. MDCCXXXVII.

Demum (collegio Palenque Yoritago, Palenque,
et San. Theobaldo Sella, et alia in loco Palenque Pa-
renensis Sac. Pal. Collegio Græci Yoritago, etque Roma-
norum Demum Palenque.

IMPRIMATUR.

Fr. Jo. Benedictus Zamorilli Ordinis Predicatorum Sacri
Palatii Apostolici Magister.

P R Æ F A T I O .

ix

PŒCAM PALEOGRAPHIAM, magna, & liberosum opus, quæ aggregatur superioribus specialis inventus est nomen; dante V. Cl. D. Bernardus de Montfaucon, post multos

per viginti & amplius annos in Græcis monumentis observatis strenuos ferè labores, anno MDCCVIII. studiorum suorum fructum publicè fecit utilis. Verùm peregrinè sua voluntate libel accepit incommodè, quid non ita facilè in Adoleſcentium manibus verſari poſſet; neque ſi verſentur, cubiti in promptu eſſet, perſerrem Tironibus, à tanta præceptorum compari tunc hæc deſudat ſibi criticæ, aut quodquam inde comprehendere. Id quæ ſuæſt atque literarum ſeris reputatio-
nem, neque D. C. æſſi Cypriani ſententiam æſſis: *In ſep-
tuoriam præcipue a B. vobis perſigantur, B. ſuperante
inventar: in amicum tandem itabonem, Oram ac præſſum
Literarum Græcarum præſſi tu comprehendere, ut in reliquis
modi Libello haberet Adoleſcentes noſtri abſolutam quoddam
novæ hæc ſcientiæ velut Tironium; Eruditi autem Viri,
quibus Montfauconii labor eſſet præſſi perſpectus, haberet
tamen & ipſi, quæ interſſatam tot remem recordationem fi-
cili cœſſent, ipſarumque velut archæypum ematplatur.*

Reliqua.

Quomodoque plures cuſque etate cœſſi ex manibus, cœſſi ex Codicibus Literarum formæ conſiſſimus. Tameſi non inſolentur, hæc in re opus eſt obſervatione multè, & experientia, exhorumque conſuetudine; præſſum quod quæſſamque di-
ligenti in characteribus calamo, inſiſſione, ac præſſi experien-
da adhibeantur, ſemper ab Exemplarum manuſcriptorum formis præſſum deſectitur. Quibus de caſſo obſervanda etiam ſunt
in antiqvis Codicibus præſſum conſiſſio (quod à præſſo rigore

lon

P R A E F A T I O.

longi temporum serie degenerant fidelesque crevit, et in Codicibus a saeculo IV. ad XII. erant cxi) qualiterque color, imperatio, & alia vetustatis signa, quae se verbis quodam exprimi possunt, notant in epigrapha huiusmodi scripturam referri.

Porro de veterum Litterarum figuris, quas adferimus, illud liquet durissimè, cum p'issis Phoeniciis, sed convertebis nomen, similes fuisse. Quae autem p'issae Phoeniciae contra farras, habemus arbitror. Etenim, quae a nobis afferuntur Capite primo, & secundo, notitia sunt, *Alph*, *Beth*, *Gamma*, *Delta*, *He*, *Prona*, *Zeta*, *Cheth*, *Teth*, *Jod*, *Caph*, *Lamed*, *Mim*, *Nun*, *Smach*, *Ain*, *Pe*, *Taph*, *Kaph*, *Rish*, *Schis*, *Teth*. Illud etiam certum omnino videtur, nullam penè gentem adeò agrestem, atque barbaram fuisse, nullam a rebus tam alienam rationem, quae diu scripserit caruerit, quaeve ad id peculiaribus notis, sive hieroglyphicis, sive aliis quibuslibet non sit usi.

Quam autem a Graecae Scripturae primordiis ad IV. usque a Christo nato saeculum nulli pervenit, quod noterim, occurrunt usque Ceteri Codices antiquissimi; ut circa p'issas Litterarum formas ex Tabula marseensi perfectam Ioniam (quod Jones p'itè, teste Herodoto, literas a Phoeniciis edidissent) nomenque Graecis investigare oportet: quod in tribus p'icis Operis Capitibus praestare studui, atque ordina, et pariter, servavi. In his autem Capitibus nulla facta est Inscriptionis celeberrimae Sigeae mentio, quod ab eodem cum notis illustraverit celeberrimus Scriptor Anglus Edmundus Chifall, de quo eodem raris aq. V. Cl. nobisque strictissimus D. Dominicus Calabrobus-Fulcherius in Epistola ad D. Salvatorem Vitrinigli, et qua Sigeae Inscriptionis typum, non dimittatur et in prima ead. Chifallus debet, sed, ut in fuita, autographo congruentem hoc loco representaverit.

είνε *Asper*, ἢ *frater*.

1. *Pharmak. nom. te*
(*Pharmak. nom. te*
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

2. *Pharmak. nom. te*
(*Pharmak. nom. te*
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

1. *Pharmak. nom. te*
Hieronymus Procopius
fr. Catores cas, ἢ
hypocritism, ἢ
cas ad Procopium de
dit h Sign.

2. *Pharmak. nom. te*
Hieronymus Procopius
fr. hypocrisis ἢ (κα-
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

Vetus hic Lapis in Troade inter Signum Proemontorium & campum arvis Scamandri, ante foris Troas edificatus, prope Villa Christianorum, quae a Turcis parvam Jem dicitur, max Gualteri est appellata: crediturque vulgo hinc Inscriptio vetustissima, quae ad hunc diem prodierit, antiquissima.

Troade Caput quarto per Inedita varias Inscriptiones a primis Caesarum temporibus ad nostra properecedim devenitum est: quarum profectò quatuor una, aut altera vixisse admodum, & diversis a marmore characteribus edita fuisse; facturum tunc operis peritiam existimari, si typis horum arandatur stratisque, properecipue Litterarum fortis capessant reciderent.

Postmodum ad Codicum characteres delinendo Capite quinto, & seqq., notataque specimen exhibeo, quae pro majore Troas comodo, vulgari sibiis scribendi more, adjectisque Latini interpretatione, repositio.

Inter haec, ut constatantem erit, aliquos scribarum Novos non omnes, quam in his nonnulla occurrunt ad Hellenic, & recte Chronologic notitiam peropportuna. Librari quippe in hujusmodi Notis, & subscriptionibus, quae in fine Librorum Inscripturati eodem, vel unctis, vel ad unitatem accedunt, quandoque etiam arcu subiciunt characteres, non modo annum Mundi (juxta propriam Aetatem, de qua pag. 17. agitur) Dominicae, aut unctis, non modo Indictionem (in qua tamen signanda peccatorum supranumero, variataque est) & plurimisque horum, quae scriptio desinet, notataque alia, quae mandata opera scripsit faciat; sed etiam aliquando celebris sui temporis facta licetis congruant. Verum relictandam non est, Calligraphos nonnullos, reliquos consuetudine annos numerandi à condita Mundi, aliquando etiam numerant à morte Alexandri M., quae incidit in annum I. Olymp. CXLV. Mundi 3660. & ab unctis regni Philippi Aetatis, quae tunc ab ecclesia

estis ipsius Alexandri scripti: aliquos etiam, sed pauciores, qui postremis scriptis scripserunt, a Diocletiano Imperatore incense A. D. 284. computat.

Annos autem Christi in hanc usque insulam occupaverunt Græci Calligraphi, ut Latini, postquam Dionysius cognomine Euzigeni, qui Justiniano Imperatore floruit, usque Christianam insulam.

De Numeris, utique Notis talis perinde dicitur, quod Tractatus ejusmodi ubique Librorum occurrunt. Attamen illud solum, quod est in Opusculo ubi *Αριθμητική*, De Librorum supputationibus, Codicis Regii Christianissimi 1724., qui A. D. 1183. a primo Calligrafo Arani Constantine Constantinopolitani Acta evolvitur, ex hisce variis excerptis descriptus est; solum est, inquam, hanc ipsam Scripturam a prima Nota Arithmetica a *α* usque *ιθ*. ad efficiendam α , cum Grammaticis confertis, sed myriadas, sive decem milia longi alii ratione adnotare, quales esse solent. Nam decem milia sic α ; 20000. β ; 30000. λ notant: hic autem sic $\bar{\alpha}$, decem milia, sive myriadas unam; ζ , 20000; ψ , 30000; ι , 200000, sive decem myriadas; κ , 210000; λ , 220000, &c sic de reliquis; ita ut quando plures numeri simul ponantur, duo puncta postremis semper litteræ numerali superscribantur, ζ autem octavam myriadas, sive 200000. significat quod ipsam; ψ notant ψ decem myriadas, &c sic de reliquis: π , decem myriadas; τ , sexcentis sic. Mille myriadas sic notat θ , sic mille ξ sic. Si autem milliarum alii numerum adjungantur, duo puncta postremo numero superscribunt, ut $\iota \theta \xi \theta$, id est octavi mille septuaginta septuaginta myriadas. Ubi vero ad postremum hanc numeram, videlicet ad myriadas myriadam, perventum est, tunc plura vocales, non tantum notis ab eodem numeratur sic, *αβγδ εστζηθ*. Nec ul-

trâ numerus proficiatur ille, quinquis floris, Calligraphus. Id autem idcirco hic expofui, quodâ hanc numerandi ratio est ad modum fingularis.

Hinc de *Palaeographia-ravennate*. Quod autem ad fecundam Operis partem attinet, duo videntur adnotanda: Primum fcilicet, in argumento non verari obfcureffimo, quippe quod fcriptis non poffit exprimi: Deinde, id omnino compertum vident, de veteri, ac proutigra Pronuntiatione aliquid fane interiffe; illam tamen opinatum effe, quae cum Veterum magis congruat *antiquitate*. Id ſi notum in *Differtatione factum* reperiret Lectorem, veracius per nos affertum fore *Pronuntiationes*, nec *fatis fatis, nec ſi fciam dicere aplice, quare nota fuit per Scripturas aut in rebus certius aliquid allaturis ſi, aut conuenientiori arte ratione veriffimam fupputamus credant*; ut *Libellus* videat in *Præf. ad Hyl. Rom.*

INDEX CAPITUM.

Quæ in hoc Libro continentur.

EPITOME GRÆCÆ PALÆOGRAPHIÆ.

CAP. I. De Literis Cæcis.	pag. 1.
CAP. II. De Palæocis, & Sincris Literis.	12.
CAP. III. De Literis, quæ in ægypto, & maroc- cibus incise sunt usque ad quartam, & quædam Copti faculæ.	17.
CAP. IV. De aliquæ Græci Inscripcionibus sunt pri- mitivæ in hæcæ cæcis.	25.
CAP. V. De Unitati character.	39.
CAP. VI. De Characteribus Ægypti.	48.
CAP. VII. De variis litterarum formis, quæ in Græ- cibus consueverunt.	60.
CAP. VIII. De variis Græcorum scripcionibus, et de Literis formis.	66.
CAP. IX. De Notis comprehensivis Græcorum.	72.
CAP. X. De Arcanis Alphabeticis.	79.
CAP. XI. De Libris, seu voluminibus formis, de- que Arcanis, & Spiritibus.	82.
CAP. XII. De Instrumentis ad scripcionem subhibitis, deque Characterum nominibus, & generibus.	96.
CAP. XIII. Tabula generalis, cujusque explicatio. 102. Appendix Bibliothecarum Orientalium, & Occiden- taliæ, quæ in Europa supersunt, in quibusque Græci Codices asservantur.	108.

DE RECTA GRÆCI SERMONIS PRONUNCIATIONE DISSERTATIO.

CAP. I. De pronuntiatione litterarum Β, & Γ ante litteram Δ, & Α. 10	PAG. 119.
CAP. II. De pronuntiatione litteræ Η.	124.
CAP. III. De pronuntiatione litteræ Υ.	129.
CAP. IV. De Diphthongorum pronuntiatione.	131.
CAP. V. De antiquitate, & suavitate Græcæ nostræ Pronuntiationis.	138.
CAP. VI. Appendix de litteris ΓΓ.	142.

E P I T O M E
G R Æ C Æ
P A L Æ O G R A P H I Æ .

C A P U T I

Adrianus (a) (ut veterum Scripto-
rum fert opinio) anno ab Or-
be condito M M D X X V I .

De urbane
Censura.

Græcis antea dixerunt Phœnicibus
Literas tradidit: easque, ex Dio-
nyfio Halicarnassico quærit, præ-
terea de his dixerunt Aristoteles

Apud Græcos
Instit. 1.

deus καὶ αἱ, αἱ τῶν χαρακτῆρας διατεταγμέναι: πρό-
τερον (Cadmum) ad Græcos ἀναγνώσαντες ἀναγνώσκει
β, εἰς ἄλλοις καὶ αἱ τῶν β, εἰς ἄλλοις ἀναγνώσκει
δ. Hæ autem numero sexdecim sunt.

Α Β Γ Δ Ε Ι Κ Α Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ Υ.

Quibus tempore Trojani belli (quod anno
Munib 1099. circiter gerebatur) quatuor adjecti Pa-
læo-

Α Β Γ Δ Ε

(a) Cadmus, ἄλλοις τῶν ἑλλήνων ὅτι ἀπό τῆς ἀσίας, ἢ ἵταλίας προ-
μαχόμενος ἦεν, αὐτὸν εἶπε ἑλθὲν εἰς τὴν γῆν, καὶ εἶπε, εἰς τὴν γῆν ἄνα-
γνώσαντες ἀναγνώσκει β, εἰς ἄλλοις καὶ αἱ τῶν β, εἰς ἄλλοις ἀναγνώσκει
δ. Πῶς ἄρα ἔλαβεν τὴν ἀρχαίαν ἑλλήνων, ἢ ἑλλήνων γῆν, ἢ ἑλλήνων
ἀναγνώσαντες ἀναγνώσκει β, εἰς ἄλλοις καὶ αἱ τῶν β, εἰς ἄλλοις ἀναγνώσκει
δ. Πῶς ἄρα ἔλαβεν τὴν ἀρχαίαν ἑλλήνων, ἢ ἑλλήνων γῆν, ἢ ἑλλήνων
ἀναγνώσαντες ἀναγνώσκει β, εἰς ἄλλοις καὶ αἱ τῶν β, εἰς ἄλλοις ἀναγνώσκει
δ. Πῶς ἄρα ἔλαβεν τὴν ἀρχαίαν ἑλλήνων, ἢ ἑλλήνων γῆν, ἢ ἑλλήνων
ἀναγνώσαντες ἀναγνώσκει β, εἰς ἄλλοις καὶ αἱ τῶν β, εἰς ἄλλοις ἀναγνώσκει
δ.

2 ΕΡΙΤΟΜΕ ΣΥΛΛΕΞ

lanceles, necesse Θ Ξ Φ Χ; tandemque du postea Si-
monides Melicos, videlicet Ζ Η Ψ Ω.

Famulum tamen est, hac in re non facile Anaximam
convincisquando illi ab Episthimo Symaciano Θ, & Ψ
inventa ostendatur: Et sine Ψ a Melaegro in Epi-
grammate quodam Γράμμα Σπυριδίου, idest Littera Sy-
raculicorum appellatur.

Sed ut accuratius propositam nostram allegamus,
a Galenis Litteris initium sit.

A. Hæc littera, quam Alpha dicimus, ex Phoenicia
forma videtur esse, transferebat hinc in usum postea loco bi-
narum, que in Phoenicia littera sit Ᾱ extra ponatur: Ab hac
Hæbræi litteram א, Græci, & Latini propriam Ᾱ phœni-
ciam indicant; fortasse quatuordecim prima vox sit,
vaporumque, & pluviarum cursum. De ea Anaximus in
monosyllabis Græcis, & Latinis.

Quæ circumsonans fœdatis viget in Lætiis A.

Ac primam hic observo vestem Alpha sic delinea-
tam A, esse veracissimam veritatis, & vulgaris esse la-
tinarumque, & ræmæ, sic verbis Ᾱ p̄ctum pariter an-
tiquum esse: habetur enim in Columnæ (que nunc dici-
tur Farnesiana,) Herodis Actici, (4) qui hinc Jonicis
ex incidenda, & in Villa sua Triopla terribis Urbis,
lapis ponendi curavit sic. II. post Christum natum.

Al-

(4) Hæc dicit Anaximus in commentariis. Ᾱ phœnica littera vocatur, ut in Melpomene dicitur continetur, accliam veterum forte collige-
ris, epistola, que ponatur. videlicet quatuordecim. Hæc littera lo-
phæcia quod Phoeniciorum: in qua littera ræmæ vocem hanc sic vestis esse
videtur in Herodis p̄ctum esse. Dicitur d Phœnicia littera, ut illius ex-
emplum, ræmæ vocem indicant.

PALÆOGRAPHIÆ CAP. I.

Alpha denique cum angulo inter sic A apparet in vetustissimo Lapide Rontar in insulis Maximianis, sed de hujus literæ ætate disceptatur apud Græverium. Tom. 3. item in marmore Anagy postea ad portum Erytrie dictam, & alibi. Eadem litera cum angulo inter, sed parum reclinata A invenitur in nobilissima Inscripione pariter Anagyra; que ad Ecclesiam Christianissimam eruta est, & Imperante Tiberio posita: nihilque in ea est, quod a præsa litterarum forma deficiat.

Tit. Oros. Imag. lit.

ant. Græc.

B. Varietatem præsentis formæ plingitur, ac litera Samaritana; nisi quod hæc sit verba formæ (α)β̄ β̄, & hoc alio modo β̄; idque sicut semper accidit in aliis literis, ita Phœniciorum, & Hebræorum: Phœnicia enim inscripionem, Ceteri verò dextrorsum lineam faciunt. Quamvis non ignorem ego assensisse Pansianum, Græcos interdum scripsisse *β̄* ad *β̄* in *β̄*, id est a dextris ad litteram, scripsisse; colliguntque aliquando etiam *β̄* quod *β̄* nempe more bonæ antiquitatis, qui postquam saltem fecerunt retroverti aliam dextram, scripsisse: Veritas sitanda est, hæc scribendi generis vetustissimi, rarique adeo modum fuisse usum; ita ut nulla verum expectari velletur. Varietas, de qua erat sermo, inscripionem β̄ habet in marmore (β̄) Basiliciano tempore Peloponnesiaci belli

lit. 4.

A 2

ca-

(1) Inscrituras duas veteres alibi & Chanaan, ut quibus Phœnicibus comparantur, & Hebræis, sunt illi, eodem modo facientes & hodie passim in Samaritanis, que inscripionem.

(2) Cæcilius Cæsar Basilicenses Cæsar Vici Basilicenses, & reprobos plures apud se præsa litteram inscripionem, quæcumque inscripionem veterem præsentantem habuerunt, colligunt, utque publicè juris litterarum se præsa litteram dedit. Hinc Maronitæ, & inscripionem Basilicenses.

4 EPILOGE GRÆCÆ

casus, quod ante ab U. C. 313, in Græciæ casu. Nomen literæ Græcæ est Βίττα, quod a Latinis dissimilatum exprimitur B, ut docet Aufonius:

Divitiarum Bata nomenclatur Indicum B.

*Novi Typi
de Græc.*

Hic adde primam illam vocem, quam Plinethicus Bata a Pucro scotum oblecto enunciat: deprehende, ab hac consonante incipit: Bis enim, quæ vox prima lingua Phrygia significat, ab illo Pucro prolata sunt.

Γ. Gamma, quam Iberos veteres Σπη vocant gentis, tandem obtinet formam in Samaritanis literis, quæ sic effingitur γ. In marmoribus Babelotiano supra laudatis et lapide A exprimitur: et in columnis Farcisianis hanc habet formam. Ab hac litera expressam putatur Clavina; unde factam est eandem locum occupare in Alphabeto Latino C, quoniam Γ in Græco. Sic docet Aufonius:

Hæc tribus in Latino casibus addit (a) nominibus K.

Præter hæc postquam Gamma vocis sumpta prima C.

Δ. Delta sumitur a litera Samaritana sic expressa. γ. Si verò ita illam formaverit D, Jonica alphabetique in marmore Farcisiano, et ad Phœnicium locum, quæ sic ϩ effingitur, referri potest. Primam autem Deltae inventionem est usus, deditque nomen calchæ Asteo, et Ægypti Iside, ut veniale scribit Strabo hæc verba: Γεννηθὲν δὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ τῷ Ἰσραηλῶνι ἢ τῷ Ἰσραηλῶνι ἀπὸ τῆς πτωχότητος· ἢ καλῶντος δὲ τῆς, δὲ τῆς ἀπὸ τῆς πτωχότητος. καὶ δὲ ἐπὶ τῆς κρημνῆς χροῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς.

ΥΠΕΡ

(a) Τὸν Ἰσραηλῶνι καὶ τῷ Ἰσραηλῶνι. Caput, Calchæa, Iside.

ἡ δὲ ἰσμία δὲ ἰσὶν αἰσῶν κατὰ τὴν ἰσμίαν. Ἰσμία αὖ-
 tem *Mari*, undeque *Nili* fluvio facta est; et mutatur
 Delta propter figuræ similitudinem. Locus, qui est ver-
 titicus est, eodem nomine appellatur, propterea quod delta
 figuræ verticis est: *Plexus* quoque, qui ibi est, Delta no-
 minatur.

Secundæ formæ vñ Delta, quæ cetero est ma-
 joribus D latæans, hoc verisimile sit, prioris tamen
 est usus. De primæ Delta figuræ hæc Aulicorum:

Nisi formam, ac vocem Delta per Romanorum D.

Hoc in loco notandum est, Dives Ἰ in Delta Δ
 commutabile: hinc pro *Ἰνδῷ* *Δῆνδῷ* dicuntur, unde *Ἰνδὸν*
Δενδόν; pro *Ἰαγυλῶν*, *Δαγυλῶν*, quæ vox apud Siculos
fula, quæ etiam *Messina* ipsa, quæ in *fula* formam
 collocata est, significabatur.

Β. Episcopi ortum habet a Picensi, quod sic voca-
 retur Β, Ξ. In verisimilem (et) Interpretationem Deliacæ
 ita inscripserat Β. Hæc Ceteri hæræ pro augmento in
 verborum imperantibus utuntur ut *βυβλίον*, *βυβλίον*. Hinc
 non sine ratione plerique Latinerum Cæciliatichæ ger-
 mationes præteritarum per Β positæ, quæ in per alia locum
 fortis voluit: ut *βυβλίον*, *βυβλίον*, pro *βυβλίον*, *βυ-
 βλίον* dicuntur. E loco et Prolucularum: Unde *Αἰθῆναι*
 pro *Αἰθῆναι*. De hæc hæræ Aulicorum:

*In quod Aulicorum, quæ per Β vocat hæc locum Β,
 Prolo quod Β Latet, propter hæræ Deliacæ voc Β.*

(2) Vñ CL de Trinitate, qui hæc in Cæciliatichæ ipsi, ac tempore
 Cæciliatichæ peragunt Regionem. Deliacæ inscripserunt in Delta
 inscripserunt et hæræ hæræ hæræ hæræ. Formæ hæræ hæræ hæræ, et
 hæræ, admodumque hæræ hæræ.

Post E ponitur Gamma in suo Alphabeto iniquam
 sicut in dictum a Phoeniciis γ Vau, tripliciterque figura-
 batur sic ζ . F. C. non litera, sed numerus e. numerus
 sextus. Itaque prima figura in aliquot Codicibus VIII. &
 XI. seu Alphabetum habentibus post E collocatur. Altera
 forma F figurata. Sicilicet appellatur; atque sexta litera
 nam Phoenicis, nam Latina, & apud eosdem Siculis pro
 prima tam aspero, quam leni usurpata est. Denique ter-
 tia figura apparet aliquando in Inscriptionibus: innumeris
 vero graecis, ut in quodam Galieni, & in altero Claudii
 Cottiaci per S exprimitur.

L. Jota, hanc Veteres literam ab ipsius forma lan-
 gam susceperunt: & quævis Phoeniciana nomen apud
 Graecos retinet; cum Phoenicis tamen forma non con-
 veniat: Hac enim ita exprimitur λ , μ , ν . ξ . propriè
 videtur accedere ad γ hebraicam, & chaldaicam. De I
 latino hæc Aulianus:

Littera sine Jota sicuti voci plene jubaet L.

Ubi et I est modis imperativus Verbi Eo.

K. Cappa. Hoc graecum ad Latinos migravit, est
 omnino superfluum quæ videtur. Et quævis Græca
 figura a Phoenicia, quæ sic formatur κ , non parum de-
 generaverit; ab ea tamen sic cononis lineis præstita, &
 ita posita χ . Fieri etiam possunt hac alia forma ψ Sa-
 maritana, superius videtur hinc iterum sic posita ξ ;
 sed et aprior, minus proprie: cum hæc possessiva figura
 nullam habeat similitudinem, neque cum Samaritana, seu
 Phoenicia, neque cum Græca litera, cujus originem qua-
 rimus. Ab hoc graecum artem habet præteritum.

Ead.

illud γῆν ἁγίαν καὶ πρὸς τὴν Καππαδοκίαν, Ὀλίαν, & Κίον, ἢ Κίον, ut habetur in eo versiculo:

Καππαδοκίαν, Κίον, Κίον γῆν ἁγίαν καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν.
 Anfatus de hac litera:

Cappa fit quaedam *Theta*, sicut Latine *K*.

Illud quoque ex Scyligero annotandum existimavi-
 mus, *Cappa* scilicet nomen Syriacum, unde majuscu-
 lum *Capp* Chaldaicum, & inde Judaeum emanavit (ut
 quoque scribit Monstacum, & Latini certum est litteras
 Chaldaicas, & Hebraicas antiquiores esse Syriacas) veteres
 vero Latini non *Cappa*, sed *Ka* dicebant. *Kra* pro *Ka*
 non scribunt. Item cum vocis littera incipiat ut *E*, &
 desinat in *E*; contra vero litterae vocales incipiunt ab *E*, &
 desinat in *E*; veteres compendi gratia vocis littere non
 apponebant *E*, ut qui litteram ipsam pro syllaba antepone-
 rent unde *hoy pavo* pro *hoye*, & *pavo* incipiebant. *Cypru*
 veteres sola mutarum *K* incipere quidem a *E*, sed desina-
 rent in *A*, non in *E*; idem cum syllaba *Ka* concipienda
 esset, solo *K* contenti, *A* conciebant. Itaque *Kraigo*, pro
Craigo, *Kyae* pro *Cyae*, (legi videmus, non haurimus)
 scribunt. Non poterat sine hoc haberi per *C* litteram sic
Cra, *Cma*, quae scriberet *Crae*, & *Cmae*, non *Crae*,
 & *Cmae*: Verum tamen est apud Veteres non minus scri-
 bere in eis litteram *K*, quam *C*, etiam in modo vocalibus;
 unde illud *ακκα* *Παυλιαν*.

Palaeogr. Gr.
 p. 103.

A, *Α*, *Α*, & *Α*, secundam veteres for-
 mas, quo habet, videlicet *A*, *β*, *L*, cum Phoenice
 scribit *Α*, *L*, *Z*, contraria videtur. Prior graeca in
 vocalibus litteris manibus passim occurrunt; etiam in quod-
 dam

B **EPITOME GRÆCÆ**
dare (a) numero Mellicenti reperitur, ubi Mellis...
DANK]E mutatur: certa decessu in Inscriptione
Harodi Anti, & in alia sepe conspicitur: aliquando
etiam in numeris illam cernere est.

Hinc in numeris Græcis L. pro Λουλλανος, idest
Λου, vulgo accipiebatur.

Præterea hæc littera obliqua habita fuit apud Vete-
res, quod ab eis λ'γαν, idest legere, inciperet: &
quoniam hoc in pœtris vitiis Lambis restabantur, hinc effe-
ctum illud Λαμβδα Ααββιαν. Antiochianæ & Eastro-
næstianæ.

Λαμβδα Ααββιαν νῦν οὐ λεύκεται πῶς Ααββιαν.

Πάλαι παρὰ Λαμβῶν Λαμβδα οὕτως.

M. & n. Utique hæc littera antiqua est; sicut α...
Phœnicia, que tumen unum habet apicem sic α'. In numero
Aegypti, pœni hujus nominis Macedoniam Regis, de-
ditio admodum litteris insculpitur ΑΑ. In numeris verò
Cyræicis, quod ad imperatorem Germanicum actum...
Veneris pœni inueniunt, quodque positum est, ut pu-
tatur, antequam Græcis Civitas Macedoniam legibus
subiiceretur, hinc obtinet formam M]. De ea Antiochia:

Ποῦθεν τὸ Γραφὸν μεταγενέστερον ἠναββιαν Μ.

Ubi sic non esse legat, et constet ceteris.

Hinc pœni hanc litteram vitiosè dicebant, quod
sensitissime vocat sit: Utiis Eastoniam illud,

Ὅτι τὸ ἀναββιαν ἔστι πῶς, καὶ ἔπειτα, Μὰ σῆμα καλῶς.
Scio

(1) Numerus dicitur a Phœcis in scribendis litteris esse ab α...
DANK]E legatur pro ΑΑ, qui numerus dicitur cum non Roma-
num Typographum callem tollentem.

PALEOGRAPHIA. CAP. I. p

Scio Scabigeram per dictam litteram curvam litteram exprimi, arbitram esse; sed in rectâ, equidem ignota.

N. Ny fit a Phoenicia, qua fit pingitur ∇ , addidit lineâ hinc modo ∇ ; hinc vero ∇ forma antiquissima est, habeturque in Inscriptionibus aliquot remanentibus vetustate. In cippo aenea numero Assyria, qui in sine Regum Macedonicæ totius a Carano conditus, vetustissima hac forma effingitur ∇ . Aethiopia hoc gramina sic explicat:

Una forma est fuerit, cuius nota, qua legitur N.

Ubi NY legendum est.

O. + parvam ejusdem generis est forma, et Samaritanorum + \square . Hæc littera antiquitate accipiebatur etiam pro \square , ut loquitur in Aethiopia hinc inscrip. corpori belli Peloponnesiacæ Ecclesiæ cui *expansio, Crucifera, positus*. * nota
Verastillitiam etiam est Orientem quadratum \square ; affertur etiam in supradicto numero Assyria Regis. Aethiopia de hac littera:

Una sunt quædam, qua respondent Litteræ

Litteræ, \square cum Regi placere reguntur.

Vetustas namque pro \square ponitur.

II. Pi in omnibus Phoeniciis formis agnoscitur sola sine mutato, & reliquisque litterisq; sic habet $\square \square \square$. Antiquitas aetna apud Grecos protestatio usq; hæc littera fit Pi, & decorata postrema lineâ fit P scribatur. Ubiq; est in marmore Basilidianis, utraq; in marmore Cyrico paræ marmore, & in aliis. Veteris postrema forma antiquior est, et qua Latini senuit P fuerunt extendendo quadrata rotunda, ita ut P bẽ-

nam P Rho græcæ præteritus refert; unde *Aulonius* :
Aulonius s̄ P̄ s̄ r̄ h̄ a, et *Ceryllus P̄* :

Et Rho quod Græcæ, mutatur in Latinam P.

Post Π, *ῥο*, quæ ῥο, vel ῥοι, quæ ῥο, quod se mutatur Ϟ, Α, vocem in Alphabeto ponere; non quod literæ mutare suspenderet; sed pro numero *ῥο* *ῥο*, ut ῥο, adhibetur. Postea verò conmutantur locum ῥο *ῥο* cum ῥο, quod vocatur *ῥο*, quæ est Rho interformis Ϟ, et similit. Ceph. Phœnicis Ϟ, significatque *ῥο*; quare nota illa numeralis ῥο, seu *ῥο* modo sic etiam depingitur Ϟ, eandemque numerum significat, nomen *ῥο*, mutatur.

P Rho originem trahit a Phœnicis *ῥο*, quæ sic signatur Ϟ. In monumentis tamen *Baudolotiani*, et *Herodiæ Arici* accedit ad R. Latinam s̄ Ϟ, et in *Delphicæ* Inscriptione cæcis *ῥο* in *ῥο* superest exhibit. P. Hanc litteram *Demosthenes* difficulter pronuntiabat; sed lapsa ore inclusa, longæque excitatione naturæ vitium tandem superavit.

Ferunt etiam, nonnullos veteres esse tempore *ῥο* *ῥο* hoc grammate *ῥο*, et præcipue *ῥο*; idque propter illud indicium *ῥο* *ῥο* de his, quæ ad salubrem alique spectantur.

Σ signa, quod *ῥο* dicitur, quadrupliciter formatur Σ, Ϟ, Ϟ, Σ. Præterea, et secunda figura, quæ occurrit in *Numeris*, et *Inscriptionibus*, namque Phœnicis litteræ conveniunt, quæ sic existat Ϟ, Α. Tertio accedit ad ῥ litteram; habeturque in *Monumentis*

Joni-

Ionici. Quarta uero est S Iudæa, & apparet in inscriptione Delphi, scilicet.

Vetis, nouissimè + Iudæa patet, quia hec in uolubrata est. Compositum est hec in dactylis ut Iudæa accipit; de qua re erat elegans Lactani commentatio, caltitales sive quæsiuæ, id est quæsiuæ uolubrata.

T. Tota in forma Samaritana, que Cruces modo relictæ +, modo inueniuntur X referant, effectum est, demptis hinc superioribus. Hæc littera Ægyptiorum, in yficia hebraica est: per eam enim colligunt, que Cruces representant, spem uenturæ salutis intelligi uoluerunt, ut in sacra Historia Rufinus auctor est: credit enim ex sacris scriptis Angelos sex, cum genti humanam malè haberent, præcisse saltem eos, quos signum Tau erat Ezek. 1. 11. adscriptum, quod sicut ad sacro-sanctam Crucem referentibus arbor. Alii uero hæc dicitur fuisse litteram, quod super ea Homines Extrema hæc supplicia, sicut Lucianus colligitur in *Parasitæ* iudæis. Hinc et Virgilii Catochis. (si modo Virgilus fuit) T. Gallicana pro Cruce accipitur, quo supplicio Galli peculatorum uocabantur: ad quod alludit Aulianus putant. Viri docti in illo uersando:

Sæpe uetus Catochidæque quid significat T?

Idem de forma hujus litteræ:

Mala ut mirum fore uocare, sic ego sum T.

T. yficia. Hanc litteram Phœnicis non adscribunt Viri docti, sicut quod in antiquissimis monumentis non reperitur; eam rei illud est indicium, ueteres fore semper O pro QY scripsisse; sicut etiam KIO pro KYD: sed

patuit a quibus acceptam caetero Palamæ: unde ille
Martialis, lib. XIII. Epig. 77.

*Tachidi terfias, nec Antera tatarcolabæ,
Uenas perhibere, si Palamæ erant.*

Et Lucianus:

Et carbasia paræ difperfo Antera pennis.

Jam verò est hæc litera Caducei antiquitate fortal-
se non gaudet, celebris tamen est Pythagore auctoritate,
qui cum ad humani animi sensu instituta; utpote que

Trahit tripodas rursus in cœpata mentis.

Uide Aesopum:

Pythagore Troiam rursus puto antiquæ Y.

Cæterum hæc forma vel ypsilon, y, penultima est,
& usquam alibi (excipio Aenone nomen, ex quo
cum extrahitur) observatur. Que sine peregrinitate
tam in hecæ, tam in aliorum hæcæra scriptis a Macedo-
nibus ipsi importata videtur: ea rursus gens ante Philip-
pum & Alexandrum, cum incubior obsequiorque esset,
non sine licentia Græcæ comparabatur.

C A P U T II.

H Actenus de Cadmeis literis, nunc de reliquis con-
 ptis Θ, Η, Φ, Χ, Ζ, Η, Ψ, Ω, agendum.
 est; que licet nonnuot mentione fuisse (quidquid sit de vero
 ipsarum Auctore) sine aliis omnibus pederetur, Conco-
 runque e primo Alphabeto explorata sint, nihilominus, cum
 aut aliud exceptis, in illis antiquissimis monumentis
 occurrant, ubi sedecim superiora.

De Palaeographia, et
 litterarum
 originibus.

Θ. Theta (et placet nonnullis) sit a Phoenicia, que
 sic habet Θ. Licet autem littera Theta Phoenicia
 sit; affinitas tamen apud Græcos est: contra vero Theta
 apud Phoenicias affinitatem, apud Iones & Græcos ter-
 rine profertur. In monumento autem Farneisano Harodis
 Artici sic insculpitur Θ, & in Delion sic Θ, cuius lo-
 ci distinctio. Habetur etiam Theta cum solo puncto
 in medio Θ uti apparet in lapidibus Bandakotiano, & Cy-
 renæo, de quibus supra diximus. Auctores de hac littera
Θψι ρηθη δαδωθ ενι γωνη Ιουδαια Θ.

Ubi metri causa Theta legendum, non Theta seu
 Theta. (ubi potius loquatur Aulus de Φ.)

Præterea hoc gravissimum vetere in iudicio presi-
 gubatur capite dactylos, quod sit prima littera illius vo-
 cabuli scilicet, mare. Unde illud scribitur:

- - - - - Αλγαν προψηρε θηρα.

Et Auctores:

Ταυταυτο νομοσ θηρα, θηθηθ ηγαν.

Η, Χ Ψ, Ξ. Litteræ veteris inscriptæ in dactylo.
 Prima forma post bellum Peloponnesiacum ab ætate critici-

notat ante 490 Christi ortum circiter 450. nam ante
secunda, quæ per duas litteras X & Ξ exprimitur, usar-
polar; ut videtur esse in marmore Basilicensi, itemque
Sponsi inscriptione, ubi legitur AMΦIANAXΞ pro
ἀμφιαξ. Porro hæc forma Ξ, quæ minus fre-
quenter occurrit in marmoribus & tabulis, ut Phocensis
formis Ξ, Ξ, efficta videtur. De hac littera *Antonius*.

Membrum, sicutque vixit imitari vixit Ξ.

ubi dicitur hanc formam Ξ haud dubie notat, quæ
(ut ajunt) observatur etiam in aliquot antiquissimis In-
scriptionibus.

Φ. Phi. Notari dicitur qd̄ non dicitur. Hæc
littera potius composita ex Π, & Η, ideoque duplex.
At postquam Palamædi, ut dicitur, seu Calisto Mæcio
(ut videtur esse) attribuitur. Dicitur forma ̄ Phi
proci esse, hæc autem quadratum in modum expressit.

¶ antiquissimo est, sæpeque in marmoribus occurrit:
quadrata enim littera apud veteres sæpe reperiri
sunt. De hac littera ita *Antonius*, sed minus propriè

Hæc Cæcis officio Palamædici pertinetur Φ.

X. Chi. Apud nos vixi habet C cum aspiratione,
id est ch. Hæc littera nullam sere mutationem patit; &
in antiquissima Inscriptione Jonicæ post Canonis egregii
Athensiensis Ducis marmore, ante dicitur 490. ante
Christum natum postea scribitur, sicut etiam Φ. De hac
Antonius:

In Latino marmore dicitur Argelimum X.

L. Etenim compendiosa potius dicitur litteram solli-
cet XΔ, vel ΔX, vel XX, vel LX videtur esse, quæ
pro-

proprie literæ. Ita planè docet Vossius *Arts Grammat.*
 L. 1. c. 21. Et quæ crant aliquoties modo Z litteram apud
 Græcos duplicem fuisse; verùm etiam quæcumque du-
 plex est littera, eo ipso non esse vere literam, nec inter veteri-
 ritas numerandam, quæ sit simplicissima, & non esse
 omnino necessitate habebatur. Verùm illa figura in anti-
 quis marmoribus, & nummis conspicitur passim; non
 infrequenter etiam hæc alia forma II , quo passim scribi-
 tur in Cypriis marmoribus. Tenuerunt quidam ad gra-
 ecam Z veterem Phoeniciam, seu Samaritanam, quod sit
 effigies S , sed frustra, ut planum sit consideranti;
 Verùm hæc figura vocatur Z , quæ in antiquissimis codi-
 cibus observatur, ut videtur Phoeniciis, quæ sit con-
 statat P I , accedens dicitur. Possent pro gra-
 ecorum possessum videri, uti jam tenuimus, et indeo sit
 illud Sædæ *Lexic. Imperatorum Rom. vol. 2. cap. 1000.* quod dicitur
Formæ primæ. In declinatione illi de Z fortissimè, & c.
 autem infeliciter dicitur. Antonius de hac littera:

Ita prout si scribitur, ut vocat, que legitur N.

11. I , in Phoenicia forma, quæ sic habet II ,
 effigiem videtur. Olim E vulgare, ut videtur est in Jona-
 thi Inscrip., pro H. intelligitur: et sic in *Epistola*,
Adæ et Noë, inquit Plato in *Cratyl.* id est *Anti-*
quitas non sunt scribæ, sed intelliguntur. De hac littera
 Antonius:

Ita quod E scribitur proque E vultur. Latine E.

Priori datur non est, hanc formam vocat H pro
 duplicem vocem primam expressam fuisse; non autem
 pro littera hinc Varro de *l. Ling. Romanorum* in libro,
 quæ

quem de Cæsariensis conscripsit, et H. non esse veram, litteram agnovit: Dicit enim — *Litteras partes sunt, Q^a diciturque A, Q^b B; partes dicitur, Q^c non sunt, ut ut H, Q^d X: partes sunt, neque dicitur, ut Q, Y.* Verum licet H propriè littera non fuerit, utaliquis litteræ nomen huic postmodum adhaerere coepta. Auctoritas de H, prout scriptum est:

Sponte hoc sicut antiquissimis scripturis H.

Y. P^hilipp: littera à p^hilici formæ paravi degeneravit, ut infra videbit. In manuce Basilicensi Junco characteris indicibus, & tempore belli Peloponnesiaci creta per aspram litteram Q cum Z conjunctam expressum fuit: licet enim legitur ΟΨΙΛΑΔΕΣ, pro ΟΨΙΛΑΔΗΣ. Id tamen via alia invenitur; & solam scilicet est, quod noverim, antequam hæc littera τ^h PG Y in usum esset apud Græcos. Illud quoque nobis veteritate videtur Y scilicet scribi intendam pro H, ut in ea voce ἡ^hil; aliquando pro H, ut in vocabulo ἡ^hil. Auctoritas de hac littera:

Ferec trilingua sicut parve ultima sicut Y

Ω. O magnum ante Christum in eis circiter 450. inditum est: peius autem per O simpliciter scribentur, ut apparet in Jonica Inscrip. sicut distans enim sic scribitur EN TO AYTO ENI AYTO; pro EN TE AY TO ENI AYTO, id est eodem ipsi anno. Auctoritas: Et supra nota scribitur Ayōich Ω.

Equidem observandum est, littera Phœnicis, & Sarracenis, quæ huic usque stralem, deservit esse. ex Halib Azarib lib. De Arabi Sarracenis; ex turcicis Sidoris, neque ex aliis scriptoribus.

C A P U T III

O RARA Caracanen litterarum, & veteritatis igitur forma pro modo nostro declaravimus. Sequitur, ut caracena modo progressum, quatuordecim figuram in marmoribus, & marmore ad IV. usque, & V. Christi seculum usque sit, breviter persequamur.

DE NOTIS
QUE TRUNC
INSULTIBUS
MORIBUS IN
OIA NOT
USQUE IV.
ET V. SIBI.

Alpha igitur prae se habet formas, quae cap. 1. fol. 1. notamus, haec etiam habet Δ \mathbf{A} , \mathbf{A} $\mathbf{\Delta}$ Φ \mathbf{A} $+$. Prima apparet in Dolica Inscriptione, de qua jam diximus. Secunda in marmore Diocletii Papae huius sui praedicti Romae mure, quod ad priorem Augustorum seculi pertinet videtur. Tertia, quae producta Epone hinc desingitur, (quod etiam fit in Δ , & \mathbf{A}) habetur in quadam Inscriptione II. veteris seculi, postquam Antoninus è vivis excesserat, Ancyra posuit. Reliquae omnes in generis (a) Insulariorum. Haec tamen abnotamus, in Numismatibus Antiochorum, Artaxidarum, abomnesque Orientis Regum, Alpha, & reliquae litterae globuli distinctae sic observari \mathbf{A} \mathbf{B} &c. Et apud Graecos etiam usque, cui notae inscripserunt Φ Ψ χ , Alpha sic notatur \mathbf{A}

C B in.

[a] Insularum, hinc de Christi seculo superflua huiusmodi nota. In hinc seculum probantur Graecorum: ita vero dicit adhibere notam Patris: Putantur autem, veritas de Angelis plura esse, quoniam Patresque etiam ad marmoresque quod habent in marmore adnotant, et ideo igitur, notantur, quae hinc dicitur ad quidem notam inscripserunt a. ano. p. ano. p. ano. l. a. et igitur a. p. Insularum. Nunciatum itaque igitur. Veritas, quoniam insularum ante illa designantur. Hinc multa notae abnotant Veritas in quibus abnotant generum insularum Veritas.

B. In generis Basilidarum in E. effigitur. In
(3) Chydoniæ autem Inscr. hanc habet formam E.

F. In quadam Inscr. Atheniensiumque Tiberii Imperio post Drusi Consule *Ann. l. 12* pro ϵ porè videtur: de eadem legitur EI pro EK. Ea Inscriptio in Bibliotheca Colbertinae esse affirmatur.

Δ. In sepulchris Inscr. Ancyranæ in curatore Δ.

E. Hoc quædam innotuit Romano Imperio creatum est in hanc formam E, quæ quidem ante Romanam Imperium in numeris, & numeribus itaque observatur, sed eo incantio in numeris Julii Cæsaris sub Augusto casu adhiberi est. In numeribus autem Neapolitanis unco-dactilo sic insculpitur: (quod sine alio factum est, ut prædioribus duobus effingretur litera.)

Quod etiam hic observari velim, formam sextandam ϵ (quæ in ævo etiam Marcianorum numeris reperitur) ab Augusto ad usque quartam sæculum sæpius occurrit in numeribus Romanis, tunc tamen formam quadratam, & prætam; quartæ in Græcæ marmoribus etiam post quartam sæculum vetus illa forma E intrudam adhibetur.

H. In tabula marmorea Athenis eruta, & innotuit Tiberii Imperio posita (ut supra dictum est) cum solo puncto in medio sic || curatur. In Epistaphio verò Coloniæ

(3) Ceteris est Inscriptio C. 2, notanda: Nam quædam Philippi Imperii in. 1207. ut ego Divisari, deus Vian Cassiodori legitur hodieque, ut in locis, qui dicuntur præter. In casum a consuetudine quædam, ut et quæ est O. Bernardus de Monte, in dictione re- vocatur, & Aristoteli Inscr. quæ in medio de numeratione dicit. Vide Ludovicum Moretum, in Aristoteli Philippi Cassiodori.

fuist, quod tempore Augustiniani videtur positum, ita
semper insculpitur η .

Q. In marmoribus hanc duplicem, prater aliam for-
mam obtinet Ξ , Φ . Præter est sub Icone marmorea
Theophrasti, (quæ erant Romæ in Aedibus Mæcenas-
iis) & alibi: altera in antepositi tabellæ Siculæ Gualtheri.

I & K. præter formam suam semper seruantur.

A. Dicitur hanc litteram per L. latinam olim ex-
pressam fuisse, quod etiam apparet in quodam Antille
marmore ante rem Romanam cuiusque quo tamen fundam
est variæ, & inter se discrepantes opiniones affert. Alii
enim aliam, vocem illam Apulo latinæ fuisse scripsit,
cum verè in eo marmore non solum L. latinam, sed
etiam S. expressam facit, alii contra dictam vocem Grae-
cum esse, & verisimiliter Graeco characteribus exaratum.
Et hæc compertum est, non litteram apud Græcos postquam fuisse
in usu: ac proinde alii, quibus multissimum D. Ben-
nardum de Montfaucon intemere, omnino hærent;
nec ad alteram partem accedere audent.

M. In marmoribus Ancyranis sæpe hinc sic \mathcal{M} .
effingitur, licet hæc forma restituta, & oblonga ante rem
Romanam usurpata deprehendatur; idem etiam de \mathcal{A} , quæ
eodem modo erucitur sculpta. At sic etiam = inciditur,
& habetur ad imaginem hinc Mercurii, & alibi, sed non
frequenter.

N. Hæc specialis forma \mathcal{N} quædam in Inscriptione
Papiræ Vindob. jam marmorata.

O. Hæc potissimum formæ \mathcal{O} , \mathcal{U} , \mathcal{E} , \mathcal{Z} , \mathcal{C} . Pri-
ma, & secunda in aliquot marmoribus occurrunt. Tertia

in nummis, & inscriptionibus sub Romano Imperio positis; sicut etiam quarta, quæ unâ cum ultimâ in gemmis Basilidianorum locum habet, & ubi. Duo hic nominasse oportet: primam, hæc est formam in veterum nummorum, ut perhibent, occurere, nullam tamen, quia illi ferus tam vagi difficulte sculptus delinendi possunt. Altera est: formam III in nummis, & nummorum ceteri usque ad Romanum Imperium.

O. In nummatione puncto expressam fuit, uti in eo Philippi Macedonum Regis, ubi sic scribitur ΦΑΙΛΙΠΠΟΣ Σ. In tabella autem sculsi Galcheri, aliisque nummorum ita O formatur: Et in Basilidianorum gemmis hæc quædam figuræ □, O, O.

Præter hæc gemmas pro O in fine vocam ut interpretantur, ut ex veratissima Inscriptione a Plinio prolata, in qua legitur ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΗΣ ΤΡΑΜΕΝΟ Α ΘΗΝΑΙΟΣ: quæ Inscriptione probat Pliniam, veteris Atheniensium literarum eandem habere atque Isteri. Unde videtur quod editione Plinianæ recensionem fore ceteris vulgaribus literis græcis, & diu postea excogitantibus exhiberent Inscriptionem.

Eadem litera cum I. una forte adscripto est adhibita pro O, subscripta dicitur casus in vocibus in O terminantibus: ut in lege laudata antiqui Isteri. tempore belli Peloponnesiaci cœssa, ubi ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΕΜΟΙΣ legitur, pro O, & τῶν ἀσπίδων. Verumtamen dicitur casus per O tantum plerumque scribitur in nummorum, & libris veteribus; & aliquando adhibetur, sic O.

P. In gemmis Basilidianorum hæc habet formam

tera **P**, &c. in quodam marmore hanc aliam **P** non multum ab ea diversam. In Inscriptione autem Atheniensi, tunc Celsentia (de qua postea in primo dicere debueram, ob eius remotiorem antiquitatem, postea scilicet est anno Christi 15. vel 16. imp. Tiberii secundo) **P**. seminarulum semper habet in medio. licet **P**; quod sane nusquam alibi, quod sciam, observatur.

S. Quadrati formâ sic insidetur \square in marmoribus ab initio Augustorum, & Celsentium; frequentius autem in marmore, & Inscriptionibus ab exitu primi Augusti facti. Signa rotunda **C** occurrunt: Hinc Martialis lib. XII. Epig. 80.

Accepto hanc scripturâ insidetur Signis.

Est etiam Signa novem Trichas semicirculari \complement forma hujus licet sic truncata: Unde idem Martialis lib. X. Epig. 44.

Septem Signa capis, tres formâ, alibi Lapsum.

T. Hanc prima, & vulgari forma tituli perie vaticani scripturis Augustorum temporibus adfuit.

T. Ita figuratur Ψ , Ψ , Ψ , Ψ . Prima ex marmore Andocidi, & Aristophanis Romæ, hincque ex quadam Anteyra Inscrip., quæ sub primo Augusto posita, videtur, prodire dicitur: Secunda est in numero græco Byzantino perantiquo Rev. D. Bernardi de Montfaucon, ubi sub urbe, ut ipse testatur, legitur **EVEANTION**; &c. in gemma Basilianorum: Tertia in Epitaphio Diodori Papæ: Ultima in Chydorontis Inscriptione.

U. Hæc forma exhibet U U U U : Prima, in quadam Inscrip. vetustissima Romæ ad remanentibus

αφίσταται Γραφῶν). Secundam item Rurii in Inscriptione Nymphodori in Sicilia Magnæjani, & abbi; Tertiam in marmore Inula Syri, ædificavit D. de Tournesio: postremam in gemma Basilicanorum. Invenitur etiam cum puncto in medio Ϟ in marmore Phœnicæ supra cit. apud Cronov. Nec dubitarem afferere, plures alias Casus Alphabeti hinc puncto in medio appposito descriptas esse apud veteres, præter jam recitatas.

X. Nihil fore mutari a præca forma.

¶. Parum recedit a veteri figura; in gemmæ vero Basilicanorum hæc habet formam †.

¶. Ante Christum æris circiter 450. indictam est. In Nymphodori Inscriptione sic pinguit Ϟ; sic ℥ verò in tabula Siculæ Cæthæ, & in marmorebus Ottonianis p. 93. In Inscriptione, que Hadriani tempore posita est, orona invenitur jacti 73. Normanni autem Lapides sub Imperio Romano positi illud ita exhibent W ut. Tandem hæc duo formæ Ϟ, ℥, conspiciuntur, prima in marmorebus, & marmore posito ab Imperio Augusti, altera verò in Chyndonæis Inscriptione.

Supervacuum, ut puto, non est de hac æ figuræ præter hæc classis subicere. Illa itaque forma (idem intelligi de his Ϟ & C.) ante Rom. Imperium nullquam observari in marmore, & marmorebus: sed in ante Rom. Imperio in marmore Juli Cæsaris sub Augusto casu, & in Augusto marmore forma illa adhibita est; in in præteritæ marmore, qui hujusmodi perculi sunt Romæ marmore, que quoties mutantur, quando græcæ sunt inscripta, hæc notam formam sive tempus habent.

℥p.

litteras autem dicatur de illis Occidentis partibus, ubi vel a principio Rom. Imperii ea nova forma admodum frequentatur; v. g. litteras autem illas D (idem de de his B, X) tamè observatas, ac etiam observari. In Oriente vero a principio aut Rom. Imperii ista forma non adhibita fuit, sed raris sub Augusto; postea vero usque ad finem tertii sæculi vixit, & nova postea observata, ita ut sepe eadem litteras utramque habeat; videlicet veteris illa forma in Oriente ad quartam, & forte ad quintam usque seculum adhibita interdum fuisse, in Tabula sibi in marmoreis, aut raris.

Utam hac reliquam erit ad plerumque Numismatum Inscriptionumque habendam notitiam, ut autem veterem minimum, in antiquioribus raris observari dicendo Monogrammata quædam, quæ aliquot literis simul complicata, nomina Civitatum, Decum, aut Vicarum illustriam aliter referant. Apponam hæc exempla aliqua, quæ ubi vis lucem afferre possint.

A. Hæc signa dicitur fuisse ad Atridæas, Atridæas, Populi nam Epiro fuisse.

Ω. Hæc signa putat significari Tyros; Possit tamen legi ΤΥΡΩΝ, id est Tyros, Tyrosus.

Α. Hæc ΑΠΟΛΙΑ, Atridæas, in raris Antiochi; Atridæas urbs Phœnicie erat.

Α. Viti ΑΚ Ραφαιή, Αργυροκόου, in Sicilia.
[Α] & [ΑΡ]. Hæc ΑΡΓΟΝ, pro-Argos, Phœnicie. Hæc postea in Phœniciam raris observantur.

Μ. Hæc ΜΑΡΙΑ, Macedonia, in raris Alexand.

Hæc autem monogrammata partim ante rem Romanam

De sigillis
numismatum
et inscriptionum
monogrammata
quædam
quædam
quædam
quædam
quædam
quædam
quædam
quædam
quædam

manus, pariter sub Rom. Imperio insculpta sunt. Flomantque veteres non nulli per scripturam legi possunt.

Pro denariis vero indicanda interduci possunt hæc Sigmata Ϟ , ut in quadam Inscriptione Aesyriana; interduci hinc alia ϙ , ut in Episcopiæ Myrsænsis Flomina.

Hæc etiam referri possunt modis ab scribentibus, qui in nobilissima Inscriptione Aesyriæ ad Ecclesiam Christianorum eruta conspicitur, in qua est N^{r} pro NT , utraque Π pro ΠP ; sic Ϟ pro Kw ; NE pro NE ; Δ pro ΔA ; Ϟ pro oC ; N pro NT ; & Ϟ pro oN .

Porro Diphthongi etiam nominales, Articuli, & aliquando Præpositiones ipsæ in numeris, & numeribus a communibus formis aliquantulum recedunt. Etiam quosdam Diphthongos *ovios* ϙϙϙ , & ϙϙϙ jota (que vulgo ita ligantur ov , ov) prima in numeris totis seculis sic effingunt v , que forma a novo seculo in Manuscriptis Codicibus postea frequentis fuit: Altera vero in numeris Bibliothecæ Venetæ S. Marci ponitur pro v , sic etiam scribitur TEI BOYABV pro ϙϙ BOYAV . Ipsa autem diphthongus ov , per E scriptis antiquitas exprimebatur, ut apparet in quadam inscriptione in Delo insula reperta, & ab

Quod *Antiklos* vocat, duo tantum, quod notentur, in numeris in marmoribus sortiti sunt, nempe THV , & TON ; qui sic delineantur T pro ov , T pro ov .

Denique et Præpositionibus unam admodum immutatam invenit, eamque in compositione. Hæc est præpositio. KATA , que in Columnæ Farnesianæ Crucis designatur Ϟ ONON , pro κατα dicitur, *Marianus* dicit Deorum.

CAPUT IV.

E De his jam supra Literas fortiss, que inter
 esse distantes et alique prius Augustorum,
 Caesarumque temporis spectantur in monumentis, Le-
 gibus; non ingratum futuram arbitror, si ab illis
 literis ad nostras formas huc per inscriptiones, que nullis
 quod noverim, typis edita sunt, veluti per gradus deve-
 niant. Etsi autem prius, et aliter nullam certam analogiam
 notam præferant; nihilominus ritus, cum eadem in
 Literis inscriptionum fortiss fuerit, ac ille ipse, que prius
 Augustorum literis inesse fuerit, ad eadem literas referre
 illis merito non dubitavit.

De quo-
 rum im-
 portatione
 non sunt
 pariter ex-
 pressa.

Prima inscriptio dactylis ab hinc annis eruta Testa-
 ti est in sancto vulgò *Marcus-solei Scipius natusque*,
 quod inter optatis nobilitatis quibusdam et hinc hanc nota
 hinc sic autem ad hanc epigraphi capitulum delineatur.

BACCOG ETC IN OAE
 KEINOC ON EKTANE
 ΔΥCQΠOC ANHP

Quod sic vulgari more scribitur.

Barbari hinc sic autem si dicitur *Marcus-solei Scipius*
Scipio ego ille ego, quæ eruditior, qui jure
inscribitur.

Ultima vocis *Scipius* mensura literæ abquantillam
 mensura erant, sed ita ut scribitur legi possit *Scipius*.

Vocis *Eruditior* est, et apparet mensura.

Quantquam non tenentur ego *Scipius*, mensura,
 mensuraque esse inscriptionum. Vocatur sic, *justa*

D

for-

formas, quæ ab Argulorum, de Celsorum temporibus frequentari ceperat, E; Z, & O ut his depingantur E, C, &.

Notæ. A secundo Christi seculo ad quintum, plura existit Bæssæ, eoque Cœsariæ vires in hactenus competens est: sed officii nominem ex his, qui monumenta videtur in Lapide relicta. Ceterum arbitrari sine aliquo, dictam Bæssam fuisse Philosophiam, non desunt conjectura: Nam cum excavarunt fundamenta illud, prope Tabulam Martiensem supra altam caput fœderis inventum est, quod Philosophi edificatum. Hæc ædificia indicium erant præfati monumenti, ac indicio intrinsecis artibus instruitis fuisse, et rotundas columnas exhibere possent.

Quæritur, Invenitque. Erat hoc in more positum antiquorum, male precari simulam in, quæ inferno prosequantur oculo, ut sepulchro carerent.

Hinc Ovidius in *libris*.

Ipse ut fugeret, quæ corpore omnia, flamma;

Resque universas post se cadentes haurit.

Etiam extinctum cadentes, hincque inchoantur, consuevit Veteres, atque illi, qui supererant, cives, repositum in una, quæ Græcè *επιτάφιος* dicitur. Ritus hæc in illius tempore Theodosii Imp. jam penitus obsolevit. Videtur Circumstantia de *finem. Rom. l. 1. c. 2.*

Altera inscriptionem erant An MDCCXXX. in Castellæ S. Viti sub Præfetto Diocesi, ad fidem Marmoris secundum præsertim litterarum formam representamus, uti accipimus, sic.

Θ Κ

ΠΑΤΡΙΑΟΣ ΕΚΖΜΥΡΝΗΟΣ ΒΠΟ
 ΤΟΙΜ ΕΤΘΑΛΑΚΑΑΕΒΕΚΟΝ
 ΗΙΝΕΚ ΕΜΗΟ ΟΥΗΟ ΚΑΙ ΜΕΓΕ
 ΟΥΤΟ ΕΡΑΤΟΥ.

ΑΑΑΑΜΕ ΜΟΙΡΟΑΟΗΠΗΙΝ ΙΟΤΑ
 ΟΙΟ ΠΑΗΚΑΙ ΠΑΡΕΙΑΟ ΗΠΤΙΑΟΕ
 ΠΑΡΗΑΙΟΥΝ ΟΥΟ ΤΡΟΦΗΟ ΕΚΑ
 ΑΟΥΝ.

Isidorus vulgaribus typis exprimitur.

Οὗτο Κωνσταντίνος

Πατριάρχης ἐκ Ζακύνθου ἀρραγὴ ἀσφαλίᾳ καθύπερθε

ἔχει τὴν αἰχμήν, καὶ ἀνατίθει ἀρραγῆ.

Αἰχμήν αὐτῆς ἰσχυρῆ καὶ ἰσχυρῆ ἀσφαλίᾳ ἀρραγῆ

Ἡ γὰρ αἰχμήν αὐτῆς αἰσθητῆ ἀσφαλίᾳ.

Hoc est.

Die Metros.

Patris et Imperatoris Isidorus seu Eusebius (sive Eusebius)

Propter novam paucitatem, et antiquitatem

verum et faciem perspicuam, principum Lemigis

Regis et Amici, qui notatorem vocantur.

Perfidiam Epigrammatis referre videtur hanc Inscrip-

tionem nonnulla satis bene in carmine abserpta fuit. Vo-

luta (scilicet ad distinctionem) detinetur inter duo di-

hunc esse impud potest arbitrari et charactrum forma. In eo ponitur Ζαῖγρον pro Ζαῖγρον, nimirum Ζ pro Σ, quod et in aliis versibus fieri deprehendimus, ut videlicet et ἑβῆν versibus. Sicyonia autem Civitas est maritima Joniæ, hodie primaria regionis, et fides Satrapæ Turanæ, partim in monte, partim in planitie, a Tarsulo primæ cordata, deinde amplificata ab Amazonicis anno Mundi trecentesimo decessitimo tertio, vel a Theoplo, patria Homeri ad Miletum fluxura illam ambientem. Dicitur esse a Sicyone Amazone. *Plin. Lj. c. 23.*

Vel ab obliquis calcabantis, vel et vera maris figura à suis singularium formam in Δ perficit in hac inscriptione.

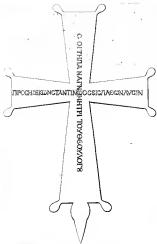
Inscriptiones mediæ, et infimæ ævi, cum et imperii dignitas, et Literæ humaniores postea delabentur, rudimenta efficit, hæcæque Græcæ cum Latinæ possint in se incommutatas continere. Exemplum sit in nummo Theophilæ Imperatricis, non fœcæ, in quo sic legitur. D. N. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΒΑΣΙΛ. . . .

Hæc est.

Domina Noster Θεοφιλα Βασίλισσα, ubi non modo characteres, sed etiam verba partim Græca, partim Latine sunt, significaturque: *Domina noster Theophilæ Imperatrix*. Qui non fœcæ habetur etiam fœcæ in decimo in nummo Romani Imperatoris, et in aliis etiam legitur *INUS CHRISTUS BASILAEVS BASIL-LEON*. *Theop. Clæpæ Rex Regum: uti refert D. Bernardus de Montfaucon lib. 11. pag. 277. Palæographæ.*

PALÉOGRAPHIE. CAP. IV. 19

Hic sanguis Eberis Crucis 1107, quam
Ecclesie nostri Monasterii Rufinensis in Calabria in ho-
norem Depare Virginis Marie, que Rufa dicitur,
oblata a pio quodam Constantino ex duobus, quibus
inscribitur, jamis deprehendimus. Erat autem haec
vultus obita, ut legentem platinam delinqueret. In-
scriptio sic habet.

Que itaq; vulgo ita scribitur.

Ἰσὶ τῷ ἁγιωτάτῳ Μαρτῖνῳ καὶ Οὐρὸν Ἀγίῳ
 Πρωτοῦ Κωνσταντῖνῳ ἐκ τῆς πόλεως Ἰσῆς.

Hoc est.

Fili piissime Matri Dei Pater

Urbani Constantini in nomine salutationem.

Hanc Inscriptionem perhumaniter nobis transiit
 D. Nicolaus Olivierus ab Episcopi Reverendissimi Pan-
 sici Generalis noster Ordinis D. Episcopi Sarraceni.

Charactere autem forma, ac aspectu, elegantis-
 sima est, & sine vetustate, licet ad quod Siculam per-
 tineat Inscripção, non ita esse determinari possit.
 Erronem ex hactenus legitur phare diversis temporibus
 notabilem Albanos in Calabria, Episcopus, qui cum
 Imperatore alioque illustri viro, qui Constantinum no-
 mine donum fuit.

In superius Partem incisionis (que Graeco
 ἀγιῶτι, ἢ ἁγιωτάτῳ ἀγίῳ, ἢ ἁγιῳ) Ecclesie
 Constantinensis ita delineata legitur hac Inscripção cum
 signibus, & acrobatis.

✠ ΟΙΚΤΕ ΘΕ ΜΗΜΟΡΤΕΣΙΣ ΕΒΝΕΙΝ ΠΥΛΗΝ:

ΕΣΤΩ ΠΑΝΙΟΝ ΤΟ ΜΕΘΗΓ ΙΝ ΕΡΑΝ ΤΙΣΩΝ

ΙΝ ΕΥΗΕΝΩΣ ΕΥΡΟΙ ΤΕ ΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ ΕΣΩΙ ✠

Que

EPITOME GRÆCA

Quæ in vulgari modo scribuntur.

Omnis Deus altissimus et altissimus.

Et in æternis tuis sedibus tuis quiescat.

IV. In nomine æterni et æterni.

Hoc est.

Deus Dei juxta se ipsum.

Et in æternis tuis sedibus tuis quiescat.

Et in æternis tuis sedibus tuis quiescat.

Tabulam hanc memoriam in ecclesia putamus, cum

in Divo Bartholomæo IV. Abbate Monasterii Cryp-

tophensis in honorem Basilicæ Dei Genitricis Mariæ

cap. 11.

Templum constructum. Verbis hæc sunt, quæ in mem-

oria unam solennitatem hanc obtinuit, quod cum ri-

tuè incommode non esset, in tres, ut videtur, divi-

sum. Characterum forma perspicua est, de vobis;

ac singulis inter alia est forma vel M, quæ sic depingi-

tur ; & B, sic .

In ea ceterorum characterum lapide ponitur et ipse pro-

missus.

Sequitur Inscripcio altera, de qua in Romanis

Vasiliæi mœnibus Notis quædam describitur. Ta-

bulæ memoriam, quæ in Evangelio S. Mariæ Cryp-

tophensis ad Compositi observatur periculis esset, ab omni-

bus, et videtur videtur abbatem et Fundatum B. Nil

ad Nicolanum hanc auctorem memorant, et vultum

Monachi est ab ipso, et a hoc ubi est facti Pi-

scari (vulgi dei Petrus in monasterio Villanum) mem-

orata, vultumque ab a vulgo (ut ex analogia Profrat

dehinc) Petrus Salomonis, vultumque magis cum

decorat. In eadem depingitur.

ΕΥΕΛΠΗΘΗ· ΟΥΛΟΣ ΜΗΘΟΣ· ΕΤΟΣ ΕΞΙΓ'
 ΖΩΛΟΣ· Ε· Η· ΜΕΝΟΣ· ΚΥΡΙΑΚΟΣ· ΤΡΟΜΙ
 ΟΣ· ΕΥ· Θ· ΟΡΑΜΕΟΣ· Ε· ΛΟΝΤΙ· ΟΣ· Ε· ΑΡΘΗ
 ΟΣ· Ε· ΛΟΥ· ΚΑΘ· Η· ΘΕΟΛΩ· ΟΣ· Ε· Κ· Η· ΚΑ· Ε· Τ· Η
 ΚΟΥΛΟΣ· Ι· Α· ΝΕ· Α· Ο· Ε· ΘΕ· Ο· Δ· Ο· Υ· Τ· Ο· Σ· Τ· Α· Ρ· Α· Τ· Ο· Ν
 Τ· Η· Η· Γ· Α· Υ· Μ· Ε· Ν· Η· Ε· Ω· Η· Κ· Α· Μ· Ο· Σ· Τ· Ο· Π· Α· Ι· Ν· Τ· Η· Σ·
 Κ· Ρ· Α· Τ· Ε· Α· Σ· Τ· Ε· Κ· Α· Ι· Τ· Α· Ρ· Α· Φ· Ρ· Α· Κ· Ο· Υ· Ε· Τ· Ο· Σ· Ε· Χ· Η·
 Ι· Η· Ι· Θ·

Quod ita legitur.

Εισαγωγή εἰς τὸν Νόμον· Πρωτοῦ, Πυθίου, Β.
 Δυοῦτος, Κόρυθος γ'. Γ'. εἰς τὸν Βασιλικόν, δ.
 Δεῦτερον, ε'. Αρσίνου, ζ'. Αποστόλου, ε'. Θεοδοίου, θ.
 Ευσίου, ι'. Νικητοῦ, κ'. Νίλου, λλ'. Θεοδοίου, μω.
 μωδου τοῦ ἀρχιεπίου ἐπὶ Νικητοῦ καὶ αὐτὸς ἔκ
 Κωνσταντῆς, ν'. ἐπὶ Προχίου, στουτου. Ιωαννῆς α.
 Ηοι οβ'.

Οὐδωμῆνὸς S. Νίλου ἀπὸ 851 γ. Ρωσίου II. Ηο-
 γωμῆν, Κυρίλλου III. IV. S. Βασιλικόν, V. Λου-
 τῆν, VI. Αρσίνου, VII. Λουσι, VIII. Θεοδοίου·
 IX. Ιωάν. Κ. Νικητοῦ, XI. Νίλου, XII. Θεοδοί-
 ου. Αὐτὸς ἔκ Ηογωμῆν ἐπὶ Νικητοῦ ἀπὸ τῆς Κρυ-
 πογραφίας, & ἑαυτοῦ ἀπὸ 854 α. Ιωαννῆς X.

E Ia

In hac Inscriptione duabus formis Δ invenitur sic
 Ξ. Α. quarum prima vel nota numerica est, vel
 compendiarie vocis Ὁμογενε. Ὑπίδα quadratum sic U
 inscribitur; & φ sic Α.

I. Ο ἄγιε Νίκοι. S. Nika: nempe Junior ma-
 gne Sanctitatis Vir, Italiani nobili Calabriae Urbe na-
 tus est, & Deo duce Tufulanam appellit anno 1004,
 ubi inchoat Montisicii fundationem quaerit anno Christi
 1005. etatis sue 27. annum agens. S. Bartholomæus
 in ejus Vita hæc habet: *Præter hæc usque ad tertiam ve-
 linciter, postquam scribitur iterumque formæ ante scribitur,
 et deinde, et sequenti duabus quatuordecim inscribitur.*
 In marmore depictus positus Νίκοι.

II. Πωδωι, Podoi. In effigie quodam antiqua
 nostri Monasterii de eo sic legitur: *Sanctus Podoi servan-
 das Hypanem hujus Cetero a Sancto Nika in dynastia
 suggestor sic reperitur.*

Et in Vita S. Nika hæc de eodem: *Carcerem ad se
 fratrem, qui servus erat, cum cura Hypanem Podoi, cui
 presbiterum commiserat ante unius dies, Piro et pro-
 dromi, et atar, et conversatione tua Monasterii, et
 Philophis sanctis antiqua. De Codice ab eo scripto vi-
 de infra Caput VI.*

III. Κρητοσ, Critho. De hoc nihil hæc usque certi
 invenimus, nisi quod Sancti nomine dicuntur: Nec
 mirum; tempore enim postea, quo anno Christi 1076
 in Tufulo grassabatur, malorum monumento rari jacta-
 rum locum.

IV. Βαρθολωμαιο, Bartholomæus. Junior hic Bartho-
 lomæus

rensis, factus S. Nil, episcopus, viæ descriptor magnam Ecclesiam extraxit Cryptofortensem sub æniam Leuco-Fontelini. De ipso hac legatur in ejus Actis: *Episcopus cum, et perlegimus sacramentales articulos hunc per omnia mirabiliter, excellenterque callidus, cavendosque indagavit. Sed et proprio multa scribitis expressit: causa non contentus ut nullum usque vel in talibus moris, ac doli sui fastidii conspectu reprehendendi sibi daret usum fatentur.* Tenens, ita Ordinarium dedit Monachis Cryptofortensibus; ex qua, Dns juvenis, dabitur quamprimis Ludovico Carolo-Barbarum, riva Carcos, plurimæque compendiosa ad Historiam Cryptofortem pertinentia. Obiit tunc Idus Novembri, anno circiter millesimo sexagesimo quinto, ætatis sue octogessimum annorum ætate in transitum positus pertransit *Regis-Antonia*.

V. *Astensis, Leontius*. Mortuus est insigni cum opinione Sanctissimis, duodecimo Kalendas Januarii, anno Christi millesimo sexagesimo septimo.

VI. *Agrivus, Agrippus*. In Presbitero susceptus est eodem anno, quo Leontius obiit.

VII. *Avanis, Lucas*. Sub hocce ætate, quæ adhuc in nostro Consilio servatur, ita legitur: *Sanctus Lucas Agrippanus Pisanus abbas Agrippus hic requiescit.*

Floruit eodem ætate, quæ S. Bartholomæi IV. *Abbas*, cujus brevis, planeque stylo vitam describit, quæ facilis in rectis Monachi legi possit, varietate compendiosus in honorem quædam Sancti Casaria, quævis in pace ante Christi ortum millesimo octogesimo primo.

VIII. *Θεόδωρος, Theodorus*. In Inscriptione per
Ipsam constat *Θεόδωρος*.

IX. *Ιωάν, Jonas*. De hoc nihil reperimus.

X. *Νικόλαος, Nicolaus*. Legatione sanctus ad
sedem Urbani II. Pontificis Maximi apud Alexiandri Imperatorem Constantinopolitanum anno millesimo nonagesimo septimo.

XI. *Νίδωρ, Nidar*. In marmore tunc scribitur
Νίδωρ. Hic Presbyter & abbas magnam curam sui
memoriam reliquit, cuius nominis vitam concludere
quarto Nonas Novembrii anno millesimo centesimo tri-
gesimo sexto.

XII. *Θεοδώρος, Theodorus*. Tabula convenit
cum XII. in quibus legitur *Θεοδώρος, Theodorus*.

XIII. *Νικόλαος, Nicolaus*. Hic Inscriptionem po-
sit in quadam Aula, quam ipse construxit: Legitur
etiam in domo ejusdem marmoris Latini versibus hæc,
sunt ceterorum inordinata.

Construxit hæc Aulam Νικόλαος ανιδωεύς Αβίας.

Reliquam Abbatum Cryptoferranensium listam
persequitur Reverendissimus P. D. Jacobus Scorumati
in Notis ad Vitam S. Bartholomæi Jacinthop. 112, CP
sequentes.

I. *Τι μωπίς, Almus*: Ita cum interpretati-
dam domus vocem Cræco-barbaram.

II. *Κρυφτοφωρίης, Crypte Ferrate*: (celebris quon-
dam Villa Cræcorum sua, *Τρυφάμωρος* appellata) ubi cum
in Cryptam nocte se recipere SS. PP. Nilus, & Bar-
tholomæus Rufianensis, a J. V. g. x. anno postmo fo-
rasi

ruis fuit, in cujus singulis beneficiis monumentis, locum ejusdem Despari ab ipso SS. Patribus Crypta illius insignis fuit, clatum ferre inaurato in defensionem appositum. Hinc S. Maria Crypta Ferrata, et Crypta Ferrata. De veritate tamen hujus nominis etymio hoc habemus ex antiqua membrana: Crypta Ferrata, ita dicitur, ut aliquibus Crypta de Crypta, quoniam porta alba ferrea inaurata, sua ostia ostendebatur. Arbitri sunt nonnulli, in eo superiori locogibi adhuc ejusdem officii existant ruine, que vulgò *Scandè di Geronse* vocantur, quibus habuisse Tulliam, uti autem Villam, ubi nunc Crypta Ferrata; idque ex his ejusdem Tullii verbis in Orat. pro Dione suo probari existant: Cum Dione ubi in Palatio Villam in Tuscolano altera ad alteram Consilia transferretur. Sed falli deprehenduntur: Palatium quippe Morsum Palatinum unum ex septem-costibus Urbis Romæ significare sibi videtur.

III. *Papagallo, Raffaele*; Castellam quoddam est in Basilicata (antiquis Lucania dicitur) in quo adhuc superest antiqua Ecclesia, que vulgò unum nunc dicitur *la Madonna di Croce Ferrata*.

Illius itaque derivatum esse erit perit Abbatem Monasterii Crypta Ferrata; ejusque Hegumeniam, accepisse se Nicolaus testatur anno MDCXLII. hoc est Christi millesimo centesimo trigésimo secundo.

EPITOME GRÆCA
 ΑΟΥΣΑΞΘΕ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΟΙ
 ΓΙΝΕΣΘΕ

Α Θ Σ Ζ

Hæc hæciv Nota, quæ ultima erit hujus capituli, sculpta erretur in vase quadam marmoreo Cornicelli Cryptoferi, ex quo per duplex episcopatum apud Crates delat. Ea autem posita est sub Urbano Farnesio Cardinali archiepiscopo, & manifestissimo, qui post obitum Alexandri Farnesi an. 1589. usque ad annum. mortis sue 1644. Cryptam Farnesiam, ut Abbas Comendatitias IX. splendidissimè rexit; in capite sui memoriam in dextero, sinistroque marmore latero Lila incisa sunt. Inscriptio sic habet vulgari scribendi modo,

Αουσαξθε, κ̄ καθαροι γινεθε.

Α Θ Σ Ζ

Mh.

Leuzemi, 8° mundi c. 167. (Hæic s. v. 167.) an. 1797.

Porro hæciv characterem in Lapide præica est, & usitata, si scribitur duplex formæ \rightarrow L. quæ cum cruce in medio, in conversionem \rightarrow T, circumductâ lineâ efficitur serè diuina. Utinam utinam hæc nota numeralei fuit valde novæ figuræ, & ipsa forsitan per errorem ad cõstat.

C.A.

CAPUT V.

Una Universalium Literarum antiquissima est. De
 eo Hieronymus mentionem facit in Prefatione
 libri Job = *Maluit, inquit, qui voluit veteri litera,*
vel in antiquioribus purpuris auro, argenteoque abscripit,
vel Decretibus, ut tamquam scriptura, dicitur omnia magis con-
stant, quibus Codicibus = De vocis autem origine plures
 afferuntur sententiae, ex quibus unam seligo, ut potest veri-
 similiorum, quae sic habet. = *Corpus omnia, seu omnia*
(optime aut Dacovus lib. de off. c.) in affere dividi solen-
tes, qui deinde in duodecim partes, sive uncias dividuntur.
Ita per, necesse est, generatim per affe habebatur, duodecim,
quibus constabat, postea, duodecim unciarum loco tran-
sa. Ita cum Alphabetum, quod viginti quatuor litteris apud
Graecos consistat, tanquam Ae quidem spectabatur, et in
duodecim partes dividuntur, sive uncias spectabatur quon-
libet litteram formamque certam rationem habuisse. Unde
scilicet est, utque litterarum consonantibus altero tanto majores
erant, jam non consonantes, ut reliquae, sed unciales ob in-
signem illam magnitudinem dicebantur. = Ut ut verò sit
de prima vocis origine, unciales litterae hodiecum usque dei-
mantur in vetustis Codicibus, quae pristinam formam ser-
vant, ac solite sunt, nec miral colligantur. Huiusmodi
litterae unciales observantur in Libris omnibus ad no-
strum usque saeculum. Nonne quippe Graeco finem fecerunt
Graeci unciales litterae scribendi; ita ut et utrumque
quidem Codicem videris, aut alicubi extare compertieris
littera-

De Thesaur.
 II. C. 11. 11.
 11. 11.

De, 11. 11.

uncialibus literis descripta, qui post notam fœdalem curatus fuerit: exceptis tamen Libris Chæri, & Ierolimæ alia deputatis, quæ N., sępe XI., ac fœrè postea uicibus fœdalis, uncialibus, & passim maioribus literis ad fœdalis legendam, additis etiam notæ ad causam, descripti sunt. De his autem posteritibus nullum hactenus inspectum, nec alicubi esse didici, qui post uiderentur hęc uiam curatus esse. Hęc D. Bernardus de Montfaucon. Vn hac in re eruditissimus, quibus addit, uncialis hęc, quarum alia post notam hęc ubi obsoleuit, ipse postea usurpans eadem fœdalis Librorum, Capitum, & Articulorum.

Charactres igitur unciales uicibus sunt in literis E, Θ, Ο, C, Φ, Ω; quadrati autem in literis H, M, N, Π.

Illud quoque comportari est, uncialium litterarum formam eandem potius esse, ac in barbaricis partibus, quatuor hęc, exceptis A, & B. Prima enim littera in nullis plerumque Codicibus Græcis manuscriptis sic potius A occurrit, sed ita semper scribitur Δ. Excipiantur forsitan sunt Cœces illi, qui à decimo quarto hęc in Europa scripti sunt à Calligraphis Græcis, qui in Occidentali parte receptam habuerunt.

¶ Vn uero ita delibetum nullatenus occurrit in Codicibus, sed in ueterioribus scripturis sic scribitur Ξ, Ξ, uel Ξ. Ceteræ sub imperio Romano in uicibus formæ, in Literis ueterabilibus semper usurpantur, uicibus E pro E, C pro X, Ω pro O. In reliquis literis potius uel nihil differantia inueniunt, sed si quid inter-

sic

in variis, sed ex diversis manibus et plurimum evolvit creditur.

Sed jam ad specimen veniatur.

Primum specimen scriptoris quadrato, & rotunda profertur ex Codice (4) Colbertino figur. nov. 3084. que verisimiliter nullus ex illis, qui notati sunt, esse putatur; etiam forte in quibusdam, sine articulis (ut videtur in aliis Codicibus bene notatis) & sine interpunctionibus, ut ex sequenti specimen vides.

ΤΑΤΟΝΑΙΒΑΝΟΝΑΥΤΗ
 ΚΑΡΤΤΑΩ ΜΑΤ ΟΩ Κ ΟΩ
 ΓΔΕ Ω Ω Φ Χ

Hæc porro desumpta ex Levitico cap. 24. versu 16. vulgaris character sic scribenda sunt:

Καὶ τὰς τὰ φ λέγουσι ἀντὶ τῆς αἰτίας τῆς ἑαυτοῦ
 Ἐν οὗτοι ἱερῶντες οὗτοι ἄλλοι οὗτοι.

Codex Bibliothecæ Colbertinæ in Gallia abscissimus Christianus verisimilissimus, qui membræceus, papireus, pons quadratus, aversus, et regerens literis majusculis, etæ aversus (ut opinatur Lambecius in Bibliothecæ Colbertinæ lib. 3. p. 2.) nullo incerto existat. Itaque ex specimen huiusmodi Codicis.

F

Que

(4) Huiusmodi Colbertina, post Thom. Eggen Gallus, non praesens huiusmodi habet. Codices Graecos post nullo alteris, et quidem verisimiliter.

ΚΕΛΩΚΕΝΔΥΤΩΔΕΚΑΤΗΝ
Α ΠΟΛΥΝΤΩ
 ΒΓΘΙΑΜΕΡΣΧΥ

Quae vulgaribus typis sic habentur. *Codex cap. 14*
Kel Mousa de l'p d'no l'ra d'no m'arou.
Et de l'ra et de l'ra de m'arou.

Sunt huius characteris specimen in ex vetustissimo
 Theodoro Coder membranaceo Bibliotheca (4) Ca-
 siana, qui inscribitur sexto saeculo Jesse Juliana Augustae
 descriptus est, cum picturis variis, et ipsius Juliane Au-
 gustae imagine.

ΑΡΞΩΜΕ
 ΘΑΤΟΙΝΥΝΑΚΟΛΟΥ
 ΘΩΣΑΠΟΤΟΥ
 ΑΦΛΩ
 ΒΔΖΧ

Verba istae descripti ex titulo Codicis inter com-
 muni

(4) Bibliotheca Casiana etc. quae si ager. nuncupato indicio est.
 quoniam fuisse in descriptis. Jussu Laurentio ablatum.
 Sic uti videtur est etc.

nam hancem innotuit respectu litterarum aucto-
ritate in scriptura.

*Καταστάσι τῶν ἀποστόλων ἐπὶ τῷ Δέσφ. Hoc est: In scriptura aucto-
ritate in scriptura.*

Sequitur specimen ex Codice Sangermanensi septi-
mi aetate scripti, qui continet Epistolam S. Pauli, mem-
brantibus suis demum, pariterque postea, cujus singulae pagi-
nae duplici columnis consistunt, quarum prior Graecum
textum exhibet, altera Latinam versionem. Nos autem
dicitur Codicis, qui existit apud R.R. PP. Benedictinos (c)
Congregationis S. Mauri, Slavonoda recentem Graecum
asserimus. Hoc dicitur tempus, quo descriptus est Liber
Ite, auctoris, et scriptus adhiberi coeperunt.

ΟΤΗΤΙC ΤΙC ΥΜΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΑC
ΕΝ ΟΝΩ ΤΩ ΚΟC ΜΩ
Β Δ Ζ Ο Ρ Φ Χ Ψ

Si autem vulgari auctoritate scribitur.

Οτι εἰ τῶν ἀποστόλων καὶ ἀποστόλων ἐπὶ τῷ Δέσφ. Hoc est: In scriptura aucto-
ritate in scriptura. Ex Epist. ad Rom. cap. 1. versu 8.

Ex Codice Marbacheri septimo aetate scripto dicitur Episto-
lae Pauli, et characteres unciali descriptos, et traditionis
eius asserimus Catalogum Librorum Graecorum eius.

F 2 Αἰτίαι

(c) Benedictinis Monachis S. Germani d. Pauli Benedictinorum
auctoris Codicem pervenisse habet, inter quos simul Graecum textum,
sui traditionem, et perit.

Alphabeta et characterum forma, qui Liber descriptus est; juxta epigrapham Manuscriti MS. P. 201.

Katalexis grammatai iohannis.

Catalogus Librorum Græcorum.

Quare hic tunc vericulis perpende, Magister,
Tus in Profonia, amas in Dicitate potestatem.

Α ALPHA Patrem signat, quod ... tepus esse videtur.

Β BETA Patris gratiam vobis amore signat.

Γ GAMMA simul, ut dicitur, vobis hanc.

Δ DELTA vobis Profoniam communitur agnoscit.

Ε Epsilon mundi cultus miltitatur & Orbis.

Ζ Ζeta antitropis iudis concessit amara.

Η HTA quidem vobis facit tres parit, & aptat.

Θ ΘETA gure signum moribus, quo vobis triumphat.

Ι IOTA iudex Christe legis qui conditor est.

Κ KAPPA hic denas sibi vendicat ante Polista.

Λ peccatum sannis gellare probatur.

Μ MY vobis hanc vobis cruci pistrum fudit vobis.

Ν NY sannis annorum Jubilæi format amati.

Ξ XI quidem vobis modestus vobis creandam.

Ο Οganis vobis determinat orbe signam.

..... Reliqui vobis desiderantur!

que vobis sic sannis proficite.

Π ΠI designat Amas simolam ex vobis potatem.

Ρ RHO modestat Tisid ingratas abe Genas hancoribus.

Σ SIGMA notat magis confictum simplicibus agnoscit.

Τ TAU sannis agni pro vobis à Mole potatem.

Υ ΥPSI.

- Υ YPSILON adhaerens-corrumpitur lumine Mofin.
 Φ PHI in divifum manibus exhibet orbem †
 Χ CHI Profecti demonstrat mortis agorem.
 † PSI *Ψ* figuram refert falci & palliarum fontis.
 Ω OMEGA Deus est finis, rerumque creator.

Hæc sunt literæ propædodem quadratas, & rotundas videtur in exemplaribus græcis. Deinceps antea-oblongiores, & fiftiores habentur in Codicibus ætate, nempe ſquæli. Et ficut alii Codices ritus a quadrata illa præſta, & rotunda Chæudæam formam deſiderant, ſed literæ habent reclinatæ, & quaſi propædodem, ut in noſtro manuſcripto (a) Bibliothecæ Romanæ antea-videti, qui etiam penitentiæ cæſura, & figuram penitentiæ quadratam exhibet. In eo autem Codice in membranis digraphis deſcriptis, & Vitam ac opera S. Hieronymi Accopyge commentis, & in exaratis *Σ*. Ubi hæc etiam-obſerves, in Codicibus prædicti ævi literæ *θ*, & *ρ* ſic deſignari *⊖*, *⊕*, ræſpectu ætæ, naturaliter in *θ*, qui ab hac norma difſerunt.

Postremò ſequuntur Codices decimæ, & undecimæ ſquæli, qui ad uſum Chori, Liturgiæ, publicæque Eccleſiaſticae functionis, uniſi quoque charactere exarati ſunt: quibus additur ſeros alios æquævos, atque etiam recentioris ætatis, qui in unoquoque Capite breves quidam recenſiones habent ævi, de quo ibi agitur, ſed eleganti

F 3 cha-

† (a) Bibliotheca Vaticana Romæ Codices Græcos æt. complectitur ætate ſeræ in membranis. Et verofillimos, licet quos ipſe nonnulli Cœcæſiam quoddam, quod vulgari modo vocatur Viterbam.

charactere unciali descriptam. Hujusmodi est codex ille
 membraceus Cyrenopolitaniæ (a) continens opera
 S. Maximi Morachi, & Constantini, cujus singule pagi-
 nae dupliet consistunt columnis, ac plerumque totis titula-
 to elegantissimoque unciali charactere scriptis reflectis
 sunt. Est autem eorum ætas 592. à Nephote Calli-
 grapho, ut existat D. Bernardus de Montfaucon, ut
 verò visum est eisdem ex nostris, & sine magno rationis
 momento, à Luca Hagomano Monacho S. Zachariæ,
 cui profectò opusculum diversimodè de unciali scriptura
 Memorandum in fine Codicis affixum. Sed affirmatus est
 hanc libris eorumque Alphabeticam, quod talis est.

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π
 Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ

Hic Codex subjungit aliam prout Cyrenopolita-
 nensium uncialium circiter scriptis, et prout, memorat à Pe-
 tro Calligrapho, qui duas acceperit aculeas, primam
 eorum, quæ Solenne consuetudinem hanc accipiam, ab eadem
 Describitur. In ea autem libri parte, quæ unciali cha-
 ractere versatè prædita est, α sic semper prægitur ΑΩ, non
 adeo parum ab unciali forma diversum; β verò sic β̄
 in scriptis ab unciali charactere tant, decimè scriptis
 non differat.

Hæc præterea hinc loco diadremendum, in collati-
 bus

(a) Hujusmodi Monasterii Cyrenæ Papatia prædicitur esse, & in
 eodè libro habetur Codex; non autem præterea, & a eodem scrip-
 to scriptis ad aliam Civitatem hanc unciali: Hæc enim sumuntur PP.
 X. & P. & P. & P. & P. & P. & P. & P. & P. & P. & P. & P.
 in eodè libro in eodè loco diadremendum.

has sicut unciali characterē descripsit quosdam haberi abbreviaciones, in eis tamen siciles, & pascas, ut cœteræ et in scriptis exemplis. \mathbf{K} , \mathbf{u} q; in Codice Diofcoridi scriptis laudato, & in quadam Inscriptione Constanti. $\mathbf{Θ}$, \mathbf{B} ale; \mathbf{EC} , \mathbf{u} q; \mathbf{ANOC} , \mathbf{u} q; $\mathbf{Θ}$ IANOC, \mathbf{OTNOC} , \mathbf{u} q; \mathbf{PMP} , \mathbf{MPC} , \mathbf{MP} , \mathbf{MPA} , \mathbf{MPIC} , \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; & similes \mathbf{MHP} , \mathbf{MPC} , \mathbf{u} q; \mathbf{u} q;. Item in venerabilissimis Codicibus characteres unciali oblongo, ac delecto cœteris ablati evasiones, quæ ad observans, vel notam speculam pertinent, passim observantur, ut \mathbf{IC} pro \mathbf{I} , \mathbf{XG} pro \mathbf{X} , \mathbf{I} pro \mathbf{I} , \mathbf{TC} pro \mathbf{T} , & in cæteris obliquè \mathbf{TT} pro \mathbf{T} ; in dextro autem \mathbf{K} , \mathbf{u} q; \mathbf{K} , \mathbf{u} q;. Ita. Similes \mathbf{CPIC} , \mathbf{CPA} , \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q;. Incolli semper scriptis: ubi notandum est, \mathbf{N} per litteram superimpositam non infrequenter expressam esse in hisdem Codicibus, ut \mathbf{TH} , \mathbf{u} q; \mathbf{PTX} , \mathbf{u} q; \mathbf{u} q;, \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; \mathbf{u} q; in fine linearum.

C. A.

CAPUT VI

DE CAL-
LIGRAPHIA
LITTERÆ.

Omnino, vel rone Chælli scripto, litteras colligendi, unquam ductu litæ, ternas, vel plures curandi consuetudo inuenta fuit. Superiorem hanc sequidem scripturam (vel jam dictam esse) character uncialis, & solutus quæ maximè erat in usû apud Græcos. Hæc vero litterarum colligatio ex Tachygraphia sive Notarij ad Calligraphos emanasse patet, videtur, qui, licet Tachygraphicam ductus præter inventionis essent, (jam inde ab Origenis tempore excepti Tachygraphi) nihilominus notarii serb hæc morem adoptarunt.

Cum igitur pessima sit scribendi ratio, ubi plures distinctaque litteræ ductus, & consequenter innumeræ perent in scribendo momenta, litteræ superque defatigasset, ut ita dicam, Calligraphi; levandi laboris, & expeditioris operæ in dæmone casu, si exemplo Tachygraphorum cum litteræ uno ductu scribere, etiam cæsæ cum præcedentibus, & subsequenteribus copulare ceperunt, eo modo, quo jam dicimus.

A, In litteris unciali characteri descriptis duplici ductu sic desingulatur A ; in romanis vero unico ductu = emanat; hæc etiam cum præcedenti, & subsequenti littera jungitur, ut in AQ , quæ una uno nec interrupto calami motu scribitur.

B, Duplex saltem calami ductu motu scriptura, sic uno desingulatur B , & B, & aliquando cum præcedenti littera continuatur; licet etiam si sequentibus ita BB , ut
per

per caudam inferiorem cum sequenti littera sibi semper copulatur.

Γ, frequenter seruari potest serua cum sequenti littera coniungatur: vel sic scriptam Υ cum antecedenti, & sequenti per hanc cornu iungitur.

Δ, a nono seculo scriptura sic occurrit Ζ, & per inferiorem angulum sequenti copulatur, vel utro ducta sic frequenter Ϝ, & per lineam medianam cum sequenti littera plerumque coniungatur, idque innumeris post media.

Ε, triplici saltem ducta antea usitate in Codicibus uicibus characteris scriptis, & sibi, uero posteriori quatuor saltem formas habet ε, ε̄, ε̅, ε̆. Prior forma cum antecedenti littera sibi copulatur, ut in ε̄: secunda per medianam lineam cum sequenti: tertia per caudam inferiorem utriusque copulatur: quarta sequenti semper scribitur, & cum sequenti littera coniungatur, sed longè diuersa media.

Ζ, sic uariatur Ζ̄, & ζ: prior forma interdum ab initio copulatur cum precedenti, altera serua; utraque uerò nec cum posteriori littera iungitur.

Η, triplici ductu olim scriptura sic uno uariatur η; quæ forma utriusque, sed non ita frequenter, coniungatur: alia non eius forma indubia est Η̄, quæ utriusque copulatur, ut in Η̄: & hæc alia uariabula Η̅, quæ cum antecedenti coniungitur.

Θ, hæc dupliè signat delineatur θ, & θ: prima forma per medianam lineam precedenti, & sequenti litteræ iungitur; altera iterum, & si sequenti litteræ, præcipuè uerò cum precedenti post θ, ut in αθ, αθγ, &c. Formæ

autem postrema in Tachygraphorum Actis, antequam ligatur character in Eois disparatur, adhibita fuit, habetur enim in Epistola Copronymi; sed in Ebris non, ut innotuit decimo Symbolo character ligatur scriptis non fuit observatur, sed semper prior illa est.

I, cum antecedenti littera spirillans copulatur fit I^{h} , cum sequenti I^{h} .

K, triplici, vel saltem duplici interruptio est, una dicitur esse scriptum, uno manetur sic K , & cum precedenti, adsequenti littera jungitur, vel sic K^{h} , & per inferioris extremitatem litteram saepe jungitur cum sequenti, per priorem litteram aliquando cum precedenti, sic hinc forma ab nostro fœculo apparet in Libro.

L, sic duplici ductu scribitur, unico sic L , & per priorem lineam cum precedenti littera commanatur, vel ab altera parte hoc modo L^{h} cum sequenti, sic autem scriptum L per posteriorem cum sequenti. In hac littera nunquam ductus singularis occurrit.

M, sic scriptum M per lineas infimas utriusque saepe copulatur, sic autem distinctum M per posteriorem, saepe cum sequenti littera jungitur, aliquando item cum precedenti per priorem.

N, Sic N , & sic N^{h} per priorem lineam jungitur interdu, vel etiam in fine ductus sic continuatur N^{h} .

O, In scriptum O superius continuatur interdum cum precedenti littera.

O, Reverti eidem formæ copulatur cum precedenti sic O^{h} , O^{h} , O^{h} , &c.

II, Secundam hanc formam w , w , cum precedenti & sequenti litera jungitur .

F, Sic efficitur copulatur cum precedenti, & additâ lineâ cum consequenti sic g , m , & sic.

X, vel sic C, scribitur cetera uno ductu; frequenter vero sic e , & cum sequenti jungitur .

T, Per lineam superiorem utriusque jungitur scribitur etiam t , & tunc a medio cum precedenti sic copulatur est. Alia singulariter hujus litera formæ aliquando occurrunt in Codicibus .

T, sic e scriptam cum precedenti jungitur, ut in tau , cum sequenti litera continuatur sic ue , &c.

Q, Ab ima litera cum sequenti continuatur, a prima litera, sed raris, jungitur .

X, Per utriusque superiorem cetera ex utraque parte copulatur .

Q, Per transversam lineam cetera aliquando hęc forma q utriusque conjungitur .

Q, Sic ceteram w uno cum sequenti continuatur, scribitur cum precedenti litera jungitur . Sic autem scriptam oo cum precedenti interdum continuatur, cum sequenti litera variatur .

Tandem observandum est, litteras non modo literas, sed etiam quatuor, quinque, sexus, septem plures pluresque uno ductu deseri. Quæ etiam per se præterea vocem cum palmam, vel integram, vel cornu syllaba eorum tantum, copulata, in subiectis specimenibus, videri poterit, animadvertat.

I.

Tunc dicitur magis hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem
 hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem
 hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem

II.

hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem
 hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem
 hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem
 hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem

III.

hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem
 hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem
 hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem hunc epiphonem

L. Primum specimen ab amico Regis Galliarum (1)
 Codice prodit, in quo continetur Clemens Alexan-
 drini *Adversus Graecos*, & *Pedagogi libri tres*: Iulii
 et Marci *Epistolae ad Romanos*, & *Sermones*, quaedam
Alia

(1) Bibliotheca Regis Galliarum nomen, ignorat, et postu-
 lit Galliarum esse, et hinc est. Graecorum autem ad duo post ulla
 libri non minus, et ratio.

Abrenunciatio ad Graecum: Eusebii Pamphili Praeparatione Evangelica libri quinque: Admonitione Philostorgii Episcopi pro Christianis: Epistola de Resurrectione: Eusebii Pamphili contra Philosophum, & Marcellum; quorundam singularium Operum, seu Librorum in fine singulis reperiuntur. Codex scriptus est manu Baucis, qui fuit Notarius Ance Archiepiscopi Caesarea Cappadociae, ante Martii 543. id est Christi 514.

In marginibus postea scholia habentur, partim characterem unciali descripta, partim ligata, & cuncta. Notis marginalibus Calligraphorum quorundam de suo plerumque additis Scholasticis: sic fol. 23. *ἀρχὴ τοῦ βιβλίου*, hoc est locus elegans per totam; & haec litterae ad perpendicularibus posita, toti loco eleganter scripto respondent. In fine epistolae Eusebii sita, duo integra unciali characteri descripta Baucis. Exemplum utem hujus Codicis alterum ex Libro primo Pedagogi Clementis Alexandrini, sic vulgariter typi-editor.

*Τὸν δὲ τῆς ἐπιτομῆς, ἀρχὴν αὐτοῦ,
 & ἀρχὴν τοῦ βιβλίου τῆς ἐπιτομῆς
 ἀρχὴν τοῦ βιβλίου, & ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπιτομῆς ἀρχὴν τοῦ βιβλίου.*

Hoc est.

*Hic sunt postula, consequens fuerit, ut pedagogus
 master Iohannis unciali unciali descriptus, & cum, qui
 in Christophoro, huncmodi unciali descriptus.*

II. Secundum Specimen excerptum est ex Codice nostro Cryptoblasticis membranaceo, quoniam S. Paulus, post D. Nihilum hujus Concilii primum Abbas, characterem admodum ligato & minuto, multaque recte compri-

charū referta deſcriptū. In eo autem continetur San-
cti Hieronimi Pelofiorū Epiftole in duos libros diſtinctæ,
in quorum ſecundo, per notās compendiorum, quæ
in ſpectulæ vides, et per numeratos in margine poli-
tos indicantur ſic α, β, γ, δ, ε. Sic Notæ Calli-
graphorum in margine annotantur; videlicet αα, per
vocalium, & αβγ. Epiftole, quæm annotantur ex Libro
ſecundo, ſic vulgari formâ ſcribunt.

Επιτομή, καὶ Ομοίως, γινώσκου.

Et deſignantur, et numerantur Epiftole diſtinctæ
ſic ſubter γραμμά, in vitiis et Epiftole vitiis ſubter
vitiis Epiftole vitiis. αβγδ εζ ηθ ικ λμ νξ οπ ρς τυ φχ ψω
ſic vitiis diſtinctæ, αβ γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ ς τ υ φ χ ψ ω
ſic vitiis diſtinctæ.

Idem.

Epiftole 27 p. Theodori Scholasticæ.

Et continet, et prædicat in diſtinctis ſcripturis ven-
ſari volentis, non ſolum ad amorem Divinæ Sapientiæ
autem cupere fieri debet; verum etiam ad iſtam digni-
tatem cupientem, à q̄ uſu digno, etque convenienti-
tatis vitiis cupientem ſicut vitiis uſurget.

Codex hic noſter annam, et Calligraphi notam
in fine præfert his vitiis:

Μηδὲν εἰς τὴν Γραμμὰν ἢ Ἐπιτομὴν Παιδείας, καὶ
πεποιθὸς αὐτῆς ἀναμετρεῖν ἢ ἁρῆσαι, ἀλλὰ αὐτὴν ἢ
ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἀναμετρεῖν ἢ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἀναμετρεῖν
αὐτῆς Παιδείας. ἢ τὸ ἀναμετρεῖν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ
ἀναμετρεῖν αὐτῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἀναμετρεῖν
αὐτῆς Παιδείας, αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἀναμετρεῖν αὐτῆς.

Hoc

Hoc est.

*Memoria, Domini Iesu, Pauli, qui scripsit, ab-
pinti ipse potestatem, et humilitatem, quibus per misse-
ricordiam tuam misericorditer saltem poterit; preceps Patris
Domini Nisi, qui hoc scribere possit, et amicus, qui
hunc librum offerat Deo scriptum, et factum sunt; amen.
Et abfoluta est anno 2454 mensis Novembris 27., feria
Habbomada sexta.*

Iuxta Ceteros scripti est anno Christi 680. Et-
nim Ceteri, juxta eorum opinionem, communiem ducunt
annum à Creatione Mundi, atque annum ante Christum
natum numerant 7088. (quibus profecto decepti à S. Pauli
nota, anno Christi 680. caligant). Hoc tota in quodam
Codice Greco vernaculo scriptulo Bibliothecae Cyprio-
sitarum sic exprimitur. ωϣι Ξϥϣιου Ξανϣου Πρω-
του του δεκαουτου του Παι του αιου του Χριστου Σφραγισ-
ου, η του αιου του Πρωτου, αιου του Πρωτου. αιου του του Πρωτου το
αιου αιου του αιου, του αιου του αιου, του αιου του αιου,
η αιου του αιου του αιου του αιου του αιου, η αιου του
αιου του αιου, του αιου του αιου, του αιου του αιου του αιου του αιου του αιου
του αιου.

Idem.

*Pro brevitate parte anno: Quotiesque annus à
Christi Nativitate fuit calculatus, ac vult evenerit, hoc
passi sunt. Ad calculum reducat annus ab Oris con-
dicio esse calculum, in quo versare, atque ab illo sub-
trahat quousque vult, quousque, et esse; et annus, qui
superat, ab est à Christi Nativitate.*

III. Specimen est ex Codice Regio 1822. born-
byci-

bycino, Seculo XIII. quæ accuratissime descripta, exhibet Casertanus in Prophetarum majores, & minores Minores quaedam in principio cum Commentariis Theodosii, & Hesychii; deinde Majores cum Commentariis variorum Patrum habentur. Hujus exemplum adferimus ex Commentariis, qui vario literarum generum cum correspondentiis notis descripti sunt. Ubi observandum est, multos Calligraphos, qui Commentarios, sive in Scripturas factam, sive in aliud quodvis Opus perforerent, duplii scribendi formæ, etque admodum diversæ, usus esse: alios videlicet pro contextu, alios pro Commentariis, vel scholis. Nam etiam postquam Calligraphi Tachygraphorum formas adoptarunt, distinctio tamen Calligraphorum inter, ac Tachygraphos ad hunc usque diem manet; ita ut Calligraphi quidem illi sint, qui politico quodam, digno, ac rotundo, sed ligato tenax character scribant; Tachygraphi autem illi, qui notis correspondentiis multis, distinctisque singularibus, atque expeditioni manu scripturæ obolunt.

Specimen autem utriusque formæ sic legitur.

Γινώσκεις ἄρα τὴν γενεάν σου ἀγαθὸν καὶ τὴν
 ἀγάπην ἣν ἔθηκεν ἡ κοίτη σου καὶ τὸ ἄγαθὸν
 ἡγάπησεν, καὶ ἡ γῆ ἀγαπᾷ τὸν ἀγαπῶντα
 αὐτὴν ἰσχυρῶς. ΕΥΧΕΒΙΟΥΣ.

Propria enim accidentia verum Deum cognoscunt:
 cuius Divinitas incompugnè argumentatur est, quod per Pro-
 phetas fuit hoc nuntiatum, Quod quod ab matre hoc an-
 nuntiatum est ad matrem nostram. EUSEBIUS.

Hæc de Characteribus signis usque ad XIII. Chri-
 sti.

in Saeculis: Reliqua, quae in Codicibus cum superiorem aetatem, sicut sequentiam observata signa sunt, juxta notam institutam hic perstringimus: Varias autem formas, quae illis temporibus fortiter factae sunt, non ornatas, sed sequenti capite alphabetico dabimus ordine. Haec inspiciant advertenda.

I. A nono ad XII. usque saecula non ita variis characterum, & ductuum formis à Calligraphis invenite sunt; sed XII. ac sequentibus saeculis diversis admodum scripturae generis observantur in Codicibus Graecis, ut in à praesentis elegantia longè cessant sit. Verum quidem est, Calligraphos quosdam veterum IX., ac X. saeculi formam retinere coactos esse, ab illa tamen desinente peritiorum aetate; quoniam usque deinceps semper quod loquatur mosi.

II. Non raro in Codicibus IX., & X. saeculi accensae, & spiritus negligenter, & plerumque praesens depinguntur saeculi, quod tamen curis sit in Libris posterioris aevi. Sed de nominibus cap. XI. restat sermo.

III. Ab XI. saeculo (quod novissimum) sicut Calligraphi apponunt in suis Libris quosdam Tabularum quadratum litterarum, ubi aliqui veros plerumque jam non tantum vel Sembar, vel Hen Codicibus referunt, pluresque sensus occurrunt, idque litteris mino artificio adhaerens, quare in ipsis semper à littera, quae in omnino Tabula posita est, litur.

IV. Eodem fere saeculo novissimum apparuit Codicum diversitate Graeco-Aegyptiaco insignitum. Triplex autem dei potest character esse, cumque Graecis comparans,

quo alii omnes Græci propriè variè utantur scripserunt: Copticos, quo a multis jam sæcula Aegypti, à variè natione, qui superioribus Aegyptum incolunt, propriè quiddam sermone Aegyptiaco, sed Cætero characterè scribere solent: Demum Græci character, quo Aegypti propriè à Cæterorum consuetudine aliter Græci scribunt, sollicitè litterarum character, ac purgationis notam præferunt. Etiam à Ptolemæorum temporibus, ut patet, Aegypti missa formis præstitit, Alphabetum Græcum adoptarunt: In quâ 24. Græci litteræ ad omnia lingue hęc vocabula non sicut erant, s. prima littera adjuvantur, ita ut 30. in Alphabeto Coptico numerentur. Hac in casibus sit facti: Formam autem diægram litterarum videmus, est apud Athanasium Riberam.

V. Sæculi XI. XIII. & XIV. Codices membrænatæ, in quibus ea plerumque continerentur, quæ ad veterem Historiam, ad humaniores litteras hoc. pertinebant, nullatenus passi sunt perire: Librarij etiam necesse quidem illis per ignorantiam habentes, nullo negotio debent ab istis veteribus scriptis, nova & parvi momenti in illis superscripsissent.

VI. Græci scriptoresque veterum temporum à Codicibus suis revertenti, solent SS. Patrum Conc. Niceni I., itemque SS. Apostolorum auctoritatem in expectari, his seruis verbis: *Εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχαίαν ἀγορίαν εἰς τὴν ἰσχυρὰν, ἢ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῖς ἀποστόλοις, ἢ πατέροις, ἢ νεώτεροις ἐκ τῆς παλαιᾶς ἰσχυρᾶς ἀγορίης: Ἐἰ quis autem ἄλλως fuerit dicit (Codicem) dicit, vel palam negat, auctoritatem apostolorum in terra præbetur: item omnium Μοναχῶν ἀποστόλων ἰσχυρᾶν.* VII.

VII. Scribae, & Librarii (quos olim appellabant Graeci *γραμματικός*, longè vero postea *καταγραφεύς*, *κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν*, ab *επιγραφή* *επιγραφῆς*) vocati, & familiaritates ad calcem Librorum habitabant frequentissimè, quibus annuum, & tempus septennarium, non-que nomina sacrorum Praefidorum, & sua (non astra cognominata, quae non nisi post Saeculum X. sunt excogitata, ut ostendit P. Malactonius *de re Diplomat. lib. 2.*) vel etiam quaedam insignia sacrorum temporum indicant. Nominatim vero populi Librarii bene multi Saeculorum confidènter asserunt, ut ea distinguerent ab aliis vocibus, quae pluribus dederunt certam veritatem: prout Nannio accidit, qui in versione Athenais, *αἰτίων*, nomen propriam *επιγράφι* *Αἰτίων*, qui *Πῶτα* vocabatur, *ἴδω* vocis. Apud eosdem Scribae in usum saepe positum est, *καταγραφεύς*, quae monentur implere, *παντα* *κατὰ* *ἐπιγραφήν*, *κατὰ* *ἐπιγραφήν*, *κατὰ* *ἐπιγραφήν*.

H a

C a

CAPUT VII

DE VARIIS
 APELLACIONIBUS
 CODICIS GRÆCI
 IN CODICIBUS
 MANUSCRIP-
 TIS.

Primus Codicum liber, cuiusque diversis huc usque
 revidentis, plures tamē de particularibus hoc in
 loco commodius dicitur. Hæ autem secundum alpha-
 beticam ordinem sunt,

Ω = γ α +

Prima habetur in Classario Græco Latino Bibli-
 thecæ S. Mariæ Laudanensis, quæ vetustissima Codicibus
 hæc referta est. Hæ autem glossæ hæc in charta
 membranacea nono seculo conscriptam, cuius hæc
 græcæ uncialis sunt: Hæque A initiale ita p̄bentur ter
 observatur, quoties in aliis antiquis Codicibus tan-
 quam occurrit, nisi fortis in illis, quæ a XV. seculo in
 Europa scripti sunt. Secunda in Libris a nono seculo pul-
 sum. Tertia in aliquot exemplaribus decimo seculi. Quarta
 in Codicibus noni & decimi seculi, & frequenter in
 cõdici libro Cypriofervatensi Evangelii continetur, pul-
 cherrimisque sunt hæc exornata, quæ codex decimo
 seculo, ac nullatenus curatus est, notaturque in C. man. B.
 Polivra in multis codicibus a decimo seculo.

Ω = γ α Ω

Prima apparet in Codice Colbertino septimi, vel
 octavi seculi: Secunda in alio Codice ejusdem dicitur
 xvi), Tertia in manuscripto Laudanensi, Quarta in Co-
 dice alio Colbertino octavi vel noni seculi; reliquæ
 quoties ferunt in Codicibus pulsum i nono seculo.

γ I V

Prima duae formae a nono saeculo vulgaris usque sunt: Tertia, quae satis admodum videtur, occurrit in Codice jam memorato S. Pauli.

ρ ρ ρ ρ ρ

Prima tres scriptae sunt in Codice Ms. septimi saeculi scripti (a) Bibliothecae Canoniconum Regularium S. Salvatoris Bononiensis: verum istae litterae, utpote à Italia, ac peregrino Librario exaratae, peregrinanti oleant; ac in aliquot exemplaribus librorum manuscriptorum non abstinendo deprehenduntur. Quarta, ac quinta à nono saeculo vulgaris sunt usque.

† 6

Prima in libris a decimo saeculo; Secunda in Codicibus nonni & sequentium saeculorum, reperitur.

z z 3 z 3 z

Prima habetur in antiquissimis Codicibus; Secunda, ac tertia pariter antiquae sunt usque; reliquae vulgares sunt à decimo saeculo.

h *

Amboe vulgares sunt usque.

⊕ θ

Prima habetur in praefatissimo Crypt. Hieronymo & Theophylacto Calligrapho anno 1133. descriptis cum usque ad circiter; Secunda, quae rareris est usque, in Codice ejusdem Bibliothecae sit. C. n. p. figurata in 22. par-

H 3 m,

(a) Bibliotheca illius Codicum. Cassiodorus dicitur in epistola 10. m.

Scriptura: tertius versibus lineis aeneis positus est, & duodecimo seculo, ut patet, notatus.

Ν Ρ Ψ Ω Η

Prima habetur in Glossis Laodæensibus, nec ſe-
quens a nono seculo vulgaris fuit; altera non tantum
in Codice perinthensi Cryptos in occidentali Capite Evangelii
secundum Mattheum (nominat enim Evangelia); ubi prope finem legitur: *et nova Mattheus Evangelio-
graphus illud est admodum de Evangelio novo christi
domini nostri Jesu christi quod quasi ablativus est: Ite et
vltima, Et. qui scriptura, vel.* Hæc est: S. Evangelium
secundum Mattheum editum fuit ab ipso in Hierosolymis post
tempore assumptionis Christi *et* Descripti. Habet au-
tem titulus d. *et* Capite 117. Scriptus est dicitur Codex
ab Hieronymo Athanasio anno Domini 1177. nota-
turque in C. 1111. 10.

Ω Ε Ω Ξ

Prima occurrit in antiquissima Libri claudicæ
vntuli quadrato, & secundo scripta: secunda postquam a
nono seculo tertia in aliquot Codicibus noni seculi qua-
rta eisdem circiter *psi*: quinta in Codice sigalensis
S. Pauli Abbatis.

Ω Ω

Prima oblonga in Codicibus octavi, & noni seculi
postrema vulgaris est.

ω ω

Ante a nono seculo vulgaris fuit in Codicibus.

ϣϣϣ

Omnes istæ vulgaris sunt.

ϢϢϢ

Prima in Libris quatuor, & notanda unciali charactere desumptis ad aliquam septimanam, vel octavam Epistole unice dependendur, rariorem ad figuram C Latine Secunda in Codice RR. PP. Jerusalem (4) Collegii Ludovici Magni perfratissimo, qui octavo circiter Epistole unciali characteris scriptus est, atque adeo oblongo, ut ejus superfluitas duo per se quatuor complectatur. Membræque quatuordecim, ac quibusdam in locis pediculis sunt; in quibus habentur Prophete cum inscriptionibus veterum. Interponitur ad marginem. Eadem littera habetur in Libris veteri, & non ignota, qui undulibus, & oblongis litteris descripta sunt. Duæ postremæ frequentissimè observantur à novo Epistole ad hoc usque, & hę sunt vulgaris formę.

Ϣ ϣ ϣ

Prima à novo Greco usurpata: altera necesse non nisi magnitudine differat ab hac ϣ, que prisca est, vulgarisque forma: tertia in notis quorundam Buchologorum habetur, quo Patres Concilii Florentini usi sunt, quodque ab Eusebio Cassariensi translatione donodatum fuit Monasterio

Cry.

(4) Epistola hęc in Codice Collegii hęc bene servata existunt, ut in Libris habentur notari debent, quia, quodque unice sunt, sed aliquoties unice scripte, & epistola.

Cryptof. Codex membranaceo scriptus est, ut optinet, fœc. XII., notaturque fœc. mem. 10.

Y V V U

Prima conspicitur in libris sexto, septimo, octavo, & nono seculo usque characteris scriptus: secunda, & tertia à nono seculo frequenter adhibita sunt; altera occurrit in Codice membranaceo Cryptof. signato sœc. A. mem. 35, & antea hinc inde à seculi scripturam præferente; continet autem Opuscula quædam S. Iphigeni Syri.

ϕ † ϕ

Omnes à nono seculo usque passim.

X

Semper fœc. eadem observatur.

† †

Prima habetur in Mss. vetustis characteris insignitè ætatis, & noni seculi, altera vulgari est à nono seculo.

ϕ ϕ

Prima in Mss. vulgaris ætatis, altera in Codice bibliothecæ Cryptof., qui *Antiphona*, hoc est hymnus ad Christi resurrectionem pertinens, continet. Porro Codex scriptus videtur duodecimo seculo, vetustus est, & membranaceus; ut aliæque in eodem in hoc opusculo recensitæ.

Aliis recentioribus characteribus signata præferuntur, & servationem dixerunt: Eæ simpliciter referuntur propterea, & quibusque vetustioribus scripturæ non omnino imperitæ facile ipsæ per si recentiores literæ à pœlis distinguerentur potest.

Non
tanta
inve-
nitur
per
tinet
æ. fœc.
XI. p. 104
et.

CAPUT VIII.

DE VARIIS
GRÆCÆ
SCRIPTURÆ
ET LITERÆ
FIGURÆ.

MOS est Græcis Calligraphis ad titulos Capitum, ac Articulorum scribendos, maximeque ad præcipuos Librorum incipitones, utroque ad notas marginalis breviores, ad grandæsculas denique Literas adhibere superaddere rotundam, five rotundam, purpuræque colorera: Qui non potantiquus est, ut colligitur ex Ovidio lib. 1. Tristium. vlg. 1.

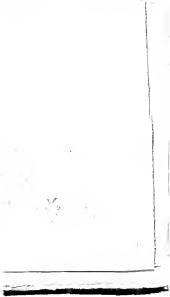
Næ titulus mureo, nec cetera chartæ mutant.

Et ex Diono, qui lib. 40. affert, notitia Imperatorum in vetustis incipitibus quædam signa sunt prænotata temporis, purpuræque literis.

Equidem purpureæ illæ color apud Græcos vocabatur, *Chamaeri*, dicitur, confectusque ex cocto murice, ac crasso cochalio, vel ex ipso murice sanguine, cuius confectiois mater fuit quidam Callis Atheniensis.

Veritas Græci Scriptorum Bibliothecæ Cryptoferræensis, nec non alijam Literis præsertim inuicibus constantia frequentissima uti sunt, præter miniam, color est saepe exaratus, saepe etiam seruo. Passim etiam in ecclesiasticis Evangelicis auron nitidissimam cum colore caruleo uterantur. Quæ literæ cum in diversis Codicibus vasis, pæcisque formæ præditæ conspiciantur, non inutile dant, ac venteribus unam conficere Alphabetam, hincque subicere. Prius tamen accipe modum formandi rotundæ literæ ex Codice Gallicæ Regiæ apud D. Bernardum de Montlacæ numero n. 1178. in quo occurrit Opusculum græco-barbarè ita incipitum ut sequatur.

αυτῶν Ἐπιγραφῶν.

Taliter hinc demum concluditur: Tunc in scriptis
 ut ab eis abest, et sic in scriptis et in litteris,
 in scriptis autem, et in scriptis, ut in eis abest et in
 eis. Tunc hinc abest ut in scriptis abest, et in
 scriptis abest. Et tunc in scriptis abest, et in
 scriptis, et in scriptis abest et in scriptis abest et in
 scriptis: et in scriptis abest et in scriptis abest et in
 scriptis, et in scriptis abest et in scriptis abest.

De nova descriptione.

Contra hinc quasi concluditur: dicitur fere concludi-
 tur, et in scriptis abest: invenitur scriptis, et in
 de concluditur, quoniam in eis, et in eis abest. Postea
 eis scriptis abest, et concluditur cum abest. Debe-
 cap scriptis abest quae est abest. Cum autem scriptis fuerit,
 post scriptis in eis concluditur scriptis abest, et scriptis abest
 in eis: et cum scriptis fuerit, cum eis scri-
 ptis, et scriptis abest.

De stramento, quod a Graecis abest, et abest
 ut dicitur, videtur in Pappi lib. 1. c. 6. et in Pappi
 Marci Caspary de stramento et proleto scriptis.
 Jam vero in ipse Alphabetum proleto, et concluditur
 quoniam notat.

Alpha desumptum ex Codice Æt. A. num. 17 signato Evangelia continens, in cujus rubric legitur hoc synonymon :

Τρατάριον του Θεου εν Ιακωβίτις εν Αλεξάνδρεια
 εν τω 1169 χρονίε Κωνσταντίνου Αυτοκράτορος εν τω
 εκταύτου εν τω, εν τω Ιακωβίτις, Δ. και εν τω εν
 τω, Δ.

Και εν τω Ιακωβίτις εν τω Κωνσταντίνου εν τω
 Κωνσταντίνου εν τω Ιακωβίτις εν τω, Δ.

Hoc est.

Alphatum est Deo ab Joanne catholico Evangelii haec
 manu Cypriani Presbyteri in fidei Mense nono Januarii
 quod Alexandriae metropolitano anno, indictionis quarta,
 mensis Januarius, die decima.

Ab incarnatione vero Domini Nostri Jesu Christi an-
 nis metropolitano metropolitano primo.

B. Z. H. L. A. N. T. Θ. Ω.

Omnia excerptum ex celebri Codice notato Æt. C.
 n. 1. ab Joanne Nhofo Crenati curato, qui ab anno mil-
 lesimo quadringentesimo quinquagesimo quinto ad aliquam
 faciem decem quinti fidei descriptis innotuit per
 Codicem, qui tunc in multis Europæ Bibliothecis observatur.

T. M. X.

Ex Codice signato Æt. C. numero 1., qui quatuor-
 plurima continet Mense Quadragesimo, & Pentecoste.

Δ. E.

Ex Mense Januarii notato Æt. A. num. 5. propi si-
 nera sequens observatio legitur :

Et.

Επισημαίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ βιβλίου, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνο-
 τῆς ἀναγράφεται, καὶ ἄρα, *Ἔρχεται ἡ ἐκείνου τοῦ*
ἐπισημαίνοντος ἀποστολῆς Νικηταίου καὶ ἐπισημαίνοντος τοῦ
ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος Νικηταίου τοῦ ἐπισημαίν-
οντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος Νικηταίου,
ἡ ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος.

Hoc est.

Aboluitur est hic Liber anno fidei millesimo sexcentesimo
nono decimo, millesimo quinto, mensi Decembri, (die)
trigesima prima, hora sexta. Scriptus est manu doctus sim-
plissimi Praefecti Nicolai, magistri millesimo sexcentesimo Mil-
lesimo Simpliciano Divano, regimanto Cypriano, manu
peritissimi Sacerdotis, CP. ubi hieronymace.

Scriptus est huiusmodi Codex iuxta germanicum com-
 putum [de quo vide cap. VI. III.] anno Christi 1109.

th. O.

Ex praefato Codice in Cap. 7. notatur quod
 chartamque hanc Litera refecto descriptam. In cal-
 ce ejusdem habetur haec nota:

*Ex Joh. Simpliciano de beatus domini huiusmodi sic
 Nihil Cypriano ab antiquo gloriose Firg. Nihil -
 R. & II.*

Sunt Codici in Cap. 7. signati et macrodactylos
 hoc habent.

Ερχεται τοῦ ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνον-
τος Νικηταίου καὶ ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνον-
τος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος Νικηταίου
καὶ ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνον-
τος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος Νικηταίου,
καὶ ἐπισημαίνοντος ἀποτῆς ἐπισημαίνοντος.

Hoc est.

Scriptus huiusmodi Codex in Cap. 7. signatus et macrodactylos

& Doctorum sententiam in vita ab Jovivide amantibus
pernotanter. Et hanc hanc prima per *Isidorem Mar-*
thianum representat, ex quo qui humanitatis opera de-
scribit; secunda per *Isidorem S. Marcum*, qui incipit à
regia *S. Joannis Baptistæ*; tertia per *Isidorem S. Lucam*,
qui incipit à *Sacerdote Zacharie*; quarta denique per
Isidorem S. Joannem, qui incipit *Deusum Chelli*.

Quoniam hujusmodi *Litteræ* paginæ *Calligra-*
phorum arbitratu consistit, ab octavo seculo in manuscrip-
tis *Capitulis* *Operam*, *Litteram*, & *Capitulum* ob-
servantur. Aliquando etiam dum *Litteræ* hujusmodi
dicuntur *Calligraphæ*, ligatur ad rem, de qua agitur,
solentur, ut *pollare*, *effugare*, ut videtur in *Altera*
quatuor *formis* *hujus*, & *alia*. Nec illud prætereun-
dum, utique videtur *Capitulis* *Litterarum* *plurimum* *integras*,
& *imagines*, cum etiam *Profopopæjæ*, quibus ut ab *Au-*
thenticis *descriptis* *nativis* *coloribus* *representantur*. Sic in
Codice *Regis* *Christiffiani* *178* *membrano* *per-*
legenti *X. Sec. ubi* *Capitulis* *SS. PP. in* *Psalmis*, *et* *Contra*
Scripturas *lib. 1. Nihil* *manus* *Davidi* *contra* *Lectorem*
paginæ *portigere*, *viri* *incelle*, *radix* *hechibis*, & *ti-*
bis, *omnes* *viri* *rebel* *colubis*, *infirmitas* *regis*
Festudo (frequenter etiam figuris hujusmodi notam ip-
sam additur) quibus ad hanc usque diem in usu est apud
Grecos *Scriptores* *Cryptogramatis*.

EPITOME GRÆCÆ
CAPUT IX.

De Nominibus
quædam
vix Græcæ
sunt.

Nominis Compendiarie Græci Calligraphi a nono Sy-
culo inventaque frequentant. Hæc autem psychi-
pud tantum nos necessitamus, ut quæ legendi facilis re-
memorem facere solent.

I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
1. ΔΑΝ	2. ΩΧ	2. Ω	2. Χ	2. Θ	2. ΤΕΡΟ
2. Χ	2. Ψ	2. Π	2. Θ	2. Θ	2. Φ
3. Χ	3. Φ	3. Χ	3. Υ	3. Ω	3. Ψ
4. Χ	4. Η	4. Ε	4. Η	4. Δ	4. Π
5. Φ	5. Ν	5. Ο	5. Τ	5. Ζ	5. ΤΕΡΟ
6. Π	6. Χ	6. Κ	6. Η	6. Ω	6. Χ
7. Τ	7. Ο	7. Ι	7. Φ	7. Θ	7. Τ
8. Τ	8. Η	8. Π	8. Α	8. Κ	8. Τ
9. Τ	9. Π	9. Ο	9. Ψ	9. Φ	9. Ο
10. Φ	10. Χ	10. Ε	10. Ε	10. Κ	10. Ο
11. Ω	11. Π	11. Π	11. Ω	11. Τ	11. Φ

I. In prioribus columnis, prima illa nota compendiaria significat ΔΑΝ: et cetera, scriptæ antiquæ sunt vo-
ces.

tem, sicut integram efficiant, $\Delta\omega\omega\delta$ per ω , non $\alpha\omega\omega\delta$ per β , ut Græci recentiores, scribere. 3. Ad plura significanda adhibita est littera α cum γ et δ , item $\gamma\gamma$ et $\delta\delta$, utque etiam $\gamma\gamma\omega\omega\delta\delta$, idque per omnes casus. Antiquitas in nominibus, & notis pro $\chi\alpha\epsilon\tau\omega$, Christo significando ponebatur; in manuscriptis vero raro invenitur, sed illius loco $\gamma\epsilon$, $\gamma\epsilon^d$, $\gamma\epsilon^s$, $\gamma\epsilon^t$, per omnes casus. Proxima hæc nota est voluntate cujusque ad aliquid notandum positæ in marginibus; legiturque $\gamma\gamma$ et $\delta\delta$. 3. $\Delta\omega\omega\delta$. 4. $\Delta\omega\omega\delta$. 5. $\Delta\omega\omega\delta$; quæ notæ brevitæ exprimebantur in Codicibus Bibliothecæ Cryptoferrateis de C. 17. de d. l. cum 10. signatis. Tamen raro sic brevitæ ω . 6. $\Gamma\epsilon\gamma\epsilon\gamma\epsilon$: intelligi de Nicænitæ, quoties nota illa compendiosa sola scribitur. Etenim per Gregoriæ Nyssinæ indicandæ additur ω , ut in 7. pro quo etiam interdum ω tantum ponitur. 5. Gregoriam Magnam vocant Græci $\Gamma\epsilon\gamma\epsilon\gamma\epsilon$ $\Delta\omega\omega\delta$, Gregoriam $\Delta\omega\omega\delta$, nempe Dialogorum auctorem; quæ ejus Dialogi jamdiu Græci verè, in Græcâque scripti, quod Græcos præsertim Athonenses in prælo habentur. 8. $\Pi\omega\omega$. 9. $\omega\omega$. 10. $\omega\omega$, ut plurimum, quæ notæ in marginibus librorum utantur Calligraphi, ut depanti loco Lodonensi atterere mercantibus Codex ætatis antiquissimus, ac celeberrime Bibliothecæ Barbericæ abbat. cum. 6. $\text{fol. } 117$, & sæpi passim in marginibus hæc nota ϕ , & $\text{fol. } \phi$ $\Delta\omega\omega\delta$, utriusque notæ verè certis exprimeant. 11. $\omega\omega$, quæ reperitur in Codice palæstræ indicato.

II. Colurana nota 1. exprimit $\phi\omega\omega\delta$, quæ non in

K. com-

compensat Ecclesiastici Gasconum passim pro patre familia: quotiens (ut inquit Damascenus) sic Hebraei pronuntiabant; inde usum traxerit ad Gascon. 1. πατήρ. 2. πατήρ. 3. πατήρ. 4. πατήρ. 5. πατήρ. 6. πατήρ. 7. πατήρ. 8. πατήρ. 9. πατήρ. 10. πατήρ. 11. πατήρ.

III. Colurae nota 1. indicat ἀπόστολος frequenter occurrit in Cod. 2433. Regis Galliarum bombycino XI. fca. 2. ἀπόστολος, vel ut plerique volent ceteri 3. ἀπόστολος. 4. ἀπόστολος est syllaba finalis ubi reliqua) ponitur pro α. 5. pro α. 6. pro α. 7. pro α. 8. pro α. 9. pro α. 10. pro α. 11. pro α.

IV. Col. nota 1. significat 1. 2. α. 3. α. 4. α. 5. α. 6. α. 7. α. 8. α. 9. α. 10. α. 11. α.

V. Colurae nota sunt omnes marginales, quae passim in Codicibus, aliisque libris occurrunt. 1. ἀπόστολος, quod signum (ex Codice Basiliano) ponitur in locis, ubi quaedam singulae, et innotescant occurrunt, sive secundam doctrinam, sive secundam. hinciam, sive quod Lectum sic adnotandum. 2. α. 3. ἀπόστολος (ex hinciam) superius ponitur, ubi aliqua res magis momenti est; inferior, ubi aliqua vilius, ut innotescant dicitur est. 4. α. 5. ἀπόστολος, nota in fine librorum apponitur solita. 6. ἀπόστολος, usque ad quendam adhibetur. 7. ἀπόστολος, in locis ubi dicitur apponitur solita. 8. ἀπόστολος. Tunc δ' αὖτε ἀποστολος ἢ ἀποστολος ubi ἀποστολος ἢ ἀποστολος, αὐτὸ δ' αὖτε ἢ ἀποστολος in τῷ ἀποστολος ἢ ἀποστολος ἢ ἀποστολος. Hoc signum solite ponitur in locis, ubi Peter de Theologia dicitur, quia ex ἀποστολος significat Deus solus hinciam vocatur. 9. ἀποστολος, ponitur in hinciam Ecclesiastica, ubi de Deo dicitur habetur

fermo. 10. *apudam* ponitur, quod in multis verbis in-
probatur, nec tamen singuli obdantur; *apudam* enim
Hilario sic dicitur. 11. *apudam*, circuli pars inferior
cum puncto ponitur in his locis, ubi quæsitio dubia, et
obscura specti, vel solvi non potest, ut idem Hilarius.

VI. Colorem nota 1. significat *Indictio*, reliquæ dup-
liciter in eadem linea sibi. 2. *Indictio*; eademque in margi-
ne, ubi aliquid obscuritatis est, ob sollicitudinem ponitur:
Hilarius. 3. *Indictio*. 4. *Indictio*, et *Indictio*. 5. *Indictio*
noti *Indictio*, id est *Indictio*, qua annum XV. revol-
utio denotatur. Hæc autem apud Græcos à die 1. Sept.
quartidani factis, apud Latinos verbis à die XXIV. *Indictio*
datur Martii, ex Constantini imperatoris decreto. Pontifi-
cum autem, et cum anni Nativitatis Christi concordant
Indictio, à die XXV. Decembris illam computantur.
Jam vero ad habendam *Indictio* anni Christi respon-
dentem, hæc regula traditur: Anni anni Christianæ tres
annos addit, et cuius generis numerum divide per 15. et
residuum erit quæsitæ *Indictio*. Unde vulgari versus apud
Chronographos:

*Si tribus adjungis, Divisi *Indictio* anni*

*Tot tibi per quatuor, *Indictio* nota ponitur.*

Itaque si sic velle *Indictio* numeris annis 1734.

secundum datam regulam, facit annos ante vulgarem Christi.

1734

Abde numeram

— 2

Summa erit

1737

Hæc divide per 15. dabit 115 (114) atque hic numerus
14. residuus, est *Indictio* quæsitæ.

K 2

B.

Illud porro præterendum curam hoc loco est, quod si ante Græcorum ab Olybe consilio scriptas, tunc addenda non sunt illa ista. Exempli gratia: Hæc ante 1734. Juxta Græcorum compositionem est ante Mæch.

7042

quæ dicitur per 17. dat. $\alpha\beta\gamma$ (11) qui numerus est indicio profecto alique alius numeri additio.

Sed ad nos compendiarie referunt. δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω .

Hæc additio α , idest β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω .

Hæc numerus nota α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . Hæc numerus nota α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . Hæc numerus nota α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . Hæc numerus nota α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . Hæc numerus nota α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω . Hæc numerus nota α , β , γ , δ , ϵ , ζ , η , θ , ι , κ , λ , μ , ν , ξ , \omicron , π , ρ , σ , τ , υ , ϕ , χ , ψ , ω .

No-

Necque illud ostendendum, notis correspondentibus nominum abbreviationibusque plerumque adhiberi non solum, sed postquam notam integram ante in eodem Libro expressam brevitas utriusque ut *Debitum* quidem possint explicari. Sic ut pro *Debitum*, ε' β', Δέβιτου, Θε' Θε'ου β', Θε'ουβιου, τα', Νέβιου . ε' β' β', Θε'ουβιου,

ε' β' β', Τροπυβιου . ε' β' β' β', Γαββιου, ε' β' β', Τροπυβιου . ε' β' β' β', ε' β' β' β' β', Αββιου, ε' β' β' β' β', Αββιου, γ' β' β' β', Γαββιου ponitur.

Aliud non est brevisandi genus, obvium quidem, sed in quo frequentissime erratur, ut in ε, quæ dicitur lineæ per primam solam, quando superius ponitur, exprimitur, ut in ε' β', ε' β' β', ε' β' β' β', & in compositione ε' β' β' β' β' β' β' β', ε' β' β' β' β' β' β' β' β' β'. Huiusmodi autem abbreviationes multæ in multis Codicibus observantur: Singulas vero enumerare labor esset infinitus.

Sunt etiam Monocordylla in Libris a Calligraphis inventa, neque doctrinè circiter solum. Nam in Codicibus quædam græci, & Imperatiam Imperatorem etiam mutatur, observantur.

Est autem Monocordyllon ductus coloris indicationis, quo perplexi, continuantur, nec interrupta lineæ notantur, veritas integri, neque interrupta plura una scribuntur. Notam autem est à *monocordyllon*, quod idem est

ac saltem, vel percolle perieris, unde Monocordylis
possentia dicitur inveni di penna.

Exempla referuntur in Codice Regis Christianissi-
mi 3271 pag. 84. & pag. 147. Item in Codice quodam
1387. apud Montisacutum, & in aliis passim.

Unam nos profertur ex Codice Cryptoferatensi
membranaceo notato in C. num. 9., continens bene,
scriptaque ab elegantissima Theophylacti Lactoris manu
anno ab Orbe condito 6789, id est Christi 1181. eiq̄ue
hujusmodi.

Ita autem legitur:

· Ταραντολογος. Hoc est, Sacer Monachi.

Adhuc hoc tamen pariter ab Nathanael He-
ronomacho, cujus hircologicus fuit: Legitur enim
inferius: ἡ δὲ τὴν αὐτὴν ἑρμηνείαν ἔχει ἡ ἀρχαία, ἡ ἑρμηνεία
Ναθανάελ. Videtur: ὅτι hoc est in rebus hircono-
machi, ὅτι miris Nathanael.

Quod quidem de Monocordylis sermo est, pa-
reres videndum esse Lactori apud D. Berrandum de
Montisacuto Paleographiæ Græcæ. 1.9. pag. 340. erro-
rem inesse; cum explicatio, que primo Monocor-
dylis tribuitur, secundo per se conveniat, & vicissim
ut vel modicum attendenti apparet.

C. A.

C A P I T U L U M

DUPLICI modo usata, & uocata mensura Ceteri, ut videtur esse in Manuscriptis antea dictis, & significatiua scribentium. Primum per commutationem ordinis litterarum vulgaris formae, cuiusmodi est Alphabetum sequens, ubi δ pro α positus, ε pro β, ζ pro γ, &c.

De usibus
Alphabeti

1. α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

Secundò usata scribentur per litteras diuersas admodum, ac rotatas figure, ut ostendunt sequentia Alphabeta.

1. α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 ρ σ τ υ φ χ ψ ω α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

2. Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω
 Μ Ξ Ν Ξ Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

3. Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω
 Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

4. α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 ρ σ τ υ φ χ ψ ω α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
 ψ ω α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

Exemplum primum Alphabeti (cuius sequens per litteras istas occurrit.) habet ad eadem Codicis Regii Coloniensis.

Incipit 1298. membranae, ubi abbasque quatuor, & alii, scripti anno Martii 870. Christi vero 1001. indic. XIII. manu Leonis Clerici in regione Ægypti. Incipit in nostro Codice Balthazaris Sancti Basilii de Urbe, signato numero LXXXIX. ac descripto anno 1207, in eius eodem fol. 17. hanc litteram sub eodem Alphabeto sunt adscriptæ: τὴν ἑρμῆ δι' ἑσπερῆ δεικνύσαντες ἢ Βασιλειῶτα δι' Καταβύζιον ποταμὸν ἐκ ἀρχαίων Ἀλεξάνδρῶν, Ἰωνῶν δι' Ἰστρον ἀνδράων ἢ ἀνδρῶν ἀνδρῶν, ἀστυβύτων ἐκ γαργυρῆ Μελανίτη. καὶ τῶν ἀστυβύτων, (Ἰστροβύτων ἀστυβύτων) Ἰωνῶν Νικητοῦ ἢ Μελανίτη ἢ ἀστυβύτων ἀστυβύτων τῶν γαργυρῶν Ἰωνῶν.

Hoc est:

Notandum autem anno reuerſus eſt Bernardus in Calabria, fugiens à ſine Alani: tunc manu reuelata litterarum Simplicii Monachorum, scriptarum à monacho Melanitarum. Abbasque tunc obſervans illud Nicolaus Melanitus Archiepiſcopus cum reuelatione ſua.

Reliqua quatuor Alphabeti conmutata Frotaram figuræ exhibent, ut in Tabula vides. Verùm ſecundum, & tertiam partem à vulgari litterarum antiaſiam formam recedunt. Hæc porro Alphabeti decem ſunt ex Codice (5) Monachorum B. Marij Houanij, conſpectura Librorum veterum noni Theſauri, denique Specularium, & breue Monogrammæ. Codex ſcriptus eſt manu Martij anno Martij 870, id eſt Chriſti 1001. menſis Decembris die vii. febr. ſecundæ.

Hoc

(5) In Monachorum B. Marij Houanijorum Codice Conſtantinopoliſi memorato, ubi ſicubi, & ordine eodem legitur.

Hæc æque characterum in fine Laborum adhibent Amanuenses ad quædam scripturæ pro arbitrio conferibendæ; ubi æque plerumque nulla ratio interuenit, ut ab illa metus faceret, ut curatio intelligeretur.

Aliud item æque scribendi generis ad Calligraphos observatur: ubi scilicet vulgari littera inversis depingunt; æque vero paræ ex Alphabetis delinquentur; ita ut nonnulli ex rebus eorum Alphabetorum collatione, hæcmodi scriptæ legi possint. Hujus exemplum habetur in Codice Colbertino, num 521-bonibacino, ubi Almazan Governoris magis Septembris, abfoluto per manum Pauli Imperator, idest Sacrosanctæ, et Urbis Hæc, Imperator nobilissimi, et ingenuissimi, temperantissimæque vici Domini Cyriaci Sacrosanctæ, de Sabian, mensi Augusto, anno Christi 1503.

In hæc scripturæ genere sæpe æque, et spiritus vulgari formâ scribantur, capitulæque tandem figuræ hæc æque sunt.

L

CA

CAPUT XI.

DE LIBRO-
RUM NOTIS
EPIGRAMA
GRÆCUM, DE
CUIUS NOTIS
MORIS, ET
MORUM.

Jura de Librorum, seu voluminum forma nobis
agendum est. Libri Græci a multis rebus fructu-
si ad hederantur per se modum componuntur; distribuitur in
texturas, qui *xyrois*, vel *quadratores*, qui *lygares*
vel *lygais*, & *velutis* vocantur, sola affigunt; poli-
ti vitalis, sive alii plerumque densior totam operantur:
partem superant, & inferant, qui *lygares* liber
est, tabuli ligni corio agglutinati manebant, quo fructu
confabunt: superantem pellicem variis loco, hinc
piti, sive scribitur librum operantur, quod operantem ge-
nus si non variis, variis tamen habebant. Eorum autem,
qui Libri componendi vacant, *lygares*, quasi dicit
Lygares *lygares*, appellat *Lygares* in descriptione.
Moris *Lygares*. Partem in quibusdam Codicibus *Quadratores*
libris narratio adnotant; quo fit, ut si Codex
fit ab initio *xyrois*, quod *Quadratores*, nisi quod libris
deficiant, intelligi possit.

Illud etiam est observandum, quod in aliis Codicibus
lineæ singulis totum paginæ latitudinem obtinent, in
aliis paginæ duabus coherentibus consistunt, in paucissimis
tribus. Quæ etiam *Scribitur*, ubi non a lineis, ut dicitur,
relaxantur. *Lygares* *lygares*, qui inter verbum
aut syllaba, in margine, & extra coherentem apponunt;
idque exemplificatim intelligit, quod scribitur in Co-
dice *Moribus* nostri *Cryptosemantis* nostro *de A-*
more *lygares*, ubi *lygares* vocat. In firmiore autem *XXI*
Abbas *lygares* fit *lygares*.

ϕ Δεξας τας

Αυτ. Ἰνδὸν δὲ βιβλίον τὸν ἀνακτα
 γῆν καὶ τὸν αἶμα τῆς γῆς
 αὐτὸν δὲ τὸν αἶμα τῆς γῆς
 παρῆρα αὐτὸν· αἶμα τῆς γῆς
 αὐτὸν ἀνακτα αὐτὸν ϕ Δεξας

Πλάτ. Ἰνδὸν ἀνακτα Ἰνδὸν Ἰνδὸν
 Ἰνδὸν τὸν αἶμα τῆς γῆς
 αὐτὸν ἀνακτα Ἰνδὸν ϕ ἀνακτα
 αὐτὸν αὐτὸν ϕ ἀνακτα
 αὐτὸν ϕ Ἰνδὸν ἀνακτα Ἰνδὸν αὐτὸν ϕ

Hoc est ad litteram.

ϕ Δεξας τας

R. aut; quod non dicit velle quoniam hinc
 non possunt quasi volentes fugere
 turbulenta sunt; sed accipit
 velle habentes velle: ut dicit. perfelle
 velle est velle. Δεξας

I. velle; quod impossibile est tra
 si quoniam contra primum,
 velle velle est velle
 velle contra velle, ϕ velle facit
 velle, ϕ velle facit primum velle ..

Ubi jam vides, quod estis membra orationis utro
 bique iunctum sumus à verbo Ἰνδων, in margine tamen,
 majori littera explicatur usquequaque ea littera, quæ
 in primum sequenti locis occurrat, sive ea sit initium
 velle, ut in secundo loco Πλάτ, sive tertium syllaba,
 ut in primo velle. hoc.

missio ab Nioephoro Imp., ut Regnum Orientale ab tributo Sassanici solvendo liberaret. Quod cum nosse Godes aliter non posset an. Christi 507. videlicet protulo tradidit, qua ratione alii evincant, Manuelis Patriciani an. 507. cum exercitu esse delatum. Nilam autem hanc Calligraphum, qui secunda littera suam nomen scripsit, eandem putamus fuisse, qui Cryptofor. Caroboli fundator curie anno Christi 1004. quod mihi funderat.

I. Quia ea manus, qua Manuelli Patricii exercitus delata est, Nilam jam antequam 77. agete funditus floruit.

II. Quia in scriptis antea nonnullis aliam Nilam Gerosam Scriptorem, prout hanc nostrum, existit.

III. Illud etiam nobis hinc, forma videlicet characterum polita, minuta, & densa, qua Codex scriptus conficitur, & qua usum fuisse nostrum Nilam, S. Bartholomæus Junior in eja vita testatur. Idque ut claris patet, necpe scripturam specimen, quod hacten a monumentis scriptis alio legitur, ejusdem S. P. Nili cruce confectum: est sacro loco S. Jo. Chrysol. in-comperat. Regis patris. Et alius, atque ceteri, ut sequitur.

Handwritten text in a cursive script, likely a sample of the 'Nilam' script mentioned in the text. The text is arranged in several lines and is partially obscured by a decorative border on the left side.

Hæc vulgaribus typis sic legitur.

Ὅμοι ἐστὶν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἀδελφεῖς
 ἕως καὶ τῶν ἀλλοτρίων ἀδελφοῖς καὶ ἑταίροις . ἢ
 καὶ τοῖς ἑταίροις καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀδελφοῖς . ἀδελφοῖς ἕως
 τοῖς καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφοῖς .

Hæc est .

Cæcæ hæc verba dicuntur videlicet , et postea Ὅμοι ἀδελφοῖς , Ὅμοι ἀδελφοῖς , quæ videlicet sunt , quæ et quæ naturæ vitia , Ὅμοι verò hæc sunt , imaginariæ est a dicitur de utriusque parca verba factæ .

IV. Hæc etiam ad eandem sententiam magis magisque confirmandam addidi argumentum non levi momenti , quod ratiorem post tres paginas ab eadem nota , de qua supra , sequitur in eodem Codice aliud monumentum hæcmodi :

Μῆνεις τοὺς Παῖδας ἑταίρους ἀδελφοῖς καὶ ἑταίροις
 καὶ ἀδελφοῖς καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀδελφοῖς .

Hæc est .

Aliter quæcunque Padi hæcmodi Μῆνεις quæ scripsit , ut qui legit , propter Dactylum : non .

Quæ Padiæ et characterum forma , quæ ἀδελφοῖς in locum ἀδελφοῖς , et Colicæm Epithetum S. Hæc Padiæ descripsit , item dignoscitur esse , qui locum S. Nib , et eodem hæc argumentum hæcmodi est Μῆνεις τοὺς Παῖδας ἑταίρους ἀδελφοῖς καὶ ἑταίροις καὶ ἀδελφοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφοῖς . Hæc est , *Sæc. Mæc. 472.* (Christi

(si 1084.) Adelphius PII. mensis May 19. firmaneta, bo-
 re arca, ingressu Duce Roman, *officio depopulatus est* :
 Dux, inquam, Robertus Guiscardus, qui regnum
 Roman, Gregorian VIII. Papam eduxit à carcere,
 Henricum Imperatorem fugavit, ubi in defensionem
 peruenit vastavit, & incendit. Hinc enim illud conse-
 quens fit, crevisse fortasse arguendus esse, qui anno 1082.
 Robertum Guiscardum delatum esse scripsit.

Sed pertinet ad Græcos Scriptores, quibus non
 utitur ut antiquitas per *επιχειρημα*, sed *επιχειρημα* utrius-
 que partes distinguere: *επιχειρημα* autem non integram pe-
 riodum designat, sed eam partem, ubi perquam mini-
 mum, ubi jam aliquis finis, scilicet *επιχειρημα*, & in-
 choant, videbatur esse; ita ut in unico periodo non,
 quatuor, imò quinque, sex, aut plures *επιχειρημα* sepe nomen-
 tentur. Horum exempla prope innumera sunt in Libris
 Bibliis Manuscriptis, in quorum multis Codicibus *επι-
 χειρημα*, seu *επιχειρημα*, in margine adnotantur; unde illud
 inconueniens oritur, ut noticiæ plerumque, ubi verbum
 inchoant.

επιχειρημα parò, seu *επιχειρημα*, oritur à lineâ dicitur
 antiquitas, id quod ipsam nomen sicare videtur: nam
επιχειρημα ubi posita dicitur scriptio, in qua singuli versiculi
 suam lineam inchoant; quare in lineam ut plerumque ob-
 betritatem non excedere, nec implere solent. Hinc
 scriptio *επιχειρημα* ducta, dicitur etiam per *επιχειρημα*, &
επιχειρημα, ubi neque sic adnotabatur, ut non modo notum
 à lineâ inciperet, sed etiam *επιχειρημα*, seu *επιχειρημα*, vel *επιχειρημα*,
 si plura in eodem versu haberentur. Καὶ οὕτως
 πάντα

ista Suidam, est veritas peritulum scilicet habere.

Ante Aristophanem Byzantium hoc uno distinctionis genere in Libris ubi esse Voces patentes, scilicet per erigens, per abas, per abasens; sic hanc una possit nota esse. Ex postea autem Cantorum monumentis colligitur, Aristophanem hanc Grammaticam primum fuisse, qui circa tempora Proferat Philopatri, seu Epiphani Regis Olympide cultu accensus usurpavit, eodemque nomine deinde Aristarchum, & alios.

Veritas et accentuum doctrina Romanorum sapientia, ut i Neoscholis Doctores confecta videant; et est paulo ab aliorum principia delatenda.

Nemo est autem, qui nesciat, Musicam apud Græcos summo studio curatam fuisse; adeo ut lege sanctam fuerit, ut i Peribus filii in Musica, atque Gymnastica exercerentur. Vide Plat. in Gorg. p. 17. Hinc Latini varias sonandi rationem accutari tenuerunt; atque varietatem non solum in cantu observarent, sed in ipsa quoque oratione. Vide Aristoteli Peritomen c. 20., & Ciceroem in Brutis p. 177.

Quærentem cum Musica sit antiquissima, debita non polletat, quin cetera Magistri non modo nomina illa cognoscant, sed, quæque varietates dicit, suspiciat, interpretetur, non dicitur, necquæ, si hanc præcipue, sicut tam quædam, cum quantitate respectum invenirent; sed etiam ad Discipulos verbis instructos varias accentuum figuras, plurisque Modis Notis explicarint, ut aberrat in cantu, atque sal speculatiorem cantu possent. Harum quidem plerique nomen

basin: Note vñrò Mafica (a) Lydi modè lxx fane:
 arca hā fignatur .

II *Perlauchianone, Ἰῶνα Περλαίου, καὶ τῆς
 πηλῆρας. Hoc est:* 7 H

*Perlauchianone, ἰεροψήφου ἑτα, 69
 ἀναφανο. A Martino vñrò Capella dicitur etiam
 ἀποψήφου, qui videtur idem cum illa esse, qui a
 nobis Mafica appellatur d rē.*

*Ἰῶνα Περλαίου γέννησι ἀποψήφου,
 ἢ γέννησι ἑτα. Hoc est:* 7 Γ

*Ἰῶνα Περλαίου, γέννησι ἀποψήφου, γέννησι ἑτα:
 ἢ ἰεροψήφου Περλαίου, quæ ἀποψήφου
 ἑταῖα ἑτα.*

*Περλαίου Περλαίου, ἰεροψήφου, ἢ γέννησι
 ἀποψήφου. R L*

*Perlauchianone, ἰεροψήφου, 69
 γέννησι ἀποψήφου. ἢ ἰεροψήφου Περλαίου
 ἑτα, quæ ἢ ἀποψήφου Περλαίου ἑταῖα
 dicitur ἑτα.*

Ἰῶνα Περλαίου, ἢ ἢ ἀποψήφου. Hoc est: Φ F

*Ἰῶνα Περλαίου, ἢ ἢ, 69 ἀποψήφου: ἢ ἢ
 ἑτα, ἀποψήφου ἑταῖα ἑτα.*

*Ἰῶνα Περλαίου ἑτα, ἢ ἢ ἑτα. Hoc est: C C
M Hy*

(a) Lydi sunt Populi Asiae minoris, qui Kerkiam hancem tab-
 licamem vocantur: quosque d Dionysio lib. 1. ceteri Ly-
 di dicitur. Inchoat vñrò ut = mofica, ἰεροψήφου, ἢ ἢ ἑτα:
 hoc est: ἰεροψήφου ἑταῖα d Lydi vñrò est. Vñrò Lydi modè ἢ
 ἢ ἑταῖα ἑτα. Vñrò ἑτα, Lydi et ἀποψήφου ἢ ἢ ἑταῖα
 ἑταῖα, ἢ ἢ ἑταῖα ἑτα. Lydi et ἀποψήφου ἢ ἢ ἑταῖα
 ἑταῖα, ἢ ἢ ἑταῖα ἑτα.

Ἠρπαι ἄρπαι, ἄρπαι, ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι
mediarum.

Παραρπαι ἄρπαι, ἄρπαι, ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι
ἄρπαι. Hoc est:

PU

Ἐρπαι ἄρπαι, ἄρπαι, ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι:
ἄρπαι: seu ἄρπαι: seu ἄρπαι, quæ a mediati-
lis Musica dicitur F se est.

Μίαν ἄρπαι, ἄρπαι ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι.

MP

Μίαν ἄρπαι, ἄρπαι, ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι:
ἄρπαι, Mediarum duo conueniunt toti.

Μίαν, ἄρπαι ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι.

I et

Μίαν, ἄρπαι, ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι, Me-
dia, quæ tunc a Musica vocatur ἄρπαι se est.

Τριῶν ἄρπαι, ἄρπαι ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι:
ἄρπαι. Hoc est:

O V

Τριῶν ἄρπαι, ἄρπαι, ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι:
ἄρπαι: seu ἄρπαι: seu ἄρπαι, quæ tunc a
Musica usurpatur ad significandam tertiam discor-
dant, seu tertiam in sola Musica, et videtur re-
spondere B se est.

Συνἄρπαι ἄρπαι, ἄρπαι ὅ ἄρπαι.

FN

Συνἄρπαι ἄρπαι, ἄρπαι ὅ ἄρπαι: hoc
est, Concordantiam duplici tunc procedens nota.

Νέαν ἄρπαι, ἄρπαι ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι:
ἄρπαι. Hoc est:

LIZ

Νέαν ἄρπαι, ἄρπαι ὅ ἄρπαι: seu ἄρπαι:
ἄρπαι: seu ἄρπαι: seu ἄρπαι, quæ tunc a
Musica dicitur ἄρπαι se est.

Παραρπαι, ἄρπαι ὅ ἄρπαι.

XII

Fors

cum oracula ante seponit affixque: hoc est, Ox-
tium suppleturum, que respondet *Αξία εν*.

Quis vero est tempus, ipsa carmina Homericæ pro
ceteris prædicabatur, & in scholis Graecorum Juvēni-
bus perlegebantur; ut tollē ea tūm pronuntiare, tūm
intelligere possent, placuit Grammaticis, magistris Alexan-
driæ, eisdem Mathematicis eim vocis, tūm nota in-
posuerim retinere.

Præterea cum oracula eorum absque illo interitio
legendis, Juvēnibus perfectis, curantur per nos impo-
dimentum; idcirco Aristophanes Grammaticus accutus,
atque apertis excogitavit. Indeque ad delinquentis ambi-
guitatem vocis, & locutionis maxime erat usus apertus.

Non infelix tamen, consuetudinem ipsam protenti-
candi modum docuisse, & in communis forma loquendi
tullo apertis Graecis fuisse usus; cum legent, uti pro-
nuntiare vulgari solebat. Sed in præcis Aristophanes curan-
dum, Homero inspirat, longe alia erat ratio; qui
diceret loquens non magis intelligebat, quā nos
Itali ex terro linguam. Horum enim *τὸν ἀπορροφῶντα*
ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἑαυτοῦ, uti est, vultusque dicitur.
Vid. Joseph. de Urb. in 22° c. 10.

Ex his itaque principis fuerunt regulae de scilicet
accusationum. At præterea *ἀπορροφῶντα* & *τὸν ἀπὸ τοῦ*
στόματος τοῦ ἑαυτοῦ, & *τὸν ἀπὸ τοῦ στόματος*.

Tunc parit quos carmina, Et verba scilicet.

Hæc profecto sunt Tunc scilicet carmina, & sic pinguntur
τὸν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἑαυτοῦ, uti est, vultusque dicitur.

ita, *αααα* — *αααα*, *ββββ* & *γγγγ*, *δδδδ* & *εεεε*, *ζζζζ* & *ηηηη*, *θθθθ* & *λλλλ*, *μμμμ* & *νννν*, *ξξξξ* & *οοοο*, *ππππ* & *ρρρρ*, *σσσσ* & *ττττ*, *υυυυ* & *φφφφ*, *χχχχ* & *ψψψψ*, *ωωωω* & *ϖϖϖϖ*, & *ϗϗϗϗ*, & *ϘϘϘϘ*.

His nota, Aristophanem Byzantiam supra laudatum interpunctiones etiam accepisse, sicut videtur *αααααα*, *ββββββ*, *γγγγγγ*, quod in summo extremo litterae apertae ponebatur: *εεεεεε*, quasi decem syllabuloscis, quae ad litteram locabatur, *δδδδδδδδ*, non aliam perfectam significabat: *ζζζζζζζζ*, undecim ponebatur, quod in medio ponebatur. Verum tamen est, puncta interrogandi, quae sic; pinguntur, in nullis Codicibus vetustissimis unquam quodam characteris scriptis inventi, sicut in Codicibus novis, dactylis, anacrostichis & ceteris appaerent. Virgulae verò, quae non antiquissimas, nihilò tamen minus in Codd. plusquam in mille vetustis aetate certatae est. De his Grammatici veteres sicut legimus, accuratè autem observantur quaevispinae videntur, neque visari sunt in manuserib., Tabulis, & vetustissimis libris. In postèris vero Codicibus, ad usum Chori praesentem scriptis sicut puncta, neque ad ostendendum, non ad litteram rationem habendam, consueverunt.

Puncta praesentia in quatuor classis dividuntur, nempe *de* vel *linea*, *in* *inter*, *sed* *accutus*, *acutus*, *grave*, & *circumflexus*, *de* *xyline*, *in* *tempore*, *longum*, & *breve*, *in* *verbo*, *in* *sententia*, *in* *proposito*, & *littera*: *de* *notis*, *in* *affixione*, *in* *est* *apostrophae*, & *hypodactylicae* separationem designant. Haec signa ab interiecta antiquitate Graeci acciperent, sicut Doro-

trio Tacitiano: *Græce Latine fieri solent, dicunt abis*
Gallicis lib. XIII. eccl. Abis. cap. 4. Quæ Græci ægyptiacas
vocant, eas veteres Dactylis dicuntur vocant, sicut involu-
mentis, sicut accensurata, sicut vocalium appel-
lata.

¶ Sed quos spiritus: cum seculo duodecimo, deducendo, & frequentibus variis characterum, & ductuum formis à Calligraphis inventis deprehenduntur, idque variis pro casuque arbitrio modis; spiritus etiam aliquando prerogentiam formam ferunt, inaudiam immutant. Hinc spiritus peritus, sicut $\bar{}$, & $\bar{}$, in Codicibus veteri, & novis decem locis frequenter observatur; in Codicibus vero posterioris ævi rarior. Notandumque sic etiam pictus $\bar{}$, $\bar{}$ conspicitur, sed infrequentibus verbis finem doctri seculi. Incedunt etiam spiritus sapientie sic $\bar{}$ in scriptis novis, ut et lineæ, ut dicitur sine via judicare possit. Item à duodecimo, & decimo tertio seculo frequentissime spiritus, & accutus uno ductu scripti inveniantur: namque lato spiritus cum acuto sic $\bar{}$, denique cum acuto sic $\bar{}$, lenis cum circumflexo sic $\bar{}$, denique denique cum circumflexo sic $\bar{}$.

Quod autem Vetera & accutis, & quantitate rationem habuerit, itaque Homeris ætate illa fuerit accutus modo, & Veteris illi sic leguntur, ut multi opinantur:

Ἡλιὸς δ' ἀνὰ πύργου ἀνὰ πύργου ἀνὰ πύργου
 Ὀφθαλμοὶ δὲ πύργου δὲ πύργου δὲ πύργου.

PALEOGRAPHIAE CAP. XL 99

Sed verbis ferretis recte patris lacus
Carles ad firmam, et interioribus illuc ferat.

Non Galy:
S-P-4

Sed utique non caret probolitate illuc optine; Sed
pro ea re offere certa argumenta, difficile est.

Interim incertas sequi conjecturas, et rem, que
habemus, Doctorem Victorum vestigia delicti, neque
naturam decimas, neque ludibile.

CAPUT XII

DE INSTRUMENTIS
 ARITHMETICIS
 PER ARITHMETICUM
 INSTRUMENTUM
 TABULAS
 ARITHMETICAS
 ARITHMETICIS
 INSTRUMENTIS

Varia scribendi genera, varia etiam ad scribendam
 induere instrumenta. Quandoquidem si crassa
 in Tabulis, aut areis, aut etiam pluribus scribentur,
 stylus, Cuneus eodem, adhibentur; qui bene *στυλῶν*,
Λύρα graphicus appellatur. Erat autem stylus ab al-
 tera parte acutus ad alteram curvatus, utraque ab altera
 ad defendendum, sicuti opus esset; qui cum ferreo penulo
 esset, eoque sese invicem succedent Cabulati, si qui
 inter eos curvatiore constructio, stylus cilius in aliam
 vocatus est.

Hic incidenda Tabulis areis crassius apta, pro
 crassa valde tantum paratur. Dicitur item hoc instru-
 mentum a Græcis *στυλῶν*, & *στυλῶν*, a Latine ca-
 lam, & cetera a curvando. De stylorum vero longitudi-
 ne nulla dari potest certa ratio, cum ubi alii majores,
 ac longiores essent. Et sunt longiores alii esse oportuit
 cum, quo Cuneus, cum à constructio necaretur, Cuneus
 brevissimus rejectis ferat, quasi Plurimum.

Quid si arithmetica littera, aut ab eodem depinge-
 rent, calamo utebantur, quem Græci etiam *καλῶν*,
 & Nicetas Choniata *στυλῶν ἰσχυρῶν*, *καλῶν ἰσχυρῶν*
 vocat. Calamorum optima habebantur Cælii,
 Mersiphiæ, & Nicias, quos postremo vocat *στυλῶν*,
 juncus, designare videtur Choniata Alexandrina Stron-
 VI. Unde colligitur est, calamos illos juncos fuisse Nisi
 esse exceptos, ac simpliciter aptos: qui tamen cum cri-

que

que quibusvis in locis in preceps rursus effusa, hanc
 eam mundities ad scripturam vulgari usui adhibebatur.

Pensare istius inferiori statui est: Nam quod scripti
 ad priora tempora revocant, ex eo Juvencalis versu Sa-
 tyri. IV. v. 14 p.

Ante præcipiti venisse Epistola peniti.

ne illi egregii salutar, qui allegorice illi dictam
 non advertent, ad significandam Epistolam, seu
 narrantiam celebris Romani polentam. Unde optime
 Italica Juvencalis Interpres cum locum vertit:

. d'altre nuove forma,

*Che da lontani campi portato arrese
 Nuova arnese, che d'ingegno al volo
 N'ha velocità ne stem calose.*

Alia ad scripturam instrumenta sunt, *Strumentaria*,
 quod Greci *κατασκευαίαι*, seu *κατασκευαίαι* vocantur;
 perque aliam vocem exprimit: *Clavata* *Ακουστικόν*
Σείρα VI. videlicet vocis: sic *ακουστικόν* habet: *ἡφίη*
ἢ ἡ ἀκουστικὴ καὶ ἡ ἀκουστικὴ ἔχει τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ
φάλαξ, ἡ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἡ ἀκουστικὴ, ἢ ἡ ἀκουστικὴ
ἐν τῷ οὐρανῷ, ἢ ἡ ἀκουστικὴ. Deinde *ακουστικὴ* *κα-*
τασκευαίαι vocis habet *παύλα* super capite, *ἀκουστικὴ*
ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ ἀκουστικὴ ἐν τῷ οὐρανῷ,
ἢ ἡ ἀκουστικὴ ἐν τῷ οὐρανῷ. Ubi *ακουστικὴ* seu *ακουστικὴ*
ἐν τῷ οὐρανῷ, videlicet *Deo dante alibi.* Nuncius verb
Chonici, Annalium p. 782. Strumentaria, ἡ ἀκουστικὴ κα-
τασκευαίαι, vocat.

Trasilla *κατασκευαίαι*, seu *κατασκευαίαι* dicunt Greci
κατασκευαίαι, seu *κατασκευαίαι*, temperando calorem quip-

Chartae cortices eadem esse putant, ac *Ἐλεγχίμα*, quae de *Ἐλεχίμα χαίμα* vocantur, ita et ipsae vocantur *Ἐλεγχίμα* inquit; quae sunt et lignae, sive cortice confectae chartae. In his scribebantur eorum Imperatorum Protocolla; utaeque haec chartae duriores papyri Aegyptiaci. Harum usus ab aeneis plus sexcentis defertur.

In plerisque item latinis scribebatur antiquitas, quia materia illa mollior erat incidendis litteris. In Tabulis autem vetustis, in libris aeneis, argenteisque latinis, in pagillaribus Elephantinis, itemque in Graeco Elephantino, sive inestricorum pelle kriptacis Veneris, multae afferant. Tertia insuper chartae conspicitur in Museo magri Hieronymi Dactylis insculpta nominibus quibusdam. Et sine litteris chartae, ac bene tractatae, more conferebant Veneris, patrisque trahebant ad hancquam excitationem, ut de lachryis ipse exalido esset: ac Hieron. ad Lactan. Charta Augusti, Leonis, Claudii, et Pelagii, quibus usus erat, nomen habuit; de *Ἐλεχίμα*, de *Ἰανιστινῶν* locis, ubi conficiebatur. Narrat item, sub Leone Mianico, per incendium Constantinopoli excitatam insignem Bibliothecam absumtam fuisse, in qua erat Homerus totus in Draconis intestino aeneis litteris exaratus. Haec de Chartis, quae iam obsolescunt, ac quarum nullam penè superest monumentum, nisi si ali- quod aliubi fragmentum.

Agg. L. L. L.

Usitatae sunt Chartae et pelle animalium confectae, quarum alia est coctum sabaethum, alia membranaea, sive membranacea, quae alio nomine *pergamentum* appellatur, et pellibus ovium, ut vituli coctis, et

longaque tenuior prae est, & elegantior. Ea Græci vocant *σφρα*, *σφρήρα*, *σφραγιστήν*, & *σφραγιστήν*, *σφραγιστήν*, & quæ Latini membræcæcum à membris, eadem Græci *μυρίστιν*, *μυρίστιν*, *μυρίστιν*, & *μυρίστιν*, seu corporum à corpore vocantur. De qua vetustas hæc breviter notanda occurrunt. Cum Ptolemæus invidi ad alibi Bibliotheca fecerit, papyrus in Aegypto haberi non posse, membræcæm Eumena Purgæ Rex invenit: Unde *ἡ προσηγορία κτήναι αὐτῶν σφραγιστήν, τὰς αὐτῶν σφραγιστήν περιφέρει, ἡμετέρας αὐτῶν*: quæ Hærodot. Epist. Chæ. Jon. 24. Vossius innot. Græc. Epist. 1. de Art. Græc. c. 38. membræcæcum illam Purgæ Regibus vetustissimam esse opinatur.

Charta Bombycina, seu Bombycina, Græci *Βομβυκίνη*, sic dicitur nisi ad *βόμβυκα* seu *βόμβυκα* à bombyce seu gossypio vulgè Bombaris, quæ ex hispidis & macris primitis conficitur. Antiquitas bombycinam pro serico scribitur, vocaque *βόμβυξ* tam serico significando pulcè deputata videtur: At infans sericis, *ὡς μάστιγι* de Charta agitur, *βόμβυξ*, & *βόμβυξ* gossypium, Charta vero bombycina, & bombycina, eam, quæ vel ex gossypio, vel ex detritis primis conficitur, exprimit. Forè hispidi charta ab arboribus plus sericis in vulgari usum jam veniat; immò jam à detrito serico adhibetur ad scriptionem: siquidem variè in Bibliothecis, ac nominatim in Bibliotheca Regiæ Galliarum exemplaria quædam sunt Bombycina, quæ ex charactere formæ detritam sericam præferunt; ita ut tunc adhibita fuisse videatur, cum Papyrus, Aegyptia, &

certis formis evolvunt. Post adjectam autem hombycinam chartam, nulla alia Librorum græca invenitur, quales membranaceorum, & hombycinarum, quod adverte in Synodo Florentina Sess. 20. ubi Charta tantum ipsissima hombycina est.

Dolores, sive papillares chartæ, Palæopsephæ

Cicero ad Trebatum, & Plutarchus *παλλιοφόροι* scripserunt, alibi *παλλιοφόροι* appellat, à *παλλιο* *κολο*, *αδύρα*, *δολο*. Alii *Palæopsephæ*, vel *Palæopsephæ* vocant à *ψήφω*, vel *ψήφω* *οψήφω* significacionis verbo. Hujusmodi quippe papillares membræne adornabantur, & *σφραγίς*, si quid peris scriptum erat, im-
delebatur, ut ne reliquam qualem passim scripturam remaneret. Palæopsephæ item in Tabulis ceræe solent, in quibus, ut *Quantitates*, scribitur est ratio delendi.

De Libris læticis, quomodo et quare usi fuisse videatur, sic haud ita frequens occurrit mentio, vide *Salmastium* in notis ad *Historiam Augustinam*.

CAPUT XIII.

TABLE
GENERALE
DES
EPIQUES
GRIQUES.

QUæ hæc litterarum formæ, quæ hæc in Opusculo studium, à Typographis dignoscantur, ostendit in unam Tabulam colligens, non inutile videri est.

A. Prima forma præta est, & vulgariæ inscribenda in Jonicis Inscriptionibus observatur: tertia in ceteris antiquæ Jonicæ marmoreæ Aristophanis Romæ: quarta in Inscriptione Ancyranæ: quinta in Narnæ Stèle, & in vetustissimis Codicibus patet: sexta in Delicæ Inscriptione: septima in Narnæ Antiochorum: octava ex marmore Diocetæ Papæ: nona in Inscriptione Ancyranæ sub M. Aurelio fortassis posita: quatuor frequentes in Germania Basilianorum: decemquatuor in Glossario Lauberti: reliquæ ceteræ à nono seculo in Codicibus conficiuntur.

B. Hæc forma præta est, & vulgariæ: secunda est in marmore Basiliano: tertia Antiochorum, ut & ceteræ alia parvè notatæ: quarta in Germania Basilianorum: quinta in Chersonesio Insula: sexta, & septima in Cod. VII., vel VIII. sic: octava in Manuscripto Lauberti: nona in Cod. Colbertino VIII., vel IX. sic: quatuor frequentes in Codicibus à IX. sic: ultima in Inscrip. præta Cryptofanensi cap. 4. pag. 47.

F. Hæc forma præta est, & sæpè in aliis habet: secunda in marmore Basiliano: tertia in Columnæ Tancularis: reliquæ à IX. seculo in Codicibus.

Δ. Sic præta scribitur: secunda forma Jonica est:
coria

scripta in marmore III., vel IV.-sæc. : quarta in Mss. characteri unciali I VII.-sæc. : non sequentes in Codicib. anticis : octava, nona, & decima a IX.-Sæc. in Codicibus : Ultima dicitur in Inscriptione Cyprioferrateâ secunda c. 4.

E. Prima forma postea est : secunda in marmore Delphico : tertia in marmoribus, & marmis ab imperio Romani Imperii, & in Exemplaribus unciali characteri scriptis semper : quarta in marmoribus Neapolitanis, & in Libris a X. sæculo : quinta in Libris unciali characteri scriptis ab VIII. sæculo, & multis posteriori ævi : ultima in Codicibus a IX. sæculo.

F. *Forma* hæc habet formam in vetustis marmis, & marmoribus, & in Alphabetis Græcis, Latiniæ manu conscriptis ab usque XII. sæculum : secunda in vetustis libr. : tertia in quædam Inscriptione Augustanæ tempore : quarta in marmis Gallicis, & nonnullis quæ in aliis ejusdem dicitur ævi.

G. Prima forma antiqua est, & vulgaris usæ : secunda in Inscriptionibus Jonicis : reliquæ postea in Codicibus conspiciuntur.

H. Hæc forma pro Græcis tantum apud veteres in usæ erat : secunda, quæ est E vulgaris, pro Græcis adhibebatur antiquis : tertia in Epitaphio Cosiræ : quarta, & quinta a IX. sæculo vulgaris factæ.

I. Sic antiquæ scribitur : secundam formam videre est in marmore Fanestano : tertiam in Inscriptione Delphica : quarta est sub iconæ Theophrasti Romæ, & alibi : quinta vera forma est, & non infrequens : sexta in antiquis Tabulis Siculis Gallicis : septima in Codicibus

Codicibus antiq. caractere scriptis a VII. vel VIII. seculo reliquis a IX. seculo vulgari sunt.

L. Prima forma formæ semper invenit.

K. Prima forma p̄s̄i est, ac deinde continet usq. i secunda Antiochenam; tertia a VII. seculo usurpata fuit relapsa ab IX. seculo in Libris usam obtinere.

A. Hæc forma p̄s̄i est: secundo prodit ex marmore Basiliensi, & ex marmore Demet. tertia ex alio marmore Basiliensi, & marmore Nisib. tandem in numeris inanis pro anno significando ponitur: quarta IX. ut patitur, seculo in libris adnotata est, ut etiam quinta: sexta in Etchologio-Basilienis: septima vulgari est usus.

M. Ita p̄s̄i scribitur, altera item vetus est: tertia in marmorebus non paucis: quarta in marmore Amyntæ, & alia: quinta in aliquot vasis marmoreis, & in Manuscriptis compluribus antiq. caractere: sexta in Codice Laſtani: septima inter antiq. litteras VII. VIII. & IX. seculi: octava & nona à nono seculo in Codicibus: decima in marmore Cypriote primo cap. 4. fol. 31. ultima in Mss. vulgari est.

N. Prima forma p̄s̄i est: secundo in Inscrip. Jonicis: tertia in marmore Amyntæ: quarta in Inscrip. tione Pape Diodoti: quinta in Glossario Laſtani: quarta sequenti: h. IX. seculo vulgari sunt: decima in Inscrip. tione Cypriote primo cap. 4. fol. 31.

O. prima forma antiq. ante Chrifti ortum 470. videtur adnotata, cum p̄s̄i scribitur per secundam videlicet X. & r. exprimitur: tertia in aliquot marmoreibus apud

apud Græcorum p. LXXI. & in vetustissimis Libris occurrit: quarta item in aliquot marmoribus: quinta in numeris Antiochorum: sexta, & septima in generis Basilidianorum: octava in vetustissima biga. characteris unciali quadrato, & rotundo: ceteræ in Codicibus à VII. seculo repetuntur.

O. Prima forma semper vitæ vitæ est: secunda in numis Amyntæ, in vetustissima marmoribus, atque in generis Basilidianorum patrum: tertia in Tabula Sicula Gualtheri, aliisque marmoribus: quarta, quæ est punctum quadrilaterum, in numis Philippi Macedonis, aliisque: quinta, & sexta in generis Basilidianorum: septima oblonga in Cod. VIII., & IX. Græc.: postrema vulgaris est.

II. Prima forma antiqua est: secunda item in marmoribus vetustissimis patrum habetur: hæc postrema vulgares in Codicibus à IX. seculo.

3. Invenitur hæc est, juxta primam, & secundam formas in aliquot vetustis Mss. occurrit: juxta tertiam in marmoribus Onnicæsiis.

4. Invenitur hæc est, frons illam etiam formas ex vetustis Libris minor.

P. Hæc forma præca est: secunda habetur in marmore Basilidiano: tertia in columnæ Farnesiana: quarta in Delica inscriptione: quinta in Inscriptione Athenicæ An. Christi 13. vel 14. postea: sexta Basilidianorum: septima in marmore quadam: reliquæ vulgares.

X. Si præca scribitur: secunda forma est in marmoribus Basilidiano, & Farnesiano: tertia in quibusdam

dum membris, & in numero pertractis: quarta in Definio marsson, & in numero Aſſis: quinta in membris ab iſto Auguſtorum, & Cæſarum frequenter, ut etiam ſicis, que una in Libris quadrato, & ſextido unciali caractere ſcriptis ad aliquid VII., vel VIII. ſeculo deprehenditur: ſeptima in Libris VIII., & IX. ſeculi, qui uncialibus oblongis literis ſcripti ſunt: poſtremo à IX. ſeculo vulgari ſunt.

T. Hac præſens eſt, vulgariſque forma: reliquæ à IX. ſeculo conſpiciuntur.

Υ. Hac forma antiquè ſcribentur: ſecunda eſt in numero Anonymæ: tertia in marſone Antiocho, & in Anonymæ Inſcriptionibus: quarta in generis Baſilidianorum: quinta in Epiſtapho Diocletii Pape: ſexta in Chryſoſtomo Inſcriptione: ſeptima in Codiceſſi VI. VII. VIII. & IX. ſeculi unciali caractere deſcriptis: tres ſequentes à IX. ſeculo deprehenduntur: ultima in Inſcriptione Cryptoſt. ſecunda cap. 4.

Φ. Ita præſens effingebatur: ſecunda forma habetur in calce literæ vetuſtiſſimæ Theophreſti Romæ: tertia in Nymphodori Inſcriptione, alioque: quarta in marſone quodam Inſula Syro: quinta in generis Baſilidianorum: tres ſequentes in Lib. à IX. ſeculo: poſtremo in marſone Cryptoſt. cap. 4.

Χ. In omnibus literis eſt ſere marſone à præſenti figura: ſecunda à IX. ſeculo vulgari eſt.

Ψ. Præſens deſinit a præſenti forma: ſecunda in generis Baſilidianorum, & in Lib. unciali caractere VIII. & IX. ſeculi: tertia vulgari eſt à IX. ſeculo.

Ω. Hac

Ω. Hæc forma ante Christum usque usque 470. inducitur est; prima usque per secundam O simpliciter scribatur: tertia in Nymphædori inscriptione est: quarta in Tabula Siculis Gallicis: quinta in marmoribus Occidentibus: duæ sequentes in marmoribus: octava in marmoribus, & maxime passim ab Imperio Augusti, in Libris icon omnibus reperitur: nona in Chyndonæis inscriptionibusque i IX. sæculo vulgaris fuit usque.

Quod ætatis verò fuerit, quæ in inferiori Tabula per se representatur, conside. Cap. X. p. 79.

APPENDIX

Bibliothecarum, quas in diverſis Operis indicibus locus non fuit.

De Bibliothecis Orientalibus.

Post captam Conſtantinopolim variis in locis manſere veterum Bibliothecarum reliquæ, quas memorat Antonius Verderius, & poſt eum Antonius Puffinus. Multas etiam ad hanc usque noſtram aetatem deveniſſe narrant.

In Monasterio S. TRINITATIS in CHALCE Inſula prope Conſtantinopolim Manuſcripti Codices Græci exſtant, ſed numerus pauci.

In MONTE ATHO variis eſſe reſert Bibliothecas Joannes Comnenus in deſcriptione Monte Atho: minimam.

In Monasterio Magnæ Leonæ, ſupra Narthecem eſt Bibliotheca mirabiliſſima; in qua reperiuntur Libri multi veteres Muſtretiſſimi à Viris ſapientibus, & eruditis deſcripti.

In Monasterio VATOPEDII ſupra Narthecem eſt Bibliotheca ditiffima, & in Scophylacio alia item reperitur multis, & utiliſſimis inſtructa Libris.

Id

In Monasterio ISERORUM, Bibliothecae sunt tribus in locis opulentissime, Libris multis veteribus & novis instructae, & Chrysobullis multorum Imperatorum, Patriarcharum, & Authentiarum.

In Monasterio DIONYSII, Bibliotheca est ditissima, & circum porticus ad prospectum, in qua varia multorum Imperatorum Chrysobulla, ac Chartae sigillatae Patriarcharum, variorumque Authentiarum.

In aliis hinc Graeciae Monasteriis habentur Codices supersunt non haec vult: haecque in primario dantibus. Jacobus Sponius in Literariis narrat, Carcyra prope Hieronopolim Ulad Crescensius multos Codices Graecos esse, inter quos 20. Graecae Historiae, Medici.

In Zacynthe Insula Agapetum Papam Bibliothecam habere, ubi Codex nundum editus de Vita SS. Patrum, Archiepiscoporum, Abbatum, & Caligularum.

In Monasterio PENTELI, prope Athenas, multa sint Patrum opera in MSS. haberi, refert idem Sponius.

De Bibliothecis Occidentalibus
posteriorum temporum, ubi
Codices Græci extant.

IN ITALIA.

ROMÆ.

BIBLIOTHECA VATICANA Græcorum Manu-
scriptis nullis ceteris completitur, quæ inter Libros
multis sunt vetustissimi, præcipueque. Ea
præcipue à Nicolao V., deinde à subsequentibus
Pontificibus, cæteris generis Manuscriptis, spe-
cialissime Græci multis auctis sunt.

BARBERINAM Bibliothecam ex multis,
quas habet, Libris Mss. Græcis 500. et rē am-
plius (inter quas non pauci vetustissimi, et ceteris)
præter alios Orientalium linguarum Arabicæ,
Persicæ, Turcicæ, Syriacæ, Chaldaicæ, Arme-
nicæ, Ethiopicæ, Copticæ, Hebraicæ, et Samaritanæ,
affertare narrat mihi V. E. D. Philippus
Vialis Hieronymachus Cyprioferratensis, et Emi-
nentissimi Cardinalis Francisci Barberini Biblio-
thecarius.

Eminentissimi Cardinalis OTTOBONI
Bibliotheca Codices habet Bibliotheca alios de AL-
TAEMPS, aliosque multos, inter quos Græci
sunt tantummodo 400.

CRIG-

CHIGLIANA ad 30. Græci Codices habet, quorum quidam magis pretii sunt.

In Bibliotheca S. MARLE IN VALLICELLA aliqui Græci Codices, Latini multi reperiuntur.

In COLLEGIO ROMANO RR. PP. Ysaïarum Codices Græcos non ita magis numero exhibere solent.

In Bibliotheca Illustrissimi Archiepiscopi DOMINICI PASSIONEI. 200. circiter Græci Codices servantur.

De Bibliotheca RR. PP. S. BASILII vide *supr.* pag. 49.

De Bibliotheca CRYPTOFERRATENSI vide *supr.* pag. 46.

NEAPOLI.

In Monasterio S. IOANNIS DE CARO-MARLA, Augustinianorum, extant Codices Græci 100., ex quibus notissimi, extantque sunt.

In Monasterio CALABRE Ord. S. Basilii Magis multi varii in hæc Codices Græci reperiri solent.

IN SICILIA.

In Monasterio S. SALVATORIS Messanenſi 150. servantur Græci Codices: plerique veteris SS. Patrum opera continentur.

In aliis locis Monasteriis **ORDINIS S. BASILII** Græcos haberi Codices non paucos computari est.

IN HETRURIA, SENIS.

In **NOSCOMIO** exstant aliqui antiquissimi Commentarii sive *S. Joannis Chrysostomi in Joannem*.

FLORENTIÆ.

Bibliotheca **LAURENTIANA** Codices Græcos Min. habet circiter 1000. A Casina primæ, dicitur à Laurentio, reliquisque Magnæ Hæreticæ Ducebus collecta est.

De Bibliotheca **S. MARCI** R. R. PP. Benedictinorum vide supr. pag. 80.

In Bibliotheca **S. MARCI**, Dominicorum, inter Codices præsertim 40. circiter Græci tantummodo recensentur.

BONONIÆ.

Bibliotheca est **CANONICORUM REGULARIUM**, de qua vide supr. pag. 61.

VENETIIS.

Bibliotheca **S. MARCI** Codices Græcos omnes Cardinalis nostri *Bessarionis* ad 600. circiter habereque (si forte) triginta millia aureorum prole à *Bessarione* impulsi sunt.

In

In *Archibus CAROLI GRIMANI* Patriis
Veneri Bibliotheca est Codices Græci instructa,
ut ajunt, plus minus 60.

Bibliotheca *II JOANNIS & PAULI*
Domitiorum Cod. Græci continent circiter 20.

In Bibliotheca *V. CI. BERNARDI TRE-*
VISANI nobilis Veneri Cod. Græci sunt non pauci.

Sunt etiam Veneri Musæi nomenclæ, in
quibus Græci Codices reperiantur, ut illud Excel-
lentissimi *Patrii Tuffaleti*, in quo 80. numeran-
tur; *Musei Typicæ Archiepiscopi Philadelphina*,
in quo 50. circiter, et alia; de quibus, aliisque
non Bibliothecis, non Musæis agit *Philippus*
Theophrastus in Libro de Bibliothecis Veneris.

PATAVII.

In Bibliotheca Canoniorum Regularium
S. JOANNIS IN VIRIDARIO, 60. circiter
Græci Codices sunt.

In Bibliotheca *S. JUSTINÆ* admodum
pauci: in *THEATINORUM* paucioribus *COR-*
RADINÆ pauci: in *Nicolaï Trionfanti* 40.

MUTINÆ.

Bibliotheca *Serenif. DUCIS Mutinensis*
Mn. Codices Græci multos habet.

PARMÆ.

In Vestibulo quidem exstant duo scripta, af-
fer-

scriptis adveniit circumquaque clausa, ubi Codices
 Mss., inter quos praevalde dabo Graeci non pauci, ab
 aliquot aetate inutiliter serventur.

MEDIOLANI.

In Bibliotheca AMBROSIANA Codices
 Mss. multo sunt, inter quos Graecorum numerus
 non multum abest ab 500. vel 600.

IN GALLIA.

LUTETIÆ.

Bibliotheca REGIS CHRISTIANIS-
 MI à Francisco I. Graeci Mss. primis comple-
 tata est; deinde à subsequentiis Regibus, me-
 morisque ab Henrico II. Henrico IV., ac demum
 sub Ludovico Magno aucta est manifeste. Vide
supr. pag. 52. *in fin.*

De COLBERTINA Bibliotheca. *Vid. supr.*
 pag. 41. *in fin.*

COLLINIANA Codices multo instructa
 Graeci Codices habet circiter 400.

In Bibliotheca Illust. D. HARLETI multo
 Codices Mss. habentur, ac in illis Graeci aliquot opor-
 tue sunt.

De Bibliotheca COLLEGIJ LUDOVICI
 MAGNI. *Vid. supr.* pag. 69. *in fin.*

De Bibliotheca SGERMANIA PRATIS.
Vid. supr. pag. 43. *in fin.*

MEL-

NESMUNA Codices habet bene multos,
Græcos autem circiter 100.

Bibliotheca Illustris. D. FOUCADY inter
multos Mss. exemplaria 30. circiter Græca habet.

Bibliotheca DOMINICANORUM in Vice
S. Honorati Codices Mss. non paucos habet, in Af-
que Græci circiter 20. sunt.

Bibliotheca RR. PP. GRAYORII, in ec-
clesiâ Vice, Codices habet non paucos, inter quos
Græci nonnulli.

In **Bibliotheca clariss. EUSEBII RENAU-
DOTII** Græci aliquot Codices, inter alios multos.

In **Bibliotheca clariss. V. STEPHANI SA-
LIZII** multi Codices Mss. sunt, Græci autem 30.

REMIS.

In **Bibliotheca S. REMIGII RR. PP. BE-
NEDECTINORUM**, habentur, inter exempla-
ria Mss. bene multa, Codices Græci circiter 60.

ÉBROICIS.

Bibliotheca S. TADRINI Ébroicensis RR.
PP. Benedictinorum Codices Græcos Mss. habet
circiter 30.

DIVIONE.

In **Bibliotheca Illustris. D. BOUHIER DE
SAVEINI**, inique DD. DE LA MARE, &
LANTIN habentur Codices Græci pauci.

TURONIS.

In Bibliotheca Ducis DU POIRIER Castellani Mss. Græci habet paucos.

IN ANGLIA,
OXONII.

In Bibliotheca BOOLEYANA, ex BAROCLIANA Fortis, manuscripti Codicibus 246.

In COLLEGIO UNIVERSITATIS, et in BALIOLIENSI paucissimi in MERTONENSI assipuit.

In COLLEGIO NOVO ad 60. circiter.

In LINCOLNIENSI paucissimi.

In Collegio CORPORIS CHRISTI Græci Codices circiter 20.

In Collegio S. JOANNIS BAPTISTÆ paucissimi assipuit.

In Collegio S. MARIE MAGDALENÆ in CANTABRIGIÆ.

In Collegio S. EMANUELES pauci.

In Collegio S. TRINITATIS circiter 20.

In Collegio SIDNEY-SUSEX pauci.

In Collegio CAÏO-GONVILLENII pauci.

In Collegio S. BENEDICTI item.

In Bibliotheca Publica pauci.

In Ecclesia Cathedrali VVigil-Manasteriorum admodum pauci.

In Bibliotheca ISAACI VOSSII Codices
Graecis mss. 214.

LONDINI.

In Bibl. ABRAMI SELLERI *manuscripti*.

In Bibliotheca THOMÆ GALE *ms. 200.*

EDUARDI BERNARDI Bibliotheca

paucos Codices Graecos habet.

Bibliotheca JACOBÆ Codices Graecos
habere dicitur 42.

Bibliotheca GEORGI VVILERI Codices
Graecos afferunt 79.

Bibliotheca JOANNIS MORI Episcopi
Norwichei Codices Graecos continet paucos.

IN GERMANIA.

De Bibliotheca CASARÆ. Vide supra
pag. 42. *in fine*.

MONACHII.

In Bibliotheca Serenissimi BAVARÆ
DUCCIS, & Electoris, dicitur seragliano duo Graeci
Codices recensentur in Catalogo Inpositivis edito
anno 1602.

AUGUSTÆ VINDE-
LICORUM.

In Bibliotheca 122. Graeco Codices continet
Catalogus editus an. 1595. à Davide Heßelbe-
ro auctore.

BASILEÆ dicitur Bibliotheca esse multis
Græcis inſcriptis suis Codicibus.

IN BATAVIA.

LUGDUNI BATAVORUM Bibliotheca
 est, in qua, inter suos Codices, non pauci *Græci*
manuſcripti sunt.

LOVANIÆ.

RR. PP. JESUITÆ Codices *Græcos* esse
 nos, qui olim *Juſti Lipſii* fuerant, habere dicuntur
 à *Miræo* in *Vita Juſti Lipſii*.

Finis Græcæ Palæographiæ.

D E R E C T A

Græci Seruanti Pronuntiatione.

D I S S E R T A T I O.

NON abs re fore duximus, si Græcorum Palæographiam breuiter iam complerem, de ymo etiam eorundem, ac germana Pronuntiatione tuncipèr differemus. Res ante hanc dubiam Recentiores quidam, Viri ceteroquin Docti, in dubium reuocant controuersis suis, sed immeritè, ut ex dicendis patet.

C A P U T I.

De Literis B, & Γ ante γ, α, Ε, Χ.

Primo, ac potissimum differentiæ causam inter doctos probent due literæ B, & Γ postea ante literas γ, α, Ε, Χ.

Mikentibus, Scapula, & alii quæsiplurimi conuendunt B diuersimodè pronuntiantiam esse, non verò in illis V consistat; idque probent Hebræis, Latinis, Gallicis &c. vocibus, in quibus B Græcorum, ut B latinam diuersimodè profertur. Infuper ex ipsius literæ B figura, que Græcis, & Latinis eadem est. Sed his omnibus rationibus se reperitur.

Ac primò voc Hebræa Dyb, ex qua B Græcum nomen habet, semper que ad se statum possidet, ut notat Vossius lib. 1. Græcorum c. 27. idèque ad B Græcorum multiformè pronuntiantiam apparet conuenit.

Lati-

110 DE RECTA GRÆCI SERMONIS

Latini vocis *B* fiam, cum *V* consonante alibi con-
 fiderent, ut ipsi Grammatici viciniam soni perturbati
 unam pro alia scribi passim: hinc *brum*, non *ver-*
nam, *brum* non *verum*, *brum* pro *verum* scribi in-
 jure Adamantius Martyris. Quin etiam in Nomen
 Trajani Caesaris apud Oceanum *DANUVIUS*, & *DA-*
NUBIUS provinciali maxime legitur. Hæc quoque invicem
 probant vetusta marmorea passim occurrentia apud Crute-
 rum, Reinesium, Faberium, aliisque quibus addere hic
 juvat inscriptionem (a) vid. pag. 84.) suppositivè tra-
 tum, in qua videtur esse *PRIMITIVO* pro *PRIMITI-*
VO, & *B. A. XII. tempore DIXIT ANNIS XII. pro*
VIXIT &c. ut in subjecto Schæmæ ad autographi si-
 dem exarato animadvertis.

apud Crute-
 rum in Tab-
 ula de Ge-
 ographia

Sed quid Germani! nonne tollis est illa *Zepf*! *et aliter*, *et aliter*? hoc *Quid Cæli*! *Scio* nonne apud illos est *βη*, *et aliter* *et aliter*, *et aliter* *et aliter*? Quis etiam apud ipsos Græcos *βη* in *φ* mutatus est, adeo loquitur, pronuntians illud falsè tradidit: In cuius enim *βη*, & *βη*, *βη*, & *βη*, *βη*, & *βη*.

Cur item Græci ex Latino *Præfatus*, *Regimen*, ut *Herodotus*; *Quæ*, *aliter*, ut *Hesychius*; *Nomen* *comens*, *et aliter*, ut *Strabo*, effugerant? Germani non ita scripserunt, nisi *V* consonantis possiderent. huc illic litteræ tribuissent. Accidit, quod in libris manuscriptis, & quidem antiquis, & ætatis, scripserunt alio characterè a Græcis exantur *β*, videlicet ad formam u Latinorū; ex quo utique apparet, Græcos optinè scripsisse, *βη* a *β* litteræ u possiderem possidere. Verum quidem est, quædam illas litteræ eandem esse cum illo litteræ quid adeo? *βη* a Græcis a Latinis pronuntiationem edidit?

Audiam tandem Magister *Schlegel* de *βη* litteræ de instructa *Præfatus* est pronuntiatione Græca *Latine* *βη*, non Græci antiquorum hoc modo pronuntiant, sed ita pronuntiant intelligunt.

Quod dicitur
in Nomen
et aliter

Ab hæc litteræ non probatur mutatio *V* *Γ* in *N* uti aliud *γ*, *α*, *ε*, *χ*. Quæ etiam, inquit, ratione *N* converterit in *Γ*, ut ipsum dicit *γ* sicut *γ* pronuntiatione? Aut quid obstat, quominus duplex *γ*, ut duplex *gg* in voce *agor* emittatur?

Sed hæc sicut verba sicut, non rationemque in suis abest illi dicitur una sententia dicitur Illustriam Vir-

non Nigelli solent, & Victorini. Alter siquidem ait: Inter Latinos N, & G ipsi alii uti, ut in nomine argus, & argus, & archus, & incipit, & curvus, & legimus; in multis tamen his non tenent N, sed adhibentur positae. Nam N non est, argus indico est; alii si in latere est, argus palatum arguerit. Alter vero haec habet: Graeci cum scribant ἀργύριον, ἀργύρι, & similia, si syllabam AN sequatur syllaba, quae incipit dicitur à G, & à C, convertunt N in litteram G, & pro N, G scribunt, ut ἀργύριον, ἀργύριον, ἀργύριον, cum inter N, & G veritas sonat utriusque probata.

argus ut est
sonat ut
argus, ut est

Verum ad exempla vocamus. Non raro in Libris Nativis, Lapidibusque N expressit positae ante quoddam litteram. Et quidem in Codice Parisiensi Epistolaram Paulinarum (Rom. c. 14.) ἀργύριον positae pro ἀργύριον. In Codice antiquissimo quatuor Evangelistarum, Aethiopicis Basilicis legitur ἀργύριον pro ἀργύριον. (Math. c. 19. v. 13.) & verba alia sequitur ἀργύριον pro ἀργύριον (Luc. 1. 37.) In numeris quatuor libris promissis cum videtur ἀργύριον, & ἀργύριον, ἀργύριον, & ἀργύριον. In Lapidibus Graecis monumentis Cl. Sponziano argenteis, & ἀργύριον scripta observantur.

cod. lat. par.
libell.

codex syriac.
quod est
numerus

Quid si nomine Latini ipsi hoc γ in manifestarent? namque Syrac incipit ἀργύριον Evangelium, ἀργύριον archi, ἀργύριον archibus manserunt; & γ ante γ, κ, & χ per se facti expressit? Utinam haec sermo antedictorum, qui talis adhibetur: quidem non comprehenderentur a Latino Viro Scilicet his verbis: Nominis nostri hodie curus arguerit; & cum utriusque

ita Latine Græci aliquid dicunt, legunt pronominale distans, *Quid dicunt de nomine dicitur? an patet appellat antiquè pronominale, si patet, quare ergo Latine per N angitur? Quid de dicitur, ambigunt testari? an dicunt apponit? cur ipse non apponit? quid quid in quodam fano legitur AN- KTPA?*

CAPUT II.

De littera H.

*Quid sit
dicitur in
dicitur per
in a pro-
nominale.*

Sed positum est, ut de *Ἡ* ageretur. *H* non apud Latinos vocatur in E, ut vocatur E Latine in *H* non, inquit Enstius: ergo littera forma est in utraque littera. Item autem querit, cur = à Latina Græca verba *ἡ* agerentur, ut patet in I, nisi fortasse in vestro ab *ἡ* sit, sed in E preparat vel forte, vel longæ? Micharchius aliter, *Legimus a Justinianum vocari ἡ*, qui vos qualem aliter *ἡ* legimus profertur, nec non videt. Ita vos in antiquari, aliquid post ipse. Utrique magis hanc firmam sententiam, arguit nos (qui anquam *ἡ* tenet) hanc omni colorem, copulatum, & penultimam gurgula, ut in Dipshongtan Dissertatione appareret.

Quæ itaque, & Micharchius producit in mediam veritatem illam, quo Cræsus orationem vocat expressit.

Quæ veritas dicitur in fano sit in dicitur in fano.

Ita fano in fano sit in le dicitur in fano.

Et fano Græci ab eodem fano caput faciunt, *ἡ*,
in eorum

Et omnia *ἀσέβεια*, teste Varrone; quod se, non ut lo-
nare videatur. Unde Andreas Helvigius ita concludit:
Si illi dii veteris Graeci legissent ut tu, superstitio est veteris
religionis vestigia, nec deorum, sedem vna generalis
aliam à vestris potere tutum debere.

*Astronomi se
pro aliam
religionem.*

Hic usque vestra abentem: quibus singularem
faciem scitis. Ac primo dicitur, Erasmi propositionem
certum non satisficere, idque non tot, quam pluribus pro-
barum exemplis. Latini enim a veteris gentis, a *γυνή-
vay* gentis, a *δούλου* domitor, a *δουρί* domitor, a
πρῶτον rursus, a *δουλοῦ* dominus, a *τὸ ἐκ μῆτι* mentem
efficiunt per I semper, non utem per E. Item Inter-
preti Codicis Sacri, qui Contra maximè locutus est, a
Graeco *κατακλιτὸν* Cataphicti, ab *ἡ* *ἑρ*, *ἡμῶν* *ἡμῶν*,
a *κατακλιτὸν* Cataphicti, a *κατακλιτὸν* Cataphicti,
Syrac autem Cataphicti. Graeci vnae vocem a La-
tino *Castro* *castellum*, a *Castro* *castrum*, ut M. Basilium?
ab *Πρωτοῦ* *ἑρῶν*, ab *ἀγρίων* *ἀγρίων*, ut Dio-
nysius Halicarnassensis vocem a *Πρωτοῦ* *ἑρῶν*, a *Μαθη-
ται* *μαθηταί*, ab *Μαθηταί* *μαθηταί*, ut Strabo Geogra-
phus, formavit? Ab *Ἠελβη* *Ἠελβη* *Ἠελβη*,
a *Βασιλῶν* *βασιλῶν*, a *Βασιλῶν* *βασιλῶν* *βασιλῶν*
dicitur. Sed ad Latinos revertamur. *Ἠελβη* *Ἠελβη*
autem vocem in epistolis, *Ἠελβη* *Ἠελβη* in archaico, *Ἠελ-
βη* *Ἠελβη* in *Λεοντοῦ*, *Ἠελβη* *Ἠελβη* in *Πατρι-
στοῦ* in *Ἠελβη*, *Ἠελβη* *Ἠελβη* in *Πατρι-
στοῦ*, *Ἠελβη* *Ἠελβη* in *Ἠελβη*, *Ἠελβη* *Ἠελβη* in *Ἠελβη*,
a *Βασιλῶν* *βασιλῶν* in *Ἠελβη*, *Ἠελβη* *Ἠελβη* in *Ἠελβη*.

Justinus ἀσπίδα in epytali. Eoquid utquam critica in casibus Græcæ illi assisio idest dicitur, qui proce Ecclesia non hui, vel hodie usq̄ est, sed ab antiquissimo tempore, ut a Gregorii Magni Epistolæ accipimus.

Illa addit, quod quartæ a Græco ἀσπίδα Ἀσπίδα, a ἄσπις dicitur, a ἀσπίς Græcæ, & sensu formæ Latini, ἀσπίδα in citato Codice Basilicensi, ante mille tantum annos curato, legitur ἀσπίδα, ἄσπις, ἀσπίδα, ἄσπις ἄσπις expressis. Cur hoc in Libro in ipsa Græcæ a Græco viro descripto, nisi quod pronuntiationis similitudo adscribendam deesse? Denique in vetusto Codice Cryptof. LL. p. 22. ἄσπις per ἄσπις in eodem Casu saepe scribitur, ita ut illud ἄσπις si non solum indicet ἄσπις, cujus loco positur, antiquam se sibi consonam pronuntiationem, sed citari Casum ἀσπίδα, litteram scilicet initio trochæi congruentem, obliquat: quod quidem casus non cedit.

Unde autem factum sit apud Archæos, ut ab ἄσπις in E Latine, & vicissim E in ἄσπις Græcorum, ab ἄσπις in E Latine, & hoc in ἄσπις Græcorum, transmutaretur? Respondet, hoc discrimen inde orturum, quod priores orthographiam, & leges Grammaticas, posteriores solum eorum Græcæ usquequaque observarent: presertim cum ipsi Romani E solum dubio loco pronuntiare cœperent. Quo autem in re hæc variæ litterarum conversio nobis patrocinetur Adversariis, notandum sibi intelligo. Nec magis percipio aliam ab Mækenbio exemplam in vocabulo ἄσπις, cum longè ab ἄσπις sit, ἄσπις pronuntians ἄσπις E. Itaq̄, quod ἄσπις

Essentiali locum. Primum inque hinc habet: *ἄν τι μὲν
ἀναγὰς τῆς λέξεως ἴσως ποιεῖται ἢ τῆς ἀπορίας ἀναγὰς
οὐκ ἔστιν ἄλλοις ἀπὸ τῆς λέξεως ἢ τῆς ἀπορίας ἀναγὰς.*
Aliter verò: *Ὅτι κατὰ τὴν ἀπορίαν ἢ τὴν ἀναγὰς
ἢ τὴν ἀπορίαν ἀναγὰς ποιεῖται. Πρῶτον αὐτὴν ἐπισημαίνουσαν
ἐστὶν ἄλλοις, ἢ τὴν ἀπορίαν ποιεῖται.* Quibus verò
proprie distinguitur naturam Ovicularum sonum ab illo,
quem Aristoteli incole sibi tribuant. Quid, quæso,
opus fuisse hac distinctione, si *ἢ τῆς ἀπορίας ἢ τῆς ἀναγὰς*
locum, quod legitur non Pronunciationis exponant?
Quid obstat modo, si in Cætri versiculo si non se lo-
quens, cum ex citatis Auctoribus constat, veterum
originem ita expressam fuisse? Sed frivolum hujusmodi argu-
mentis (Platonis pariter dictum sit) insignem veritatem as-
serni locum apponemus: *Ὅτι ἀναγὰς, ἢ τῆς ἀπορίας ἢ τῆς ἀναγὰς
ἀναγὰς ποιεῖται. Νῦν δὲ ἀναγὰς ἢ τῆς ἀπορίας ἢ τῆς ἀναγὰς
ποιεῖται. ἀναγὰς ἢ τῆς ἀπορίας ἢ τῆς ἀναγὰς ποιεῖται. ἀναγὰς
ἢ τῆς ἀπορίας ἢ τῆς ἀναγὰς ποιεῖται. ἀναγὰς ἢ τῆς ἀπορίας
ἢ τῆς ἀναγὰς ποιεῖται. Πῶς ἐστὶν ἄλλοις.*

Cum hoc argumentum dupliè celebri Schæffli
observatione, ab ea ex inscriptione Herodis Attici peti-
ta, que sic habet: *ΕΠΙΕΛΠΑΝΕ* pro *ἐπιελπῶν*, et pro
et pariter. *ἢ τῆς ἀπορίας ἢ τῆς ἀναγὰς ἀναγὰς ποιεῖται,*
*ἀναγὰς ἢ τῆς ἀπορίας ἀναγὰς ποιεῖται, que secundum consuetu-
dinem veterum facta, veterum, ἢ τῆς ἀπορίας ἢ τῆς ἀναγὰς
ποιεῖται.* Aliter verò hinc est: *Lexem secundum
Græcos (sed non secundum Græcos Orthographos) γῆρας
et γῆρας dicitur dicitur, sed Pro Græcos per I muta-
tionem, ut veterum γῆρας, ἢ τῆς ἀπορίας, ἢ τῆς ἀναγὰς, que numero veterum.*

CAPUT III

De littera Y.

NUUM celebris est, vñ Y inoffensivè Adversariis ex-
hibita argumenta perpendenda. Ac primò sic illi
ratiocinantur. Hoc genus, id est $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, apud Latinos
comperitur in V, ut constat ex multis exemplis. Ergò
ad illud procedit accede.

Quod est
in Y

Secundò Notat Grotius pag. 163. Latinos casse
sunt $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, illa autem non casitatem, ù Y idem,
quod $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$ valuerit.

Tertio: Ennius ad Ciceronem $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, Mi-
neritium ad factu $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, ad Ulpium $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, &
ad boves $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$ nos obligant, ut gravitatem hujus
littere sentiam adhibeamus.

Quodam adhibet $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$ $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$

Prout
Prout

Prout argumenta jam abis facti superius factum est,
cum Græci in scribendo α , & β pronominè possent uti-
perire ob facti similitudinem. Hinc invenies in Sacra Li-
tera $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$ (Numb. 22.) & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$ (Numb. 16.) $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$,
 $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$ (Math. 4. 2. Pet. 1.). In numeris vero antiquis
quod Occidentem conspicias NINEAM, & NTEA-
ON, ΣΙΠΑΚΟΤΕΙΟΝ, quod Strabo scripsit $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$
notum, pronominè posita. Eadem permutatione Au-
ctores Italiani in Epigrammatibus, olim scribant $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$,
 $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$: Invenies etiam
alibi $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$,
& $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$, & $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta$.

R

1000-

invenire. Nequam certe maleficia fuisse tunc crebra-
permutatio, nisi vicinitas potestatis eam produxisset.
Hinc adiciamus alteram Fella observationem. *Democritus*,
inquit, *per Anonymum Lætanum fuisse posuit, nominibus quibus*
Græci appellant Βελγος. Quis mirus Græci ipsi studeo
Latinam vocem per Y scribere solent per iobra expresserunt
Eccò contra Sytharum illi *Zytharum* (p. Cav. 1 1 p.) *Syl-*
tharum Σιθάρης vocant. Quid, quod & in Iphig-
enio Uxoris C. Julii Severi, qui in consularibus Tabulis
habetur ad annum Christi 155. *apostolice* legitur *Se-*
ptimus per Sytharum.

Verum quidem est, Y scripi in V, & V Latinam in
Y converti: sed non erat tunc V ferale sonare; nullus
enim, quod V Gallicum hostis vocant, quodque cum-
Imagis congruit, quoniam cum V ferat.

Græcè autem responderent, Latinos utique ca-
nisse *transire* græco, quod antiquitus ab Evandro
tam non accepit. Habebant tamen hec forma-
que exprimentes, V tunc, & I; Plinio aperit testatur
l. 7. c. 56. *antiquam Cœciliam* litteram vim in Latino
reperit. Eoque inde firmatur, quod Y in nominibus
tactuamodò Cœcili in Latino traductum dicitur. Quo-
propter plerique Latinosam hanc litteram in sua lingua in-
parvacantem esse putant; teste Terentiano:

Nihil Ausonio est quæ Y ferat.

Sed quid *Frasi*, quid *Melanchia* tam proleptice
exempla opponendum est? Superis in parit argumenta
obseruat, *Cæcili* vocem illis bellissimam ad hæc lingua
græcam formam, & sensum alteram animatum chro-

rem multitudine expressisse. Hinc Sallust duplex nomen
 Ciceronis habet *aiavxi*, & *aiavxi*. Solum generatum hoc
 sicut vocabulo vel expressit Aristophanes in *Alis*, pag.
 110. quod quid similitudinem cum Y habeat, per-
 soneque iudicet. Nomen quidem *aiavxi*; sed Hesyo-
 chus citat *Alis*, & Camillus *aiavxi* tribuit; quo-
 rum duosque nominata inter se adscripsit, omnibus com-
 pertum est. Rursus ergo ad eosdem pervi, *aiavxi* sig-
 nificari in his vocibus aliquantulum indolisit; neque
 certum litterarum sonum eisdem colligi posse. Nam ad
 Diphthongos properamus.

CAPUT IV.

De Diphthongis.

EX ipso vocis styro arguit Viri Docti, Diph-
 thongos *ai*, *au*, *oi*, *ou*, *ui* pronuntiandos esse, ut
ai, *au*, *oi*, *oi*, *ou*, *ui*. Quod enim significat diph-
 thongus, nomen duplicem sonum? Quare igitur altera
 vocalis profus absorbetur?

ai *au*
 Diphthongus
 nomen
 nomen
 nomen

Verum non ignorare, credo, Didascalisti, in-
 valde esse perni argumenta ab styro vocis; quod ratio
 esse originis in vocibus licet recessita. Non ignorant,
 Jacobum Pansam in suo de litteris libello contendere,
 diphthongos a contracto nomen accepisse quod quare-
 vis duae sint vocales, unam nihilominus sonum edunt.
 Quod, quod Carus Lanchetus Pansam in *Gramm. Græca*
 pertrahat, diphthongum e duabus vocalibus vim suam
 serventibus conglutinari, quod in *ai* diphthongo il-
 lustratim pronuntietur, *A* non videtur.

Proterea si Latine pleraque diphthongos sicut Simplici recte pronunciamus, quare Græcis duplici sicut pronunciasse dicimus? Certe Proficimus postquam diphthongos a leuorum phthongorum, ut est fortiorum compositiorum dicitur scriptis, non hoc modo dicitur: *Et quando à Graeco per aliquam profertur, secundum Græcos per A, et I scribitur, ut oculi, pilla.* Patet itaque dictam Auctoritati ex dictis duplicem arguere sonum, quem ante factum diphthos non auctori potest concedi.

Illud etiam planum est diphthongos inde dicitur quod deorum uocalem non comprehendunt, quantum ab utriusque elegantie, et suauitatis ergo vel abstergetur inter transiendum, vel in consocij positione transit, ut com modo sine oris hinc una uelut syllaba profertur queat. Seruat tamen uim diphthongus geminata in scriptura uiuendique confusiois causa, et in pronuntiatione eo tantum casu, quo diphthos utraque requiritur.

Transiunt modo ad peculiarem cuiusque diphthongi rationem. Pro *ai* hoc congruit Cl. Melanchon, Beza, et alii: Phalarcius in *Synopsi* l. 9. quest. 2. p. 737. scribit, = principum tenere in locum, quod scribitur *legi ism*, et *isim*, cum quibus ita positum, unam in syllabam uicere ueliat, sed proinde semper, et utroque *isim*, et *isim* simul sonant, et *isim* utitur. Ergo = ut ai, non ut e, sicut Elicium a Phalarcio profertur est. Quæstionum utrum dicitur, *isim*, *isim* a pro ai erudite.

Proterea non aduersus deinde ai, isim, non uelut a sicut similitudine dicuntur i

Et diphthos
ai = isim
isim.

Hæc tamen non obstantibus, variò contrahuntur, ut
 semper ut *Elamit* pronunciatur fuisse: idque licet an-
 gustare, primò ex vicinitate soni, qua vel decepti, vel ex
 sociali ratione alibi hæc vocem scripserunt *magister* pro
magister, *magister* pro *magister*, et pro *magister*, ut con-
 nere sit in multis inscriptionibus, et antiquis Codicibus:
 præsertim in illo celeberrimo Alexandrino, ubi *magister*
 pro *magister* ponitur, et vice versa *magister* pro *magister*,
magister pro *magister*. Item in libro Celsiano n. 1084-
 (quo verosimilem ex his, qui notant, nullam esse
 aliam putant vel docti) *magister* non semel commutatur in *magister*.

*Codex est
 Græcus, vel
 Syriacus*

Unde Solmsius: *Nec stragem velle locis reperitur
 in antiquis præsertim Codicibus Græcis. Item Noth in Spart. 1. d. 6.
 expedit hæc aliter: Græci *magister* pro *magister* scribunt:
 namque *magister* aliter scribitur esse auctor Giffardus, quod vulgo
 circumfertur, etiam in Græcis manebat: quod quon-
 dam legit in vetustissimo Codice Bibliothecæ Patavinae - *magister*
 pro *magister*, *magister* pro *magister*.*

Platarchus vero eodem in loco a nostris Adversu-
 ritæ laudato apertè exprimit, quæ ratio A præcipuum
 tenet in littera, et semper præcedat recte sit, Elicet
 quod syllabam unam hic concursus accipiunt confertit:
 idque hoc modo fieri, certum est: A præcedit, et cum
 ab eâ soni existeret cum I existeret aliter non posse,
 licet: et ad sonum *magister*, ut sonus ex utroque confertit,
 diphthongi natura ad exigentiam, confertur.

Ad authoritatem Quirilianæ dicimus, restant ra-
 tionem scribendi variis temporibus variè fuisse muta-
 tam, ut idem ostendit L. 1. *Sup. Crat. 6. 7. Cum quidem*

ut talis semper, ut Græci, uocabantur et; alii uero uocabantur per litteras in casibus anomorphosis scripturam, ut in quibusdam et u loco u uocabatur; inde factum est, ut alii semper uocaberentur per AI, AE, et E à Latinis uocaberentur et, alii Græcum, Latine aliter rationem significabant.

Quod si in pro Græcis uocabatur apud illam cum etiam eodem uocabi modo per AI, modo per E scribitur, huiusmodi uocabatur apud priores Latinos, ut etiam tradit Terentius Scamius, uocabatur inferat, loco dicitur non fuisse; profertur cum Grammatici dicitur inferat, AI à Latinis uocabatur Græcum esse, E Latine, hinc scripturam dicitur esse, uocabatur uero fere. Quod his Priuati uocabatur E quando à Poëta per dicitur profertur inferat Græcum, per AI et E scribitur. Itaque more Græcorum AI per diuocum dicitur à Poëta, loco E adhibetur; ergo et Græcum per se non sonat E, cum ita sonet tantum per diuocum cum apud Latinos, non apud Græcos, quibus facilitate est ponere uocabi pro uocabi: unde uocabi per se non sonat per, sed hoc est uocabi. Dicitur tunc Viri Docti, hoc dicitur ipsorum prononciationem non esse uocabi.

De diphthongis
et uocabi et u
et u uocabi
uocabi

Sed ad omnia minime persequendo, dicitur, quibus per est, ut uocabi uocabi, uocabi ad Diphthongos et, et u. Metastichus dicitur Y esse V Græcum, atque uocabi, que uocabi Y uocabi uocabi non possit. Terentius uocabi pag. 189. et:

Adferat cum dicit, et uocabi, sine Græcis uocabi:
igitur et non uocabi per et, et uocabi per et uocabi. Sed
... Nec

... *Nic defestentat iſſi*

Gratiſt egi

Apparet ex his in locis, & in (a) Tabula quaedam apud
Salomonem, quae hic ſubſcribitur, quae modo in pronun-
ciandam ſententiam eodem modo ſic (ut vides) ſcribitur apud.

ΘΑΕ ΠΕΖΟΝ
ΥΟΝ ΙΞ ΤΑ
ΒΟΑΙΑ
ΙΞ ΧΞ
ΝΙ ✱ ΚΑ
ΚΕ ΒΟΙΘΙ ΤΟΥΤΕ ΓΡΑ
ΨΑΝΤΑΙ ΑΘΤΟΝ
ΚΑΙ ΠΕΖΟΝ
ΤΑΞ ΙΞ ΤΑ
ΒΟΑΙΑ
ΑΜΗΝ.

Hae vobis ita ſunt conſtituta.

Et magiſtratus tu ſicut Γραμμάτιον, &
Βυβλίον τὸν γραμματικὸν αὐτῶν, & magiſtratus tu tu ſi-
cut αὐτῶν. Hae ſunt ad vobis.

(a) *Nic deſtente ad Teſtares Teſta Chriſtus vobis,*
et accipite tu, qui vobis ſcripſerunt, et iudice ad
Teſtares. Amen.

Hinc

(a) Hae Tabulae ſunt in plura pallia prope Almodivum in
vinea aperta ſunt. Invenitur vobis Tabula ſermonis profanae,
in vobis autem habetur Chriſtus. P. Salomon in Paganis, A. 121.

(b) In quibus locis, haec Tabulae ſubſcribitur Chriſtus, hanc
ſententiam, cap. Chriſti in die in ea ſcribentibus, autem. Sed poſtea
per eos impudenter aliam ſententiam dicit vobis in quibus locis
ſunt.

Hinc idem Salmafius: *In pronunciatione, scribiturque illis scriptor Græcorum vulgus: sic apostolus pro iudiciorum scribere videtur, et alia similia, de quibus alibi.* Hinc Clearchus apud Atheniensem *εργασίας* vocat, quod Sabelius scripsit *εργασιας*. Calanbonus quidem *αδύα*, & *αδύα*; Meursius verò *αδύα*, & *αδύα*, *αδύα*, & *αδύα* dei tradiderunt. In Notatis Serræ repetens *αδύα*, & *αδύα*. In Canonibus Concilii Carthagine habet anno 332. Notatis *αδύα*, & *αδύα* scribitur: de hoc sane propter vicinitatem, quam habet illa diphthongus cum β. & φ.

Latini autem rathes Y per V consonam expellere. Nam *αδύα* illi est *αδύα*, sive *Εδύα*, *αδύα* sive *Εαδύα*, *αδύα* sive *Εαδύα* sic. Quis enim in suis vocabulis sepius commutavit V in F, ut in rotulis Romanorum Latini videtur est: Sic *Fafianus*, & *Fafianus*; *afyphat*, & *afyphat*; *afypho*, & *afypho* scripta reperitur.

Respondet enim ad rationem Melancholi: Quod si Y est V Calliaca, ut faceret ipse Melancholus, cur ut Latini non ante, vel *ante* profecto Jobertus, qui locum ad VV Germanorum non ad V Calliacum accedit, talis doctissimo Grotio?

*Ad Beza in Libris de Act. Mexica c. 2. p. 117. nobis aperit qui ratione antiquitas *αδύα* pronunciatione: inquit enim: V quippe *αδύα* sibi ipse proponitur, ut videtur: Sed et *αδύα* *αδύα* locum tenet, cum vel Latini *αδύα*, vel *αδύα* Græci *αδύα*: Sicut ergo *αδύα*, ita et *αδύα* *αδύα*.*

*Beza de Act.
Mexica c. 2.
p. 117.*

Quasi itaque, conclusio cum Scyligero, non distinguit sonum *ae* ab *ae* i, sive ab *ae*, & *re* ab *ae* fano medio inter *b*, & *f*; nec repugnat Manutius in Libro de potestate litterarum.

Et, *ei*, *ai*, *oi* litterae simpliciter infra pronuntiantur. Sed cum Novembris hinc pronuntiantur ita ut *ae* repugnet; nostra scilicet pronuntiantur ratione firmata est. Ac primo ratio illa superior adducta, in his duobus diphthongorum (quae aeque valent pro omnibus diphthongis) recedenda est. Secundo, sic ut invenies in Libris, Nummis, Lapideisque antiquis *ae* pro *ae*, ut in Hispanota Salvastii Inscriptione: *Alba* *ae* *ae* pro *ae* *ae*, *ae* pro *ae*; & viciniam *ae* pro *ae*, *ae* pro *ae* & *ae* *ae* pro *ae* *ae*, *ae* *ae* pro *ae* *ae*, *ae* *ae* pro *ae* *ae*; & Sacerdotum *ae*, Graecos promittunt scribere *ae* *ae*, & *ae* *ae*, *ae* *ae*, & similia quamplurima. Praeterea *ae* = *ae* ut *ae*, quare Aristophanes in exprimens notatissima illa porcellorum vocem *ae*, a Viri Doctis *ae*, utitur *ae* i.

Prophetae
Epistolae
et. Manu-
tius.

Quod diphthongum *ae*, breviter dico, non qui procl simpliciter oratione, plerumque per *y*, vel *i* illam evanescit. Hinc *ae* *ae* *ae*, *ae* *ae* *ae*. Afferens vero ostendit, Vitruvius ut per *ae* *ae* scribere consuevit. Ex quibus liti constat, hinc diphthongum non ut *ae* sonare.

CAPUT V.

De antiquitate & fœlicitate Græcæ nosstræ pronunciationis :

Sæpi hæcque oblatum est, quædam dicenda sit
vota, & pensata Lingue Græcæ Pronuntiatio:
Nihil tamen mirabile, ut de rebus omnes tollantur dubium,
perjectis rationes ex duobus abscipiendis corroborare,
appellat, ab antiquitate scilicet, & fœlicitate nosstræ
Lingue, seu pronunciationis.

Ac priorem, ut verba ad rem conferamus, fœdita
inquiramus, à quo Caelso non illa Doctorem Virorum
pronuntiatio ortum habuerit (Cl. Voffius *Asylarch. L. 1.
c. 18.* ex relatione Haræsi Cotacoponi non totum hæc
refert verbum: *Andria M. Ruperus Reginum Professorem
Lingue Græcæ in Collegio Studiiensi apud Lotoman-
fiam, mox pro vicaria Præceptoris, nominatus, si habi-
tasse in Libroni Pedagogo unâ cum Erasmo, ac sequens,
si in fœdita cathedra abierit: Haræsiam autem Gloriam
manu Parisi Lotomanum tenuisse, atque ab Erasmo in Colle-
gium vocatum fuisse ad pronuntiam: quod cum tenuisset, quid
more cœsseret interrogatum, dixisse (quod in fœdita com-
positum erat, quid si erat Haræsiam plus facti verum nota-
rum Studiiensi, ac tunc cathedra) quædam in Græcæ
nosstræ Latinitate tenuisse, variâ ad cathedram ductis: quæ
longè aliam Græcæ sermonis Pronuntiatiorem assererent,
quæque talis in hâc pariter recepta est: non nempe
fœdita pro Fide fœdita, pro Ae fœdita, pro Ai ai, pro Ci ci,
&c. sic de cæteris: *Quæ scilicet, Erasmo paulo post conscrip-**

Quæ fœdita
cathedra
Pronuntiatio
est.

138

*ſibi Dialogus de reſta Latini, Graecique ſermonis Pronunciatione, ut uideretur haec ut ipſi ſeruentur; Et ſubſe-
 ſe Patre Miſſiſſi Typographo imprimendam: Qui cum
 foret alio occupatus remeſcit, nec reuſi ſe tam cito circade-
 re, quia uidebat, non poſſe abire; uenit Libellum
 Baſilicam ad Frobenium, à quo non impreſſas in lucem
 protulit: Porro Engliſiam, cognita ſuaſe, nauiculis in
 promouendam ratione poſſeſſe agere, nec Amica, quilibet
 ſua familiariter uideat, ut eam obſeruet, præcipi-
 ſi. In qua ut ſcilicet exhibeat Raderus ipſius Engliſi mem-
 ſcriptum in gratiam Danti à Geo. Biſſoni Præſcriptioni-
 ſermonem in uallo diverſim ab eo, qui poſſeſſe Danti,
 Et Indiſi in hac Lingua utentur.*

Itaque tota Lingua Graecæ Pronunciatione doctores
 ſcolorum (ut uides) ſtatim habet. Sortita eſt illa qui-
 dem magnam Parentem, Italiam dico, ſed haec in ſe
 egregie occupat. Non ita ſe nec habet in noſtra pro-
 nunciatione; cuius ſi ſtatim inquiras, ſeruoſam
 deprehendes; ſi ſubilitatem, perpetuam; ſi propaga-
 tionem, per totam ſibi totamque Orbem deſertam ſtam,
 ſeruoſamque dignoſce. Ita uelant Jacobus Argyropoſus
 Hieromonachus Graecus; ita Conſus in Terrogracia
 ita Schweiggerus Legati Caſari in Aula Turcica Conſer-
 uator; & Cl. Sponſius Medicus Lugduneniſis, qui Grae-
 ciam orientem, Achajam, Peloponneſiam, Thraciam,
 Aſiam Minorem, & plerique Regni mare Inſulas ſtu-
 diſſimè perſtraxit, omniaque Graecorum morum
 uti animo perſequeſcit; unde Librum editit graeci-
 ſtam, quo hanc ſeruum notitiam operantibus abunde ſuffi-

scit. De deinceps, et illa minutim, testatur consensu
 alio Inquisitio Promissionis in hoc Casco Cypriota-
 rum Monasterio, septem ab hinc seculis erecta a sapien-
 tissimis Viris Nilo, & Bartholomæo, quibus etiam illi
 Nationis Græci Monachi adjuverunt se, et validior, qui
 Monasterium S. Agathe ad radices antipæ Tufculi, ante
 ipsam Linguæ Græcæ ipsam, conditum incolabant. Nec
 credibile præfatis viderat, quibus cor unum est et una
 erat, in non unum casumque fuisse promissionis, in-
 quædamque rationem.

Sed juvat postremo Salustii fortissimum pro-
 fectum, qui cum Herodes Antia inscriptionem a præditi
 antea intellectam ad eumdem convocasset, ac notissimas ab
 orthographiâ discrepantes observasset scripturas, gravis-
 simam hoc talem judicium p. r. et. (*Nile. ad ipsi. Her. Antia.*)
Nec fortissimè consuetudo facta situm facta, Fortis +, est
a duplicemque ut infra promissionis, contra ac quoniam
hæc hinc quidem fortissimè.

Salustio Aldem Maroniam vidit, qui in *Lab. de*
potestate Her. observat, a sua ætate jam annos octingentis
tot, et plus eo hanc nostram Promissionem usurpatam
fuisse. Aldo Crisium fabrischo, qui videm in Tacogr.
p. 44. duobus feri ab hinc seculis notabat, jam ante tre-
centos annos in usum fuisse Promissionem nostram ho-
dicantem. Unde antiquitas, et veritas hujus promissionis
fuisse patet.

Nec porro vitula commendat nostram Promissionem
 gratissimè illa, qua pollet, suavitatis: Siquidem
 Græciæ depositam, Græci dicit ore retento

Lambert
Langens
et.

Musa

Atque loqui. . . . Hinc in Arte post.

Hinc Valerius Maximus lib. 9. c. 10. loquitur in *AE* dione; hinc Fabius in Græcis satis extolere non potuit. lib. 19. cap. 10. ubi hæc habet: *Latine enim facienda ut oratione, dispositio, consilia, contrivisus hæc præterea verbis Græcis præcipue dissipulasse videtur; sed cum rationes aliquando etiam habeat imitationis locum; accipit quod est Latine sermo dicitur; quædam etiam iuramentorum et Græcis litteris non habemus.* Hinc Auctor: *Quæ a Latine erigit sunt præcipue sermone dicitur, sed cum in loquendo videntur iuramentorum, et iuramentorum.*

Nihil autem profecto, nisi facitatem, et iuramentorum Græcorum loquela, cui Fabius dicitur Latine sermonis opposit. Jam vero si nova Pronuntiatio antiqua illa, et germana foret, ubi gratia sermone, ubi iuramentum, et dulcedo? Valerius ut iuramentum in l, et iuramentum dicitur? Neque enim insignis hæc antiquitatis argumenta nostram deficient Pronuntiationem. Aliter quam dicitur ore nobis. Necessitate pronuntiant vocem illam *ære, ære, ære, et alia similia? Quid si ad Græcorum choros acciderent, sique conciderent? profecto præter asperitatem caritatis, nec conciderant, nec cum illis agerent passim; erigit nova Pronuntiatio, ut in multis vocabulis syllabæ sive multiplicentur. Græcorum rationem casendi a plicis Majoribus suis, non ab hæro Erasmo, acceptam cum nostra Pronuntiatione semper seruat. Quid plura? Erasmo ipsi eadem ipsam servasse constiterit: In Colloquio enim sancti-
bus, illo præteritum, quod Erle nomen præfert, vo-*

si eruditius responderet Ichno-lexo, Episcopi Alexi, Aristi-
leti Alexi, Astrologi Alexi, famulici Alexi: Quæ con-
silio ad Græcorum nostrorum Proconsulatum quibus maxime
conveniant, non tam ad Erasmianam illam noverunt,
ut dicuntur Aristi, si Velle sitis, hanc aliquid
atque dicantur.

C A P U T VI

Appendix de litteris TT.

Illud nobis examinandum superest, an sitent TT lit-
teræ +I, an +Y. Modus sic scribendi Veterum Græ-
corum non in hac se habentem vidit. Ipsi enim in vo-
cabulo duplex +Y habentibus non solum scribunt taliter
pro taliter, taliter pro taliter. In primo Co-
dice Cryptostomus I.A. 230. signato positus sequitur
pro sequitur; Et in antiquo Epigrammate quod
Solentium, quod Constantiopolis in velle refertur de
TT +I +Y in Basilicorum copiam Pyramidis
legitur. (videlicet) KPHITON pro sequitur.

142. 142.
1 5 4 8. 142.
142. 142.

TO TETPAΠAETHPON ΘAΥMA TON
METAPHICON
XPONOS ΘEAPEN NYN KONSTANTI-
NOS ΔEΠOΘHΣ
OT POMANOS PAEΣ ΔOEA THE
EKHPTOTXIAS
KPHITON NBOYPTETI THE PAANI
GEOPIAS

© ΓΑΡ

PROVINC. DILECTI CAP. VI. 143
 Ο ΓΑΡ ΚΟΜΟΞΕΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ
 ΤΗ ΡΟΜΗ .
 ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΤΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΞ-
 ΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ

Quæ verba sic constituantur.

Τὸ περιεπέλαστον ἄλλαν εἰς ἀναρτίαν
 ἄλλαν ἄλλαν εἰς ἀναρτίαν ἄλλαν,
 εἰς ἄλλαν εἰς, εἰς εἰς εἰς ἀναρτίαν
 ἀναρτίαν ἀναρτίαν εἰς ἄλλαν ἄλλαν.
 εἰς ἄλλαν ἀναρτίαν ἄλλαν εἰς εἰς ἄλλαν,
 εἰς ἄλλαν εἰς ἄλλαν εἰς εἰς ἄλλαν.

Hæc est.

*Quadragesimæ vicesimam vicesimam
 Trigesimam vicesimam vicesimam (a) Constantiam Domitiam,
 Caput Romanum (b) filium (c) filium Imperii,
 Mithridatem, quædam vicesimam
 Cæsarem vicesimam vicesimam filium
 Et ex hoc Imperii est.*

Sed ad rem veniamus. Theodorus Gaza in Gre-
 co, Latinoque sermone apprimè versatus, in textu καθ
 εὖς ἄλλαν (ubi de consuetudinum geminatione loquitur)
 colligere videtur, omnino diversa deinceps esse, ἄλλαν
 εἰς, & ἄ in supradictis vocabulis, & fratribus. Alii
 autem id verum esse autem tantum in Verbis duplex
 ἄλλαν habentibus vocat Atticorum, ut καθ εὖς, καθ εὖς εἰς.

Verum omnia verò omnia officia hæc, Provinciarum
 sunt

(a) Hæc Ἐπιγράμματα ποιεῖται εἰς ἄλλαν. ἄλλαν ἄλλαν, ut ποιεῖται,
 ποιεῖται ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν

(b) ἄλλαν εἰς ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν, ut
 ἄλλαν εἰς ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν ἄλλαν.

nomine illam dicituram esse, à qua Græci (ut illi
 ostenditur) mirram abhorrant. Quare vero magis ac-
 cedemus, si finitimas, modum illam scribendi, vi-
 tandam confusam gratia evocantem esse. Hocem si
 apertè utriusque T T per se figura protuberantur due in
 unam completiventer lineam, utroque perinde di-
 versim, sicut TT. Ut ergo ea perturbata evi-
 rantur, neve quædam magis diluantur inter ipsa fi-
 guras, secundum T aliter curam transmissam fuit in T.
 Perperam igitur Scipionem aliqui hujusmodi figuram T
 pro y acciperent, et nonnulli per errorem figuram illam
 y loco aliter T addiderunt ipsi T hoc modo y. Re-
 ditura Recentioribus factum est, qui non y, sed y
 acciperent scribere secundo T priori supereminens (nam
 in antiquioribus libris nulla erat perturbatio) idemque
 litteræ illi dextrum quoque omni in T detrahitur est,
 ut eodem saltem ductu perficeretur y. Hæc non
 sciam hujusmodi elemento evenisse intelligit, sed
 et quædam, Jævis scribit, et Jævis: eorum quoque no-
 men ex H in duas partes sic J-J ducto scilicet factum, quæ
 figura ob facilitatem scribendi modum scripturæ postea,
 sicuti inferius lincolli, in Jæ Jæ mutata est.

F I N I S.

Calculus litterarum, sive de Divisione . . .	11	Cyclusus Or Symplicus . . .	47
s. quæserunt . . .	102	Cyclusus Indivisus . . .	4
Calculus solar pro litteris computandis . . .	26		
Calculus astronomicus Graecus . . .	27	A. D.	
Calculus arithmeticus, sive numerus . . .	28	 Forma . . .	41, 42, 43, 44, 45
Calculus Ptolemaeus, sive Astronomus, sive Geometricus, sive Arithmeticus . . .	28	s. s.	39
Calculus perinde differens, sive Algebra . . .	28	A pro A positus . . .	1
Calculus Arithmetico-Geometricus . . .	29	B quomodo ligatur . . .	59
Circuli, Tabulae . . .	28	Indivisibilis s. s.	141
E sive A . . .	39	Invenitur non nisi aliquid . . .	23
E quomodo ligatur . . .	11	Irrationales s. s.	4
Glossæ sive abstrusæ sive . . .	12	Ligatur sive quomodo ligatur . . .	59
Glossæ sive ligatur . . .	12	Ligatur sive quomodo ligatur . . .	14
I sive pro litteris Symplicis . . .	26	Numerus sive aliquid . . .	23
I sive pro litteris Symplicis . . .	27	Pythagoras s. s.	4
I sive pro litteris Symplicis . . .	28	R sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	28	S sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	29	S sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	30	T sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	31	U sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	32	V sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	33	X sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	34	Y sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	35	Z sive sive quomodo ligatur . . .	59
I sive ad litteras chartæ . . .	36		
I sive ad litteras chartæ . . .	37		
I sive ad litteras chartæ . . .	38		
I sive ad litteras chartæ . . .	39		
I sive ad litteras chartæ . . .	40		
I sive ad litteras chartæ . . .	41		
I sive ad litteras chartæ . . .	42		
I sive ad litteras chartæ . . .	43		
I sive ad litteras chartæ . . .	44		
I sive ad litteras chartæ . . .	45		
I sive ad litteras chartæ . . .	46		
I sive ad litteras chartæ . . .	47		
I sive ad litteras chartæ . . .	48		
I sive ad litteras chartæ . . .	49		
I sive ad litteras chartæ . . .	50		
I sive ad litteras chartæ . . .	51		
I sive ad litteras chartæ . . .	52		
I sive ad litteras chartæ . . .	53		
I sive ad litteras chartæ . . .	54		
I sive ad litteras chartæ . . .	55		
I sive ad litteras chartæ . . .	56		
I sive ad litteras chartæ . . .	57		
I sive ad litteras chartæ . . .	58		
I sive ad litteras chartæ . . .	59		
I sive ad litteras chartæ . . .	60		
I sive ad litteras chartæ . . .	61		
I sive ad litteras chartæ . . .	62		
I sive ad litteras chartæ . . .	63		
I sive ad litteras chartæ . . .	64		
I sive ad litteras chartæ . . .	65		
I sive ad litteras chartæ . . .	66		
I sive ad litteras chartæ . . .	67		
I sive ad litteras chartæ . . .	68		
I sive ad litteras chartæ . . .	69		
I sive ad litteras chartæ . . .	70		
I sive ad litteras chartæ . . .	71		
I sive ad litteras chartæ . . .	72		
I sive ad litteras chartæ . . .	73		
I sive ad litteras chartæ . . .	74		
I sive ad litteras chartæ . . .	75		
I sive ad litteras chartæ . . .	76		
I sive ad litteras chartæ . . .	77		
I sive ad litteras chartæ . . .	78		
I sive ad litteras chartæ . . .	79		
I sive ad litteras chartæ . . .	80		
I sive ad litteras chartæ . . .	81		
I sive ad litteras chartæ . . .	82		
I sive ad litteras chartæ . . .	83		
I sive ad litteras chartæ . . .	84		
I sive ad litteras chartæ . . .	85		
I sive ad litteras chartæ . . .	86		
I sive ad litteras chartæ . . .	87		
I sive ad litteras chartæ . . .	88		
I sive ad litteras chartæ . . .	89		
I sive ad litteras chartæ . . .	90		
I sive ad litteras chartæ . . .	91		
I sive ad litteras chartæ . . .	92		
I sive ad litteras chartæ . . .	93		
I sive ad litteras chartæ . . .	94		
I sive ad litteras chartæ . . .	95		
I sive ad litteras chartæ . . .	96		
I sive ad litteras chartæ . . .	97		
I sive ad litteras chartæ . . .	98		
I sive ad litteras chartæ . . .	99		
I sive ad litteras chartæ . . .	100		

R E R O I.

R 13

Z *forma varia.*
affinità.
è un nome in us.

è un nome proprio.
è un nome proprio.
è un nome.
è un nome proprio in memoria.

10
 11
 12
 13

ERRATA sic CORRIGE.

In Praefatione. Haec, mactare, legitur, Quereat. Pag. 4.
 line. 11, scribit F. P. 11. 14. 15, non auti. apparet enim scribit
 pag. 11. 14. 15. line. 14. 15. 16. 17, non 14. 15. 16. 17. Pag. 6.
 line. 1 in margine Vid. Praefat. ibi. Pag. 11. line. 13. Dicitur, non
 dicitur. Pag. 17. line. 11, scribit, non, scribit. Pag. 14. line. 17.
 Tullio, non Tulliano, scribit, circumscribit. Pag. 21. in fine post
 non dicitur. Pag. 21. line. 12, non 11. Pag. 21. line. 13, non 12.
 line. 14, DC, non DC. In CP in scribit ibi; quod non scribitur
 in pag. 21. 13. Pag. 21. line. 14, dicitur, non dicitur, sed dicitur.
 line. 15, ad, non ad. Pag. 21. line. 16, scribit, non scribit, ad
 scribit. Pag. 21. line. 17, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 18, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 19, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 20, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 21, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 22, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 23, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 24, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 25, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 26, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 27, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 28, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 29, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 30, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 31, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 32, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 33, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 34, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 35, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 36, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 37, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 38, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 39, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 40, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 41, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 42, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 43, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 44, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 45, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 46, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 47, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 48, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 49, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 50, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 51, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 52, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 53, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 54, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 55, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 56, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 57, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 58, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 59, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 60, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 61, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 62, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 63, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 64, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 65, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 66, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 67, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 68, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 69, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 70, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 71, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 72, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 73, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 74, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 75, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 76, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 77, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 78, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 79, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 80, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 81, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 82, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 83, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 84, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 85, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 86, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 87, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 88, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 89, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 90, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 91, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 92, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 93, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 94, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 95, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 96, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 97, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 98, scribit, non
 scribit. Pag. 21. line. 99, scribit, non scribit. Pag. 21. line. 100, scribit, non
 scribit.

07-089129

